

Giới thiệu Thần Y Quý Nữ

Bạn đang đọc truyện: Thần Y Quý Nữ

Thể loại: ngôn tình sủng

Nội dung truyện online: Nhớ nàng đường đường là đặc công quốc tế tài ba, làm sao mà xuyên không qua gấp cảnh khốn cùng, thúc nhện thì được, thím đây không nhện được, từ hôn là cái gì?

Ăn được không?

Bất quá, Vương Gia này không sai, về mặt chính là tùy hứng, nàng chê cười nói: "Vương Gia, ngài hôm qua vừa mới đại hôn, không ở nhà bồi tân nương tử, chạy đến hoàng cung là đạo lý gì?"

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Quý Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Từ Hôn

Thiên Hòa năm 369, đầu xuân tháng ba.

Canh năm, trời quang mây tạnh, mặt trời mọc lên, mưa đêm và thời tiết đầy sương đều ngưng lại bởi ánh rạng đông. Mùi đất ngoài cửa sổ theo gió mát thăm thẳm bay vào gian phòng, khiến người ta tâm thần sáng khoái.

Lúc này, Vân Thường quốc Hữu Thừa Tướng phủ phía Bắc một tiểu viện trong toà nhà rách nát, truyền ra tiếng chủ tớ bốn người đối thoại.

“Tiểu thư, rốt cục người cũng phải lập gia đình, nếu như phu nhân còn ở đây, tiểu thư xuất giá cũng sẽ không yên tĩnh như vậy.” Một lão nhân trung niên tóc trắng hơn nửa, sắc mặt khô vàng đang ngồi trước mặt nữ tử sắc mặt ó vàng chài đầu rung rung nói.

“Ân, hi vọng Vương Gia có thể đáp ứng ta mang theo Vân Phi, như vậy mẫu thân ở trên trời linh thiêng cũng yên lòng rồi.” Nữ tử nhẹ giọng nói qua, thanh âm kia như chim hoàng anh cất tiếng hót, cực kỳ dễ nghe. Nàng chính là Vân Thường quốc Hữu Thừa Tướng phủ chính thất trưởng nữ Lăng Nhục Huyền, nhưng còn có danh xưng là Vân Thường đệ nhất xú nữ.

Chỉ thấy trên người nàng mặc áo cưới màu đỏ thêu đoàn bướm bay lượn cùng trăm hoa, ngồi trước gương đồng đầy rỉ sét, trên đầu vấn Thiên Loan Kế“”, mang phượng quan (mũ phượng í-), ngọc châu buông xuống càng tăng thêm mấy phần xinh đẹp. Trên mặt tiểu tụy dùng son phấn tỉ mỉ che đầy, nhưng gò má trái có một đạo vết thương, không cách nào che lấp.

“” Kiểu này mình kiếm không được nên mấy bạn vô đây nhé~ <https://shinandsu96.wordpress.com/ruong-do/mot-so-kieu-toc-thoi-xua-cua-phu-nu-trung-quoc/>.

“Tiểu thư, nếu không xảy ra trận đại hỏa bảy năm trước, dung mạo tiểu thư nhất định là khuynh quốc khuynh thành”. Một nữ hài sắc mặt cũng ó vàng, tuổi chừng mười hai mười ba tuổi gọi là Mộ Nhi, thở dài nói.

“Tỷ tỷ là đẹp nhất” một bên là nam hài gầy gò mang theo vẻ ngơ ngẩn nói. Hắn chính là Lăng Nhục Huyền thân đệ, cũng là người đàn ông duy nhất trong Thừa phủ, nhưng sau khi mẫu thân tạ thế ba ngày đột nhiên biến thành kẻ ngu si.

Lăng Nhục Huyền cười yếu ớt nhìn nam hài, “Tỷ tỷ sẽ cầu Vương Gia mang Vân Phi đi cùng”. Nói xong, giọt nước mắt xẹt qua khuôn mặt, dòi đi lớp phấn vừa thoa.

“Tiểu thư, người đừng đau lòng, bằng không sẽ hủy đi lớp trang điểm, lỡ giờ lành liền không tốt.” Nữ tử trung niên dùng khăn tay lau đi nước mắt trên mặt Lăng Nhục Huyền, lại dùng son phấn tỉ mỉ bổ sung.

“Tỷ tỷ không được khóc, Vân Phi không sợ các nàng, chờ Vân Phi lớn lên, Vân Phi sẽ bảo vệ tỷ tỷ. Tiền ma ma nguoi nói đúng hay không?” Tiểu nam hài tiếp tục nói, dáng vẻ nghiêm túc như người lớn.

“Vâng, vâng, vâng, công tử nhất định phải nhanh lớn lên, tương lai bảo vệ tiểu thư thật tốt a.” Tiền ma ma từ ái sờ sờ đầu Vân Phi nói.

“Ma ma, Mộ Nhi, cũng may những năm này có các nguoi bồi tỷ đệ chúng ta lớn lên, đi theo ta các nguoi chịu khổ nhiều rồi.” Lăng Nhục Huyền lại muốn rơi lệ, Tiền ma ma liền vội vàng khuyên nhủ “Tiểu thư, đều là điều nô tỳ nên làm, năm đó nếu không là Hạ Hầu vương gia cứu ta, ta cũng không có cơ hội làm vú em cho phu nhân, phu nhân khi còn tại thế (còn sống nha~), đối với ta như mẹ ruột, nô tỳ từ lâu đã xem tiểu thư cùng công tử là thân nhân

của chính mình rồi. Có thể nô tỳ thấp kém, không thể chăm sóc tốt tiểu thư cùng công tử, bây giờ tiểu thư hết khổ rồi, ngày hôm nay cùng Duệ Vương thành hôn, có thể trải qua tháng ngày thật tốt rồi.”

“Hi vọng như thế, mặt ta đã bị huỷ, không biết Vương Gia có hay không chú ý?” Tay trái nhẹ nhàng lướt nhẹ qua vết sẹo trên mặt, nhàn nhạt mở miệng.

Mộ Nhi lại nói: “Tiểu thư, nghe nói Duệ Vương ngọc thụ lâm phong, khí độ bất phàm, võ công cũng là thượng thừa, mười lăm tuổi liền được Tiên Đế phong Vương, trong kinh các công tử khác cũng không dám so với ngài, nói vậy Vương Gia này cũng không phải là người thô tục, vẫn là phu nhân năm đó thực sự vì tiểu thư tìm nhân duyên tốt, nghe nói nhị tiểu thư phù chúng ta cũng tâm nghi Duệ Vương đây!”

“Ừm! Ta biết rồi.” Lăng Nhựt Huyền nhìn mình trong gương nở nụ cười nhạt, gò má tràn ra một dòng nước, nhớ tới ngày hôm nay phải gả cho người ta, trên mặt vui sướng càng sâu. Nhưng nhớ tới mẫu thân đã qua đời nhiều năm, vành mắt phỉm hồng, nước mắt đảo quanh ở trong hốc mắt, nghĩ thầm nếu mẫu thân còn ở đây, nhìn thấy nàng lập gia đình, trong lòng cao hứng bao nhiêu a!

“Tiểu thư, hôm nay là ngày đại hôn, không nên đau lòng, phu nhân ở trên trời nhìn thấy, cũng sẽ thay tiểu thư hài lòng” Tiền ma ma nhìn vành mắt đỏ của Lăng Nhựt Huyền, cũng không nhịn được đỏ mắt, cổ nức nước mắt khuyen nhu.

“Ừm!” Lăng Nhựt Huyền gật gù: “Ma ma, sau khi ta lập gia đình, người cần phải quan tâm Vân Phi, đợi ta cùng Vương Gia thương nghị liền đón các người qua.”

“Tiểu thư yên tâm đi, có Mộ Nhi đi theo khi tiểu thư gả cho Duệ Vương Phủ, nô tỳ sẽ chăm sóc tốt cho công tử, chờ tiểu thư đón công tử rồi khỏi chỗ này. Chỉ đáng tiếc là đồ cưới của phu nhân nhiều như vậy, Tiêu di nương cũng không chịu đưa cho tiểu thư.”

“Ma ma, không quan trọng lắm, những thứ kia chỉ là vật ngoài thân, nếu như không có đồ cưới của mẫu thân, chỉ sợ ta cùng đệ đệ cũng không sống nổi tới bây giờ.” Lăng Nhựt Huyền khuyên nhủ.

“Hi vọng Duệ Vương có thể đối xử tốt với tiểu thư, bằng không tiểu thư lương thiện như thế người há sẽ chịu khổ.” Mộ Nhi trong lời nói mang theo nước mắt.

Lăng Nhựt Huyền không lên tiếng nữa, nghĩ rất nhanh liền muốn vào kiệu hoa của Duệ Vương Phủ, đây là nam nhân sẽ cùng trải qua một đời với nàng sẽ có hình dáng gì, lời đồn rất nhiều, nhưng đều là thật, như vậy thì nam tử ưu tú sắp trở thành phu quân của mình, trên mặt nàng tràn trề niềm vui sướng, bày ra một vẻ ửng đỏ nhàn nhạt.

“Tiểu thư, kiệu hoa của Duệ Vương Phủ tới đón người chỉ còn nửa canh giờ thôi! Nếu không người dựa vào một bên giường nghỉ ngơi trước, có người nói quy trình hôn lễ hôm nay rất rườm rà. Muốn dẫn vật cả ngày đây. Nô tỳ lo lắng thân thể tiểu thư chịu không được.” Mộ Nhi lo lắng nói.

“Không sao, ta chịu được.” Lăng Nhựt Huyền ôn nhu trả lời.

Mộ Nhi định mở miệng, chỉ nghe bên ngoài tiểu viện truyền đến một loạt tiếng bước chân, còn xen lẫn tiếng va chạm của châu ngọc...

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Quý Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Hương Tiêu Ngọc Vãn (Hương Tan Ngọc Nát)

Mộ Nhi cùng Tiền ma ma liền vội vàng đem Lăng Nhựt Huyền cùng Lăng Vân Phi bảo hộ ở phía sau, hai mắt sợ hãi nhìn ra ngoài cửa, nghĩ đến cũng biết là người trong phủ Tiêu di nương.

Lăng Nhựt Huyền trong lòng căng thẳng, lập tức an ủi. “Không phải sợ, ngày hôm nay ta cùng Duệ Vương thành hôn, các nàng không dám đâu.” Lập tức đứng lên, đem Vân Phi bảo hộ ở phía sau.

“Mộ Nhi, hôm nay tiểu thư chúng ta chính là Duệ Vương Phi, các nàng nếu dám xằng bậy chính là không nghe theo lời của Vương Gia.” Tiền ma ma lấy hết dũng khí nói.

Trong nháy mắt, một đám nữ tử vào phòng, nồng nặc mùi son phấn phả vào mặt thực muốn sắc. Vào đầu tiên là một nữ tử mặc váy hoa văn song điệp vân hình thiên thủy (*), tuổi chừng hơn ba mươi, dung mạo không thay đổi, nhưng cả người phát ra một cỗ yêu mị, vừa nhìn chính là người tinh thông mưu mô.

(*)Song điệp vân hình thiên thủy: nghĩa là đôi bướm, hình mây, nghìn nước

Nữ tử này chính là Hữu Tướng phủ di nương Tiêu Bích Dung. Sau khi Tướng phủ chủ mẫu Hạ Hầu Ngao Tuyệt tạ thế, trong nhà nàng chính là chủ sự, mặc dù mang danh di nương, nhưng điệu bộ ngẩng nhiên là chủ mẫu đương gia.

Sau lưng nàng, ở trong phòng chính là nha hoàn của nàng, có tới mười mấy người, trong nháy mắt đem căn phòng nhỏ rách nát này chen đến chật. “Ồ! Nhìn đại tiểu thư chúng ta đều không đợi được, chính mình cũng mặc vào rồi.” Tiêu di nương nhìn Lăng Nhượng Huyền, đầy trào phúng (châm biếm) nói.

“Vâng a, phu nhân, nào có tân nương tử là chính mình mặc vào kiệu (không hiểu câu này lắm), này không phải làm trò cười sao. Nếu truyền ra ngoài còn tưởng rằng phu nhân chúng ta bắt nạt người không có nương đây. Tuy rằng nương người chết sớm, có thể hiện tại phu nhân nhà ta chừng quản sự tình trong phủ, kiên quyết sẽ không để cho người như vậy mà mất mặt, người mất mặt không quan trọng lắm, cũng không thể làm mất mặt Hữu Tướng phủ ta.” Một bên Lão Bà Tử thanh âm chanh chua vang lên.

“Đề ta nhìn xem, ôi, không nhìn kỹ cũng là một mỹ nhân đây mà, cùng với nương nàng chết sớm như thế này, hay một cái nhìn đã khiến người ta muốn xé nát mặt. Vẫn là ông trời không vừa mắt, báo ứng ở trên người nàng, mới để trên mặt có vết sẹo này.” Tiêu di nương tiếp tục trào phúng nói.

“Vâng a phu nhân, Đại tiểu thư này trên mặt có sẹo mà Duệ Vương cũng chịu cưới, ngày ngày đối mặt với khuôn mặt như vậy, những tháng ngày sau này Duệ Vương làm sao có thể mà qua nổi.”

“Phu nhân... Phu nhân” bên ngoài truyền đến âm thanh của một người đàn ông trung niên, chỉ thấy hắn chạy vào gian phòng, thở hồng hộc nói: “Phu... Phu nhân, Duệ quân gia của vương phủ đến rồi, nói Duệ Vương có tin cho tiểu thư.”

“Ồ? Người ở đâu? Ta đi xem thử.” Tiêu di nương lập tức đổi mặt hiện ý cười, thực sự là trở mặt như tổ tôm, vừa nãy chanh chua trong nháy mắt biến mất không còn tăm tích.

Sau nửa ly trà nhỏ, Tiêu di nương lần thứ hai đắc ý bước vào phòng nhỏ rách nát này, “Ha ha ha, thực sự là tin tức tốt, tin vô cùng tốt a.” Tiêu di nương âm thanh chanh chua trào phúng lại vang lên.

“Phu nhân, cao hứng như thế, là có tin tốt gì.” Tiêu di nương vào trong phòng Vương ma ma vội vã phụ họa nói.

“Ôi, Đại tiểu thư chúng ta còn trang điểm, sợ là ước muốn cũng tan vỡ rồi. Vừa nãy Duệ quân gia của vương phủ đưa tin tới, văn thư từ hôn của Duệ Vương Gia.” Nói đến văn thư từ hôn còn cố ý nâng giọng thêm chút.

Cái gì? Văn thư từ hôn? Đợi kiệu hoa đến nhưng lại chờ văn thư từ hôn đến? Thực sự thiên hạ đại vô lý, Tiêu di nương đem văn thư từ hôn vứt trước mặt Lăng Nhượng Huyền, tràn đầy châm chọc nhìn nàng.

“Tiểu thư, Duệ Vương làm sao có thể như vậy a, đây là được Tiên Đế tứ hôn a. Hiện tại Duệ Vương lại muốn từ hôn, bây giờ tiểu thư phải làm sao a.” Mộ Nhi hai mắt rung rung nói.

“Làm sao bây giờ, Duệ Vương từ hôn, Duệ Vương Phi hi vọng cái gì, lại nói mặt đã sớm bị huỷ, đừng nói là vương thân quý tộc, chính là bình dân bách tính, cũng không muốn cưới cái nữ nhân xấu xí như vậy a.” Tiêu di nương tiếp tục châm chọc.

“Vâng a, phu nhân, Đại tiểu thư này làm chính thất là không hi vọng, nô tỳ nghe nói ở thành Bắc Hồ viên ngoại định cưới thiếp thứ mười, ta xem không bằng gả Đại tiểu thư đi hưởng phúc đi, ngược lại Hồ viên ngoại này năm nay đã 70 tuổi, mắt mờ chân chậm, sẽ xem Đại tiểu thư thành cái mỹ nhân nhi đây.”

“Vương ma ma, Đại tiểu thư là con vợ cả, có thể nào gả cho người khác làm thiếp, lại gả cho người có tuổi tác như vậy, người cũng bắt nạt người quá đáng.” Tiền ma ma oán hận nói.

“Đừng lấy là con vợ cả đến ép người, nương nàng đã sớm chết, hiện trong phủ ta là chủ sự, ngày nào đó Tương gia sẽ chống đỡ cho ta, Hàm Yên đến thời điểm đó chính là con vợ cả rồi. Khi đó ta cho Hàm Yên nàng làm nha hoàn cũng không xứng.” Tiêu di nương đắc ý nói.

“Di nương vẫn không có chống đỡ, Đại tiểu thư vẫn là Đại tiểu thư, việc kết hôn của Đại tiểu thư tự nhiên có Tương gia làm chủ, di nương không thể tùy tiện đem Đại tiểu thư lập gia đình.” Tiền ma ma tức giận nói.

Chỉ nghe bộp một tiếng, một cái bạt tai vang dội đánh vào mặt Tiền ma ma, khóe miệng thấm ra một ít máu. “Khốn nạn, người dám như thế nói chuyện với phu nhân chúng ta. Hiện trong phủ là phu nhân nhà ta là chủ sự, Tương gia chống đỡ chỉ là nay mai, nếu các người an phận, liền thưởng cho các người khẩu cơm thừa ăn, nếu như không an phận, có các người chịu được.” Vương ma ma làm bộ là nô tài hết lòng bảo vệ chủ nhân biểu diễn vô cùng nhuần nhuyễn.

“Các người những người xấu này, rời khỏi phòng của tỳ tỳ ta, người xấu đi ra ngoài.” Vân Phi xô đẩy thân thể Vương ma ma, “Người...” Vương ma ma vừa muốn mở miệng, bị Tiêu di nương đánh gãy, “Vương ma ma, chúng ta đi, không cần chấp nhặt với các nàng.” Vừa bước ra cửa phòng, Tiêu di nương quay đầu liếc nhìn một chút, nhìn Lăng Nhượng Huyền ngồi yên ở trước gương đồng, âm thanh ác độc lại vang lên, “Ta nếu là người a, sống còn không bằng chết rồi quên đi, tính lại là trò cười của người ta.” Nói xong, liền dẫn bọn nha hoàn rời khỏi tiểu viện.

Lăng Nhượng Huyền tự lắm bả: “Đừng a, thành trò hề, không bằng chết mới tốt.” Không đợi Tiền ma ma cùng Mộ Nhi phản ứng lại, đã nhanh chân đi ra khỏi phòng, đi tới một bên ao hoa sen, nước mát tuyệt vọng chảy xuống, thả người nhảy vào trong ao sen...

Chương 3: Xuyên Qua

“Tiểu thư, tỷ tỷ, người không được chết a, người chết rồi chúng ta phải làm sao a.” Lỗ tai truyền đến tiếng khóc của ba người.

“Thật ờn a.” Đoạn kí ức lóe qua trong đầu, Lăng Nhực Huyền mở hai mắt ra, nhìn chung quanh một chút, từng cái từng cái vừa xa lạ vừa lại quen thuộc, đầu tiên ánh vào ni mắt. Mấy khuôn mặt trước mắt cùng tên của mấy người này rồi từng kí ức, đều hiện lên ở trong đầu. Tô Phi biết mình đã xuyên qua rồi, cũng may trong đầu còn sót lại ký ức, nói vậy nhất định là ký ức sâu sắc nhất của chủ nhân thân thể này đi.

“Mộ Nhi, ta khát nước, có nước không?” Lăng Nhực Huyền yếu ớt mở miệng.

“Có, nô tỳ đi lấy.” Nữ hài mừng rỡ lau nước mắt trên mặt, bước nhanh tới chỗ cách đó không xa bày ra bốn ngà voi lớn màu đen (nguyên văn là “hắc tất bành nha” chắc là ly uống nước hồi xưa) sút mẻ không thể tả ở trước bàn rót nước.

Ngồi dậy, uống một hớp nước, Tô Phi trong lòng trầm nghĩ, nếu ta đã tới nơi này, vậy ta không còn là Tô Phi, mà là Lăng Nhực Huyền, nếu là xuyên qua, như vậy ta liền đặc sắc sống tiếp. Nhưng nhìn xem hoàn cảnh chung quanh, thêm kí ức trong đầu lóe qua, năng quyết định muốn thay đổi hiện trạng, cùng những người đã từng bắt nạt các nàng là bọn di nương thứ mười khỏe mạnh đi tính sổ thôi.

Tiểu viện bên ngoài lại truyền tới một loạt tiếng bước chân, nghe được châu ngọc tiếng va chạm, liền biết lại là Tiêu di nương tìm đến rồi. Lăng Nhực Huyền hồ hững liếc mắt Tiêu di nương vừa mới vào phòng, tiếp tục chậm rãi uống trà trong tay. Tiêu di nương thấy thế âm ỉ nói: “Không phải nhảy ao hoa sen sao? Làm sao không để người chết đuối a.” Lăng Nhực Huyền cười nhạt, vẫn là nhàn nhã uống trà, lần này đã làm Tiêu di nương tức giận, “Thế nào? Người nhảy ao hoa sen không chết đuối, biến thành người câm rồi hả ? Người đã là chuyện cười lớn trong kinh, người cho rằng người nhảy ao hoa sen, Duyệt Vương sẽ hồi tâm chuyển ý, đem kiều hoa đến cưới người sao? Đừng nằm mơ. Người đời này a, cũng đừng...”. Còn chưa dứt lời, chỉ nghe Lăng Nhực Huyền thanh âm lạnh như băng vang lên, “Cút ra ngoài.” Tiếng nói vang lên, Tiền ma ma bên cạnh cùng Mộ Nhi đầu tiên là ngẩn ra, theo hướng bên giường Lăng Nhực Huyền tới gần chút, chỉ lo Tiêu di nương đã thương Lăng Nhực Huyền.

“Người nói cái gì?” Tiêu di nương hô lên.

“Ta nói người cút ra ngoài.” Lăng Nhực Huyền ngẩng đầu lên bắn ánh mắt lạnh như băng về phía Tiêu di nương, Tiêu di nương chưa từng gặp ánh mắt lạnh lẽo mà lại mang theo sát khí, không khỏi hướng về sau lao đảo một cái.

“Người dám mắng phu nhân nhà ta, ta thấy người là muốn chịu đòn rồi.” Vương ma ma hung ác nói.

Lăng Nhực Huyền hừ lạnh một tiếng, gơ tay đem ly trà trong tay đánh vào đầu Vương ma ma, trong nháy mắt máu tươi chảy ra. Tiêu di nương cùng Vương ma ma đều không nghĩ tới Lăng Nhực Huyền lại dám dùng cái chén đánh người. Theo âm thanh ly trà rơi xuống đất, các nàng cũng từ trong kinh ngạc tỉnh lại, “Giết người rồi, Đại tiểu thư giết người rồi.” Chủ tử hai người chạy ra tiểu viện rách nát này kêu la.

“Tiểu thư, người ——” Mộ Nhi bị cảnh lúc này kinh ngạc đến ngây người, không biết nên nói cái gì mới được, năng lo lắng một hồi Tiêu di nương mang người trở lại, như vậy tiểu thư nhất định sẽ chịu thiệt nha.

“Tỷ tỷ đánh thật chuẩn.” Vân Phi vỗ tay bảo hay nói.

“Tiểu thư, người vừa mới đánh Vương ma ma, sợ là một hồi các nàng sẽ gọi người đến nháo đây. Người thân thể yếu đuối, sẽ không chịu nổi bọn họ dằn vặt a.” Tiền ma ma ân cần nói.

“Ma ma, không sao, các nàng nếu không đến đây nháo, ta còn không tin các nàng tính toán, nếu dám trở lại gây sự, vậy thì nợ mới nợ cũ cùng tính một lượt luôn.”

“Đúng, cùng tính một lượt. Ma ma không cần sợ, không phải còn có Vân Phi ở đây mà, nhìn xem chỗ này có nhiều đá, các nàng dám đến, hay dùng đá đánh các nàng.” Lăng Nhực Huyền nhìn Vân Phi vỗ vỗ bên hông mình một cái, đắc ý nói.

“Công tử a, người còn nhỏ, các nàng người đông thế mạnh, người mau trốn đi, đừng để cho bọn họ làm thương người.”

“Vân Phi là nam tử hán, Vân Phi không muốn trốn đi.” Lăng Nhực Huyền nhìn đệ đệ ngớ ngẩn trước mắt, gơ tay ra hiệu Vân Phi đi đến bên cạnh mình, nhẹ nhàng xoa xoa khuôn mặt nhỏ của Vân Phi, gương mặt ỏ vàng khiến người ta nhìn thấy đau lòng, nếu là ở xã hội hiện đại, hán mười hai mười ba tuổi mà giống như hải tử, sẽ được cha mẹ coi như bảo bối đây, có thể ở cổ đại này, lại nhận hết ức hiếp, đều là bởi vì không có nương. Nhớ lại thân thể của chính mình, cha mẹ chết sớm, từ nhỏ ở cô nhi viện lớn lên, cuối cùng lại bị người thân cùng nhau lớn lên giết chết, trong lòng tràn đầy lòng chua xót, “Vân Phi, có tỷ tỷ ở đây, nhất định sẽ không cho người sống khổ đâu. Tỷ tỷ sẽ bảo vệ người.”

Vân Phi gật gù, đem đầu nhỏ làm càn chôn vào trong lồng ngực Lăng Nhực Huyền.

Tiền ma ma nguyên bản còn lo lắng Tiêu di nương trở lại gây sự, được một lát, còn không thấy bóng người của Tiêu di nương, liền cũng yên lòng nói “Tiểu thư, xem ra hôm nay bọn họ sẽ không tới náo loạn, nô tỳ đi lấy com nước bung tới cho tiểu thư, hay là tiểu thư nghỉ ngơi thật tốt rồi mới ăn.”

“Được a.” Lăng Nhược Huyền gật gù cười.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Chỉ Cây Dâu Mà Mắng Cây Hòe (Chửi Chó Mắng Mèo, Nói Bóng Nói Gió)

Qua một ly trà, Tiền ma ma bưng một chén cháo loãng, còn có một đĩa dưa muối nhỏ đi vào, Mộ Nhi thấy thế tức giận nói: “Ma ma, bọn họ cũng thật quá đáng, bình thường com nước tiểu thư coi như nghiêm ngặt, bây giờ tiểu thư ngã bệnh, bọn họ cũng quá bất nạt người.”

Lăng Nhược Huyền bưng chén cháo, ném qua một chút rồi nói: “Mùi vị cũng không tệ lắm, Mộ Nhi cũng không nên tức giận, ta bây giờ là bệnh nhân, hiển nhiên ăn đồ ăn thanh đạm mới tốt, đợi thân thể ta khỏe hơn, đồ ăn tự nhiên sẽ thay đổi.”

“Tiểu thư, người còn mong Tiêu di nương có thể đổi tính ư, nàng ta vốn là loại người ác độc.” Mộ Nhi mặt biểu tình thất vọng, Lăng Nhược Huyền cười nhạt một tiếng rồi nói “Mộ Nhi đây là không tin ta sao? Người cùng ma ma yên tâm đi, ta tự có biện pháp.”

Mộ Nhi nhìn dáng vẻ tiểu thư tràn đầy tự tin, nghĩ thầm, tiểu thư nhất định có biện pháp tốt.

Bên trong Lâm Nguyệt hiên, Tiêu Di nương ở trong phòng phát cáu, một đám nha hoàn quỳ một chỗ.

“Phu nhân a, hôm nay Lăng Nhược Huyền chắc là trúng tà đi, không chỉ dám mắng ngài, hơn nữa còn ra tay đánh nô tỳ.”

“Hừ, chuyện ngày hôm nay ta sẽ không như thế mà liền quên đi, ngày mai mang theo mấy người, cố gắng giáo huấn nàng một chút, bằng không nàng thật sự dám tạo phản.” Tiêu di nương cắn răng nghiêng lợi nói.

“Ân, nô tỳ nghe theo phu nhân.” Trên mặt Vương ma ma cũng hiện lên một nụ cười đắc ý.

Sáng sớm ngày thứ hai, Lăng Nhược Huyền còn đang trong giấc mộng liền bị một loạt tiếng bước chân cùng tiếng gào đánh thức, dụi hai mắt mơ màng nói “Ma ma, là thanh âm gì a, ồn quá?”

“Tiểu thư, là Tiêu di nương mang theo một đám người tiến vào sân chúng ta. Lần này có thể làm sao bây giờ a, các nàng là định đến gây phiền phức.”

“Gây phiền phức? Tới thật đúng lúc. Ma ma làm cho các nàng ở bên ngoài chờ đợi.” Tiền ma ma lập tức nghe theo mệnh lệnh của Lăng Nhược Huyền đi ra ngoài chiêu đãi những vị khách không mời mà đến cửa.

“Mộ Nhi, giúp ta trang điểm, hôm nay ta thỉnh người cùng ma ma xem trò vui.” Lăng Nhược Huyền nghĩ cách ứng phó các nàng. Chỉ chốc lát sau, Mộ Nhi đã trang điểm xong cho Lăng Nhược Huyền. Chỉ thấy Lăng Nhược Huyền một bộ thanh nhã thất sắc tổ quần (“thất sắc tổ quần”: mình hồng biết nghĩa cụm từ này, ai biết nói cho mình nha~), trên đầu vấn búi tóc đơn giản, Như Ý trầm làm bằng vàng ròng, như hiện ra một đóa Phù Vân nhiệm nhiệm phiêu (nghĩa dễ hiểu “mây trôi hiện ra từ từ lay động”).

“Tiểu thư, bây giờ chúng ta đi ra ngoài ư? Bên ngoài Tiêu di nương các nàng đã đến rồi.” Mộ Nhi có chút bận tâm nói.

“Đi”. Lăng Nhược Huyền nói một chữ đơn giản. Thế nhưng lại có hàn khí trên người mà trước nay không có.

Liếc nhẹ Tiêu Di nương ở gian ngoài một chút, Lăng Nhược Huyền tao nhã ngồi trước bàn, nhàn nhạt mở miệng: “Tiêu Di nương, đến để cho ta thỉnh an sao?”

“Phì, cho người thỉnh an, người cũng xứng? Ta phì!”. Tiêu di nương bộ dạng người đàn bà chanh chua mắng chửi, Lăng Nhược Huyền nhìn liền muốn cười, nhưng vẫn là cố nhịn nói: “Ta là con vợ cả đại tiểu thư, di nương là một trong số thiếp phòng của cha ta, từ xưa tôn ti có khác biệt, di nương thấy ta lẽ nào không hành lễ vấn an sao?”. Lăng Nhược Huyền một lời nói, không mềm không cứng nói ra, nhất thời, Tiêu di nương không còn bộ dạng hung hăng kiêu ngạo như vừa nãy.

Vương ma ma vừa muốn nói, Lăng Nhược Huyền đem ánh mắt lạnh như băng bắn về phía nàng, không khỏi rung mình một cái. Lăng Nhược Huyền nhìn các nàng không lên tiếng nữa, lại nói: “Tiêu di nương nếu là không có chuyện gì khác, mời trở về đi. Thân thể ta mệt mỏi, phải về phòng nghỉ ngơi rồi.” Nói xong, liền đứng dậy đi vào trong, chỉ để lại Tiêu di nương cùng một đám người đang ngơ ngác ở bên ngoài.

“Hừ, chúng ta đi, mấy ngày nữa lão gia sẽ trở lại, đến thời điểm đó để lão gia cho chúng ta làm chủ.” Tiêu di nương dường như có ý định nói cho Lăng Nhược Huyền nghe, liền xả cao cổ họng hô. Sau đó liền mang theo đám nha hoàn của nàng rời đi.

Mộ Nhi cùng Tiền ma ma đều có vẻ mặt khó mà tin được nhìn Lăng Nhược Huyền, từ khi đại tiểu thư nhảy ao hoa sen tự sát rồi được cứu, liền đổi tính, không giống như trước có vẻ nhu nhược, nhưng bây giờ lại tăng thêm mấy phần anh khí.

“Ma ma, cha ta hẳn lúc nào trở về?”. Lăng Nhược Huyền nhàn nhạt mở miệng hỏi dò.

“Tiểu thư, lão gia hồi phủ còn khoảng chừng mười lăm ngày nữa.”

“Hừm, biết rồi” Lăng Nhược Huyền nhàn nhạt đáp.

“Tiểu thư, khi lão gia trở về, tiểu thư sẽ có những ngày sống dễ chịu rồi.” Mộ Nhi đau lòng nói.

“Ồ? Thật sao? Không chắc đâu, nếu không thì sao mấy năm nay ta cùng Vân Phi phải gánh nhiều bất nạt như vậy.”

“Tiểu thư à, người thật sự hiểu lầm lão gia rồi, lão gia ngài vốn yêu thương phu nhân, năm đó sau khi phu nhân sinh ra Vân Phi công tử, thân thể bị tổn thương, sau đó cũng không thể sinh được nữa, phu nhân lúc này vì lão gia nên mới nạp thêm thiếp vào. Mặc dù nạp thiếp, lão gia vẫn đối với phu nhân rất tốt, sau đó chính là trận đại hỏa mấy năm trước, phu nhân mất, tiểu thư lại bị lửa thiêu tổn thương mất. Lão gia nhân là vì phu nhân tạ thế, trong lòng khó chịu, thỉnh ý chỉ làm sứ thần, quanh năm ở bên ngoài, thỉnh thoảng trở về ở mấy ngày. Thời điểm lão gia trong phủ, di nương sẽ đối với tiểu thư cùng công tử tốt hơn một chút, nhưng khi lão gia vừa đi, rồi lại khôi phục nguyên dạng.” Tiền ma ma thương tâm nói.

Từ sau khi mẫu thân tạ thế, Lăng Nhược Huyền không chỉ mất đi tình thương của mẫu thân, còn có tình thương của phụ thân, còn có đệ đệ thông minh, nhớ tới Vân Phi ba tuổi có tài làm thơ, năm tuổi có võ. Trong nhà kiêu ngạo, nhưng là sau khi mẫu thân tạ thế ba ngày đã biến thành một kẻ ngu si.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Bí Mật Trong Rương Tủ Đàn

Mấy ngày gần đây, Lâm Nguyệt hiền vô cùng yên tĩnh, nghe người ta nói qua, bão táp đêm hôm trước, ngoài khơi đặc biệt yên ả. Bất luận Tiêu di nương giờ trở gì, Lăng Nhược Huyền tự tin có thể trả cả gốc lẫn lãi. Bởi vì, nàng sớm đã không phải “nàng” trước kia rồi.

Hôm nay Lăng Nhược Huyền một thân quần áo tím nhạt, trên áo có thêu hoa chi tử màu hồng nhạt. Tóc vấn kiểu từng từng kẻ cài trâm hoa màu tím nhạt, có mấy phần tùy ý nhưng không kém tao nhã. Đánh một ít phấn, môi không son cũng hồng. Đúng là mỹ nhân sinh ra đã đẹp, chỉ tiếc trên mặt có sẹo, phá hủy dung nhan tuyệt sắc này.

Đẩy cửa sổ ra, thấy bên ngoài ánh mặt trời đặc biệt tốt, ấm áp chiếu lên người rất thoải mái. "Mộ Nhi, ma ma, đem chăn đệm mang ngoài phơi đi. Ngày hôm nay ta có tâm tình, mặc dù gian nhà bị hồng, nhưng cũng phải dọn sạch nó, ở cũng thoải mái hơn chút."

"Vâng." Hai người ưng thuận mà đi. Lăng Nhược Huyền cầm lấy chổi, bắt đầu quét sạch tro bụi trong góc, nhưng lúc này phát hiện ở góc giường có một cái hòm gỗ tử đàn lớn. Mở ra xem, là một cái rương thư tịch¹, Lăng Nhược Huyền cầm lên một quyển đọc thử, thấy thư tịch nhiều vô số, cũng còn có rất nhiều sách thuốc, hơn nữa có một quyển có tất cả các thủ pháp châm cứu đặc biệt, mở ra xem, phát hiện bên trong ghi chép phân biệt Quý Môn Thập Tam Châm, Tứ Trượng Phi Châm cùng Ngũ Long Thần Châm các loại, còn vài loại chưa từng nghe thấy trong châm cứu đại pháp (châm cứu đại pháp: các phương pháp châm cứu). Ở bên trong một quyển sách thuốc phát hiện loại được Phục Dung Đan, ở trong ghi chép cách nghiên cứu chế tạo, vật liệu cần thiết của Phục Dung Đan cùng phương pháp, chỉ cần hai ngày vết sẹo sẽ mất.

¹thư tịch: sách, thư, văn kiện, giấy tờ.

Trong đầu bỗng nhiên nảy ra một ý nghĩ, Lăng Nhược Huyền này chắc là vì khuôn mặt bị hủy mới bị Duệ Vương từ hôn đi. Nếu như có thể khôi phục dung nhan, nhất định để Duệ Vương nam nhân thô lỗ kia hối hận đến phát điên luôn. Mà Quý Môn Thập Tam Châm này là cách trị liệu triệu chứng bị điên, nhìn ra ngoài cửa thấy ma ma cùng Mộ Nhi đồng thời giúp Vân Phi phơi giường đệm, lòng tràn đầy chua xót. Quyết định phải chữa bệnh cho Vân Phi, để hắn khỏe mạnh, vui vẻ sinh hoạt.

"Tiểu thư, những thứ này đều là sách thuốc phu nhân lưu lại, phu nhân khi còn sống trong kinh có tiếng là thần y, bao nhiêu bệnh nan y đều được phu nhân chữa khỏi, phu nhân năm đó còn tiến cung điều trị cho Thái hậu đấy." Về mặt Tiền ma ma tràn đầy hoài ức, Lăng Nhược Huyền cho ma ma ngồi xuống, bắt đầu nghe Tiền ma ma kể về sự tình khi còn sống của mẫu thân mình. Tuy rằng trong đầu có lưu lại ký ức, dù sao vẫn quá mơ hồ.

Lăng Nhược Huyền mở sách thuốc ra, dựa theo nội dung ghi chép bên trong, để Tiền ma ma ra ngoài mua, nhưng còn có mấy vị thuốc quá quý báu, chỉ sợ hoàng gia mới sẽ có. Ngoài ra, chỉ có thể lên núi hái thảo.

Mấy ngày kế tiếp, Lăng Nhược Huyền vẫn luôn ở trong tiểu viện của mình nghiền ngẫm đọc sách thuốc, mới bắt đầu học chính là bắt mạch, từ xa xưa Thần Nông² đã nếm thử hàng trăm loại thảo mộc, không bắt mạch được thì làm sao chuẩn đoán bệnh đấy. Ngón tay ngọc nhẹ giương lên, đặt lên cổ tay phải của chính mình, dựa theo ghi chép bên trong sách thuốc, mạch phù: mạch chạy nhẹ, không cần ấn nặng, như gỗ nổi trong nước, mạnh mẽ nổi mà

hiều phong nhiệt, nổi mà vô lực là huyết hư (huyết hư: thiếu máu). Mạch trầm: ấn mạnh, mạch mới hiện ra, như đá chìm xuống nước, trầm mà mạnh mẽ là lãnh thống (lãnh thống: hình như là rét đau?), trầm mà vô lực là hư hàn (hư hàn: thiếu khí lạnh?). Mạch trì: mạch đập chậm (dưới 60 lần/phút), mỗi lần thở đập ba lần, mạch đến tìm chậm, bệnh tim hoặc thừa hàn khí, trong đó cần thận nghiên cứu giữa hư và thực. Mạch số: đếm số mạch đập, thở sáu nhịp, mạch nhanh chóng đến tâm, chìm nổi hư thực cần phải phân biệt, tùy giai đoạn mà điều trị khác nhau. Chỉ chốc lát sau, dựa vào trí nhớ siêu cường, đem khẩu quyết³ bắt mạch thuộc lòng rồi. Lại mở Quỷ Môn Thập Tam Châm châm cứu đại pháp, chỉ cần tìm được nguyên nhân Vân Phi hóa ngọc, như vậy Vân Phi có thể trở lại bình thường, mà Quỷ Môn Thập Tam Châm này từ quỷ phong đến quỷ thần bên trong có vài chỗ là huyết chết, nếu có chút sai lệch, e sợ Vân Phi này hồn ở Hoàng Tuyền rồi.

² Xem thêm về Thần Nông tại đây: https://vi.wikipedia.org/wiki/Th%E1%BA%A7n_N%C3%B4ng

³ Theo cách gọi dân gian thì Khẩu quyết là Yếu pháp, Yếu lĩnh, chỉ được tông truyền cho chính truyền nhân kế thừa, vì vậy khẩu quyết luôn là bí mật của các môn phái.

Tương tự như nấu cơm chỉ cần cho gạo và nước, nhưng muốn cơm ngon thì cho bao nhiêu nước là vừa, nếu không sẽ thành cháo hoặc cơm quá khô.

Đóng sách lại, nhẹ nhàng thả vào rương, ngoài cửa Mộ Nhi đang bồi Vân Phi chơi nhảy ô vuông (chắc nhảy lò cò), Tiền ma ma thì ở một bên vá quần áo. Có ai có thể nghĩ tới, đường đường Tướng phủ mà người làm lại mặc quần áo đầy mảnh vá, càng khỏi nói còn có công tử, tiểu thư trong phủ.

"Tỷ tỷ, đừng tiếp tục đọc sách trong phòng nữa, ra bồi Vân Phi cùng chơi đùa a". Vân Phi âm thanh non nớt mang theo ngớ ngẩn vang lên. Lăng Nhược Huyền nở nụ cười nhạt, đứng dậy đi ra khỏi phòng.

"Vân Phi, tỷ tỷ làm quả cầu cho ngươi, rồi chúng ta chơi đá cầu có được hay không a?"

"Hào a, hào a." Vân Phi cao hứng vỗ tay kêu. Trong chốc lát, Tiền ma ma liền làm được một quả cầu, Lăng Nhược Huyền lôi kéo Vân Phi cùng Mộ Nhi, chia vị trí để đứng, tạo thành tam giác cân, ba người thay nhau đá cầu, trong cổ đại thì mọi người cảm thấy vui vẻ, nhưng ở xã hội hiện đại, tập thể dục vào buổi sáng thì loại đá cầu này các bác gái thường hay chơi.

Chính là đang cao hứng, Lăng Nhược Huyền nhìn thấy cạnh cửa lộ ra cái đầu, thấy Lăng Nhược Huyền nhìn qua bên này, người kia nhanh đưa đầu rút trở lại, Lăng Nhược Huyền rên nhẹ một tiếng, khóe miệng nâng lên một vệt cười yếu ớt.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Quý Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Giết Gà Dọa Khỉ

Lăng Nhược Huyền nhặt cục đá ở trên đất đặt lên tay, tiếp tục bồi Vân Phi đá cầu, chỉ nghe "A ——" một tiếng hét thảm, người kia liền vội vã bỏ trốn rồi.

Bên trong Lâm Nguyệt hiên, Ngô Cường ôm đầu chảy máu kêu to: "Biểu di, đều là ngươi giao cho ta việc xấu, ngươi để xú nha đầu này đánh ta, đau chết ta rồi". Tiêu di nương nhìn máu trên đầu Ngô Cường, oán hận nói: "Tiêu Cường không được khóc, ngươi đi băng bó một chút đi, đi mẩu sẽ làm chủ cho ngươi." Nghe đến chỗ này, Ngô Cường lộ ra vệt cười khẩy.

Chốc lát, Tiêu di nương mang theo nha hoàn bà tử còn có mấy tráng gia đinh, đi vào trong tiểu viện của Lăng Nhược Huyền.

"Tiểu thư", Mộ Nhi cùng Tiền ma ma đồng thanh kêu lên. Mộ Nhi nhìn đám người ở trong viện, đột nhiên sinh ra một loại dự cảm xấu.

"Ma ma, Mộ Nhi, coi chừng Vân Phi, ta tới trừng trị các nàng." Lăng Nhược Huyền nhàn nhạt nói.

"Lăng Nhược Huyền, Ngô Cường là họ hàng xa của ta, ngươi lại dám đánh hắn, coi ta là đồ trang trí sao?" Tiêu di nương hung ác nói.

"Tiêu di nương, lời người nói sai hai chỗ, một trong số đó, trong phủ này chỉ có chủ nhân cùng nô tài phân chia, không có cái gì mà họ hàng xa không họ hàng xa. Mặc dù chính là họ hàng xa của ngươi, vậy hắn cũng chỉ là một nô tài. Thứ hai, người tuổi già sắc kém, thử hỏi xem nhà ai đem một lão sừ phụ (lão sừ phụ = lão bà) đặt trong nhà làm đồ trang trí đây, này không phải để người ngoài nhìn buồn nôn, người trong nhà nhìn thương tâm sao?". Lăng Nhược Huyền mở miệng nói một tràng dài, ma ma cùng Mộ Nhi đứng ở phía sau đầu tiên là cả kinh, sau đó chỉ cố nén không dám cười ra tiếng. Nhìn Tiêu di nương một chút thì bây giờ về mặt, miệng đều tức điên lên rồi.

"Xú nha đầu, ngươi dám nói như vậy với phu nhân." Vương ma ma nhìn Tiêu di nương nếm mùi thất bại, vội vàng nói trợ giúp.

"Thứ hỗn trướng, ngươi có thân phận gì, hiện tại ta đang cùng chủ nhân ngươi nói chuyện, một mình nô tài ngươi cũng dám xen mồm, có còn quy củ hay không?". Nói xong, một ánh mắt lạnh như băng nhìn về phía sau Tiêu di nương, mọi người sợ hãi dồn về phía sau vài bước. Tiêu di nương nhìn tình hình này, trong lòng biết mình đã mất thế hạ phong, nếu không ra tay thật sự, e sợ địa vị của nàng sau này ở trong phủ liền mất rồi. Từ sau khi Lăng Nhược Huyền nhảy ao sen được cứu lên, giống như biến thành người khác, mấy lần đều u ám.

Tiêu di nương liếc mắt ra hiệu cho Vương ma ma, ra hiệu nàng động thủ. Mà những điều này đều không tránh được mắt của Lăng Nhục Huyền. Khóe miệng khẽ nâng lên, mắt lạnh nhìn về phía mọi người. Vương ma ma hiểu ý nhanh chóng đi tới trước mặt Lăng Nhục Huyền, mới vừa giơ tay lên, liền bị Lăng Nhục Huyền giữ chặt cổ tay, xoay người một cái, một cước đá vào chỗ khoeo chân* của Vương ma ma, chỉ thấy Vương ma ma rầm một cái liền ngã quỵ trên mặt đất, dẫn đến mọi người một trận thiết hi**. Tiêu di nương thấy thế, lập tức dặn dò mấy gia đình khỏe mạnh động thủ, Lăng Nhục Huyền bay lên không đá chéo một cái, gia đình đứng đầu phía trước theo tiếng ngã xuống đất, mấy người còn lại thấy thế, đều không dám tiến lên tìm đánh.

*' khoeo chân: mặt sau đầu gối.

**' thiết hi: mừng thầm.

Mộ Nhi cùng Tiền ma ma ở phía sau Lăng Nhục Huyền, há to mồm nhìn hết thấy trước mắt, quả thực là chưa từng nhìn thấy cũng chưa từng nghe thấy, tiểu thư nàng từ lúc nào trở nên lợi hại như vậy, một đại nam nhân như vậy liền bị đánh ngã xuống đất dễ như ăn cháo. Tiêu di nương thấy thế, ảo não mang theo nhân mã của nàng chạy ra khỏi tiểu viện của Lăng Nhục Huyền.

"Tỷ tỷ mạnh thật." Vân Phi đập tay nói. Còn hướng về phía Tiêu di nương các nàng làm mặt quỷ.

Ngay tức thời, mỗi cái viện trong Lăng Tướng phủ đều biết tin tức, Đại tiểu thư động thủ đánh biểu cháu trai của Tiêu di nương, còn đem gia đình đứng đầu đánh ngã xuống đất. Thế lực các viện đều quan sát bên trong...

Lúc chàng vạng, Tiền ma ma mang theo Mộ Nhi tới nhà bếp lấy cơm nước, không nghĩ tới, cơm nước lại là sáu món ăn một canh, phối hợp cũng đủ dinh dưỡng. Lão Triệu nhà bếp, đối với Tiền ma ma cười theo nói: "Ma ma, những thứ này đều do nô tài tùy tiện làm, cũng không biết có hợp khẩu vị của đại tiểu thư hay không, ma ma đem mấy món ăn mà Đại tiểu thư cùng công tử thích ăn nói cho lão nô, ngày mai nhất định làm tốt cho Đại tiểu thư cùng công tử, liền không làm phiền ma ma tới lấy rồi." Ma ma cũng đặc biệt khéo léo mỉm cười nói: "Đại tiểu thư cùng công tử khẩu vị thanh đạm, cơm nước không muốn quá mặn. Ngày mai làm cái cá sặc đi, công tử thích ăn. Sau đó hầm chút tổ yến cho Đại tiểu thư. Đã nhớ chưa?"

"Nhớ kỹ, ma ma yên tâm đi. Lão nô đều nhớ rồi." Lão Triệu cười bồi nói.

Mộ Nhi cùng Tiền ma ma phân chia bưng cơm nước, cùng đi ra nhà bếp, trên đường Mộ Nhi không nhịn được nói: "Ma ma, nô tài này ngày hôm nay bị trúng gió chác. Tự nhiên tốt như vậy, tại sao trước đây không thấy bọn họ đối với tiểu thư cùng công tử tốt như vậy."

"Uh, ta nghĩ là do Đại tiểu thư thiên kim giáo huấn nô tài của Tiêu di nương, nói vậy di nương các viện còn có những hạ nhân này đều biết, nếu như còn không thức thời tranh thủ nịnh bợ tiểu thư chúng ta, sợ sau này không được ở lại trong phủ này đi."

"Uh, ma ma nói rất đúng, chỉ cần tiểu thư cùng công tử của chúng ta không bị khô, như vậy phu nhân ở trên trời cũng được an ủi rồi."

"Đúng a." Tiền ma ma gật đầu nói.

Dùng bữa tối xong, Lăng Nhục Huyền để Mộ Nhi chuẩn bị nước để tắm, ngâm mình ở trong thùng gỗ, Lăng Nhục Huyền bắt tri bắt giác ngủ, ở trong mơ lại trở về ngày ấy, "Dừng..." Lăng Nhục Huyền kinh ngạc thốt lên, từ trong mộng tỉnh lại, nhìn cảnh tượng chung quanh một chút, đồ nội thất cũ nát, ngoài cửa truyền âm thanh cằng thẳng của Mộ Nhi: "Tiểu thư, tiểu thư, người bị làm sao rồi hả?"

Lăng Nhục Huyền hít sâu, hướng Mộ Nhi ngoài cửa nói: "Không có chuyện gì, vừa nãy ta thấy ác mộng, Mộ Nhi ngơoi vào đi." Mộ Nhi liền vào trong, giúp Lăng Nhục Huyền khoác thêm tấm y***, rồi lặng lẽ đi ra ngoài.

***' tấm y: quần áo ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Ai Cản Ta Thì Phải Chết

Sáng sớm, Lăng Nhục Huyền đẩy cửa sổ ra, một đạo ánh sáng vàng óng ánh lên vào, tươi sáng mà lại ôn nhu, tự mình thay quần áo, vốn định tự mình chải đầu, nhưng mấy cái búi tóc ở cổ đại này thực sự khó chải, cuối cùng đem tóc cột cao buộc thành cái đuôi ngựa, sau đó vác lấy giỏ trúc đi ra ngoài, vừa ra khỏi cửa, Mộ Nhi cùng Tiền ma ma liền nhìn về phía Lăng Nhục Huyền, búi tóc kỳ quái như thế các nàng chưa từng gặp, đuôi ngựa cột cao, nhìn thế nào cũng cảm thấy kỳ quái. Mộ Nhi thấy thế vội vàng chạy tới nói: "Đều do Mộ Nhi không tốt, hiện tại liền giúp người chải đầu."

Tóc ở trong tay Mộ Nhi, rẽ ngoặt mấy cái, chải xong nhìn rất đẹp, một thân lụa mỏng màu lam nhạt, trên eo buộc một cái nơ con bướm. Sau đó cài một cái trâm có nhánh hoa mai lên búi tóc, tóc đen dài như thác nước xõa xuống tận hông, mộc mạc mà không kém tao nhã.

Tiền ma ma nhìn về phía giỏ trúc trong tay Lăng Nhục Huyền, kỳ quái hỏi: "Tiểu thư người đây là muốn ra ngoài sao?"

"Đúng a, ma ma, ta muốn lên núi hái thuốc, thuận tiện bắt mấy con gà rừng thả rừng về, buổi trưa cho các người ăn."

"Tiểu thư, để Mộ Nhi bồi người đi. Một mình người đi không an toàn a." Mộ Nhi khẩn cầu nhìn Lăng Nhựt Huyền nói.

"Không cần, yên tâm đi. Chờ ta mang món ăn dân dã về đi." Nói xong, nhắc giỏ trúc bên người lên rồi hướng cửa đi đến.

Lăng Nhựt Huyền tâm tình vốn rất tốt, khẽ hát trên đường đi, thời điểm sắp tới đại môn, quân gia Ngô Kiện chặn lối đi.

"Người đây là muốn đi nơi nào? Không được phụ nhân phê chuẩn, không thể đi ra ngoài." Ngô Kiện vẻ mặt xem thường nhìn Lăng Nhựt Huyền nói.

"Bản tiểu thư muốn đi nơi nào cũng có thể, không cần bắt luận người nào phê chuẩn. Người tránh ra cho ta." Lăng Nhựt Huyền lạnh giọng quát lên.

"Người đâu, mời Đại tiểu thư trở về phòng." Ngô Kiện ra lệnh, mười mấy gia đình, trong tay cầm côn bổng đem Lăng Nhựt Huyền vây nhốt, lại dùng một ánh mắt, mấy gia đình cùng nhau tiến lên. Lăng Nhựt Huyền căn bản khinh thường với đám tiểu lâu la '*' này, ở thế kỷ hai mươi mốt, nàng là cao thủ đai đen Taekwondo chín đoạn (chín đoạn? ai hiểu giúp mình với), người bình thường căn bản khó có thể tới gần.

'*' lâu la: thủ hạ của giặc cướp.

Lăng Nhựt Huyền cầm giỏ trúc trong tay ném đi, bay lên trời, hai gia đình ngã xuống đất, tiếp theo là đá ngang, đá chéo, Hồi Toàn Thích '*', trong nháy mắt mấy gia đình này tất cả đều nằm bẹp trên đất không đứng lên nổi rồi. "Các người còn ai muốn so với ta a?" Lăng Nhựt Huyền nhìn những gia đình chung quanh làm mưa làm gió ở cửa. Còn lại mấy người giờ gầy, giậm chân tại chỗ, người nhìn ta, ta nhìn người, cũng không ai dám tiên phong. Dưới sự uy hiếp của Ngô Kiện, chúng gia đình vẫn gờ lên côn bổng vọt tới chỗ Lăng Nhựt Huyền.

'*' Hồi Toàn Thích: Đá bằng mặt bàn chân nhưng thực hiện như kiểu đá tạt từ hai bên trái hoặc phải vào trong (tên tiếng Anh: Roundhouse kick).

"Tốt, đã như vậy, hôm nay bản tiểu thư liền cẩn thận giáo huấn đám cậu nô tài các người." Vừa dứt lời, Lăng Nhựt Huyền lấy cây gậy dưới chân, cầm trong tay, chờ bọn gia đình tới gần, một chiêu Hoành Tảo Thiên Quân '*', liền đem gia đình đánh ngã xuống đất mà không ngừng kêu khổ. Ngô Kiện nhìn gia đình lẫn lộn đầy đất, chính mình cũng có chút bối rối, Lăng Nhựt Huyền khiêu mảy phượng một cái, nhìn Ngô Kiện nói: "Như thế nào, Ngô quân gia muốn thử một chút sao?". Ngô Kiện nghe nói vậy, vội vàng khoát tay nói: "Đại tiểu thư muốn đi nơi nào thì đi nơi đó, nô tài làm sao dám ngăn lối đi của Đại tiểu thư đây."

'*' cái này ra google tìm ko thấy.

"Các người đều nghe kỹ cho ta, nếu như sau này còn có người dám ở trước mặt ta lỗ mãng, bản tiểu thư liền đánh gãy tay chân của hắn rồi ném gân lên núi nuôi sói." Chúng gia đình sau khi nghe xong lần lượt quỳ trên mặt đất run cầm cập nói: "Nô tài biết sai rồi, nô tài cũng không dám nữa." Các nô tài quỳ trên mặt đất lần lượt hít vào ngậm khí lạnh, từ sau khi Đại tiểu thư này bị Duệ Vương từ hôn, liền trở nên tàn nhẫn, trước đây ý vào chỗ dựa của Tiêu di nương mà không ít lần bắt nạt Đại tiểu thư cùng công tử, bây giờ trong phủ chiều gió tựa hồ phải thay đổi rồi...

Lăng Nhựt Huyền mất lạnh lướt qua một đám nô tài trên đất, nhắc giỏ trúc lên, đeo mạng che mặt từ lâu đã chuẩn bị kỹ càng, sai bước hướng ngoài cửa đi. Trên đất đám nô tài người nhìn ta, ta nhìn người, cho đến không nhìn thấy bóng dáng Đại tiểu thư, mới từ trên mặt đất run run rẩy rẩy đứng lên, từng người đi tới ban sai '*'. Quân gia Ngô Kiện đem sự cố xử lý, lập tức hướng về Lâm Nguyệt hiền của Tiêu di nương đi đến...

'*' ban sai: việc bắt phu và trưng thu tài sản cho quan phủ ngày xưa.

Tiêu di nương mặc trên người bộ quần áo màu xanh ngọc, bên hông lơ lửng màu hồng ngọc quấn quanh. Mái tóc đen bóng mượt thật dài, ở phía sau tùy ý cài vài cây trâm vào. Trên tay mang vòng tay vàng óng ánh, bên tai đeo vòng tai Phi Thúy, trên cổ mang dây chuyền trân châu, dáng dấp đầy phú quý.

"Biểu muội a, người phải làm chủ cho ta a." Ngô Kiện mang tiếng khóc nức nở ở trong phòng Tiêu di nương gào lên.

"Có chuyện gì a, người là quân gia trong phủ, ai dám bắt nạt người a." Tiêu di nương khinh thường nói.

"Những người khác không dám, đó là do biết biểu muội người là phu nhân trong phủ, chỉ có thể là Đại tiểu thư nàng, phi phi phi, nên đánh". Ngô Kiện giả bộ tát rồi tiếp tục nói: "Tiểu tiên nhân Bắc viện này, nàng không đem phu nhân vào trong mắt a, sáng sớm hôm nay nàng muốn ra ngoài, ta nói không được người phê chuẩn, không thể tự ý ra ngoài. Nàng liền đem ta đánh thành như vậy, thủ hạ ta là mấy cái nô tài bị nàng đánh nằm ở trên giường không xuống được rồi." Có thể tìm cách phóng đại liền phóng đại, chỉ cần Tiêu di nương chịu đứng ra, Lăng Nhựt Huyền này cũng đừng muốn có ngày sống dễ chịu rồi. Nhưng hắn đã quên, Tiêu di nương cũng kiêng kỵ sự thay đổi của Lăng Nhựt Huyền đây, đã động thủ đánh Vương ma ma hai lần rồi.

"Cái gì? Nàng cũng thật to gan, người đi gọi nhiều nô tài một chút, đứng ở cửa chờ, Tiểu Đê Từ '*' này trở về liền đóng cửa, không cho nàng vào cửa, làm cho nàng chờ vài canh giờ đợi mở cửa, sau đó mở đại môn ra, ở trong đình viện để ta giáo huấn nàng, nhìn nàng sau đó sao mà hung hăng nữa."

'*' Tiểu Đê Từ: một câu chửi con gái ngày xưa.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Quý Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Phần Nộ Đạp Cửa Tướng Phủ

Lúc này Lăng Nhược Huyền đang đi khắp núi, kỳ trân dị thảo thu hoạch khá dồi dào, như Thiên Hoa Phấn, Tuyết Thượng Nhất Chi Hoa, Hoa Nhị Thạch, Tiên Hạc Thảo các loại đều hái được, cuối cùng hai vị thuốc Từ Châu cùng Thất Diệp Nhất Chi Hoa chỉ có một chút. Trước tiên nói điều này, xung quanh Thất Diệp Nhất Chi Hoa đều mọc ra bụi gai mang kịch độc, nếu như không cẩn thận bị đâm vào, chỉ cần một khắc hồn sẽ đoạn Hoàng Tuyền, mà Từ Châu này càng kỳ lạ, cần bản không cần hái đi, chỉ cần thành tâm bái lễ, nó sẽ đồng ý đi theo người. Cuối cùng ở phía dưới khe núi phát hiện có một bụi gai màu đen che kín Thất Diệp Nhất Chi Hoa. Lăng Nhược Huyền từ một cửa cành cây, lại cưỡi đại lưng xuống, làm một cái nút thông lưng, cẩn thận từng li từng tí đem nút buộc thả vào bên trong bụi gai, rồi nhẹ nhàng kéo lên. Mà một bên phát ra ánh tím nhân nhật của Từ Châu, ánh mặt trời chiếu xuống càng thêm rạng rỡ (rạng ngời rực rỡ). Lăng Nhược Huyền đi tới trước Từ Châu, nhẹ nhàng quỳ xuống đất rồi nhẹ giọng nói: "Từ Châu, ta cần người đề trị liệu cho bệnh ngọc của đệ đệ, người có bằng lòng hay không?". Một lát sau, Từ Châu không có bất kỳ phản ứng nào, nhớ tới ở bàn chép tay của mẫu thân bên trong cuốn sổ ghi chép, Từ Châu tràn đầy linh tính, là người hữu duyên mới có được, nếu như sử dụng ngoại lực để đạt được, Từ Châu sẽ mất đi giá trị của nó, trở thành một hạt châu bỏ đi. Lần thứ hai khấn cầu, chỉ thấy Từ Châu này từ từ hiện lên, bay trên không trung, đưa bàn tay ra, Từ Châu vô cùng linh khí bay đến trong tay Lăng Nhược Huyền, chậm rãi gục vào trong lòng bàn tay.

Ngẩng đầu nhìn bầu trời, đã là buổi trưa, nhìn gió đầy dược liệu, tâm tình hết sức vui mừng. Mang theo giỏ bước nhanh xuống chân núi, trên đường, phát hiện ở trong bụi cỏ chỉ có gà rừng, tốc độ của Lăng Nhược Huyền nhanh như tia chớp, dùng cục đá trên đất đâm thủng mắt con gà rừng, con gà rừng không chút giãy dụa liền chết rồi. Khi trở về nhìn thấy đại môn đóng chặt, rõ ràng lại là cái nhóm cầu nô tài đang làm chuyện xấu, Lăng Nhược Huyền đi tới cửa, dùng sức gõ cửa, bên trong truyền đến âm thanh ác độc của quản gia: "Đại tiểu thư, nô tài đã nói rồi người không được phụ nhân cho phép không thể đi ra ngoài, người đánh nô tài đi ra ngoài, phụ người đã biết rồi, ra lệnh người ở ngoài cửa đứng đợi một canh giờ, lĩnh phạt mới tạm tha cho người."

"Người chắc chắn chứ?". Lăng Nhược Huyền lạnh lùng hỏi, phía sau cửa rốt cuộc cũng không có người lên tiếng. Ngày thường, Lăng Nhược Huyền đã sớm biết quản gia này chỉ biết bắt nạt kẻ yếu, chỉ là một cánh cửa há có thể ngăn cản được nàng, chỉ thấy nàng bay lơ lửng lên trời, nặng nề đập lên trên cửa, chốt cửa rắc một tiếng rồi gãy, lại bù thêm một cước, đại môn trong nháy mắt mở ra. Hành động này thu hút người đi đường dừng lại xem, không biết nữ tử là ai mà lại dám đập phá đại môn Hữu Tướng phủ.

Động tác này làm kinh ngạc tất cả mọi người ở trong viện đến ngây người, e rằng Tiêu di nương nàng căn bản không nghĩ tới, nữ hài bị nàng bắt nạt bảy năm, lại có thể hai ba lần đập liền đem đại môn đá vỡ, thế nhưng có nhiều người như vậy đồng thời nhìn thấy, hiện tại rút lui chính mình sẽ mất mặt, không thể làm gì hơn khác là cứng rắn mở miệng nói: "O, đại tiểu thư trở về rồi hả? Người lại đập đại môn, chẳng phải là khiến người ta chê giễu sao? Tuy rằng mẫu thân người chết sớm, nhưng người cũng không thể không có gia giáo như thế a."

"Tiêu di nương, xin mời nói lại thân phận của người, ta là quý phủ con vợ cả Đại tiểu thư, người mỗi ngày không đến thỉnh an ta cũng thôi, ngày hôm nay lại dám bắt kính với tiên mẫu (tiên mẫu: người mẹ đã mất), nếu nói đến gia giáo, bản tiểu thư liền cẩn thận dạy dỗ người cái gì là gia giáo." Nói xong, chỉ nghe hai tiếng bang bang vang lên giòn giã, trên mặt Tiêu di nương có thêm hai dấu tay, khoe miệng còn thắm ra tơ máu. Thoáng chốc, mọi người mắt tròn mắt dẹt choáng váng, hay là bọn hán nhân nhảm Đại tiểu thư sao? Tiêu di nương ở trong phủ xưng bá nhiều năm, không có người chống lại. Ngày hôm nay trước mặt mọi người lại bị thiệt lớn.

Lăng Hàm Yên bên kia thấy mẫu thân bị đánh, khóc lóc om sòm nói: "Lăng Nhược Huyền, người cái tiểu tiện nhân, lại dám đánh mẫu thân ta, là chán sống rồi sao?"

"Hừ, muội muội sao lại nói lời ấy a?" Lăng như huyền chê cười nói.

"Sao lại nói lời ấy, người động thủ đánh mẫu thân ta, người nói làm sao để phạt người a?". Lăng Hàm Yên bộ dạng hung hăng, tựa hồ cho rằng Lăng Nhược Huyền sợ chính mình.

"Xem ra vẫn là muội muội được gia giáo, đều là công lao của Tiêu di nương. Lại bắt kính với tỷ, tùy tiện nhục mạ." Lăng Nhược Huyền không thèm không cứng nói ra. Người vậy xem sau khi nghe xong đều gật gù, thấp giọng nói nhỏ, thứ nữ của Lăng phủ đi nương này, ức hiếp con vợ cả quả thực đáng ghét.

Tiêu di nương nghe tất cả mọi người đối với nàng chê trách rất nhiều, chỉ hạ lệnh xua đuổi người vậy xem ngoài cửa, đóng đại môn. "Quản gia, giáo huấn thiệt tàn nhẫn cho ta cái tiểu tiện nhân này, lại học được cách kích động người ngoài để bắt nạt ta."

"Vâng. Phụ nhân, người liền thưởng thức trà xem cuộc vui đi." Ngô quản gia cười bồi nói.

Thực sự đã quên vết sẹo đau, chuyện hồi sáng chỉ sợ hán tử lâu quảng đến lên chín tầng mây rồi đi. "Các người đều đã quên lời của ta nói hồi sáng sớm rồi sao? Ai không muốn chết, liền phóng ngựa đến đây đi." Lăng Nhược Huyền mắt lạnh đảo qua mọi người, quản gia cho rằng có Tiêu di nương ở đây, Lăng Nhược Huyền không dám động thủ đánh hán, đánh chó còn phải xem chủ nhân không phải sao? Nhưng nàng cầu chủ nhân đều đánh, còn sợ một con chó sao? Chỉ thấy tốc độ của Lăng Nhược Huyền nhanh như tia chớp đi tới trước mặt quản gia, một tay nắm lấy cánh tay của quản gia, tiếp theo một cước đá vào chỗ trái tim của hán, tiếp theo lại là Hồi Toàn Thích, quản gia ngã rầm trên mặt đất, miệng phun máu tươi, ngất đi.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Quý Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 9: Khiếu Hoa Kê (Tên Một Món Ăn)

Nhìn thấy cảnh này tất cả mọi người sợ đến nỗi không dám lên tiếng, chỉ sợ họa sát sinh đến tận chính mình.

"Người đầu tới đây mau, bắt lấy hung thủ giết người a." Tiêu di nương la lớn. Lăng Nhược Huyền mắt lạnh đảo qua mọi người, ai cũng không dám nghe lời của Tiêu di nương, có gia đình rất rõ ràng, sáng sớm đã bị đánh, chẳng lẽ bị đau còn không nhớ rõ à?

Tiêu di nương thấy không ai nghe lệnh của nàng, tự mình đi về, có thể do đau đớn trên mặt khiến cho nàng rất rõ ràng, lúc này chỉ sợ cũng không phải là bạt tai đơn giản như vậy, nếu như đã đánh quần gia như thế, mạng của mình phỏng chừng không còn.

Lăng Nhược Huyền thấy không ai dám nói chuyện, lạnh lùng nói: "Tần đi, ngày hôm nay chỉ là giết gà dọa khỉ, lần sau mà còn thì đừng trách ta ra tay tàn nhẫn vô tình." Nói xong, nhấc giỏ trúc trên đất lên, hướng tiểu viện của mình đi đến...

"Tiểu thư, người vừa nãy..." Mộ Nhi nhìn thấy tình cảnh vừa nãy, chính mình cũng rất kinh ngạc, tiểu thư của nàng, bình thường nhận hết ức hiếp của di nương thứ mười, chưa bao giờ dám phản kháng quá. Từ sau khi bị Duệ Vương từ hôn liền..., chẳng lẽ tiểu thư của nàng bị kích thích, tính tình mới đại biến sao?

"Tỷ tỷ mạnh thật, đánh bọn họ toi bời hoa lá." Vân Phi cao hứng vỗ tay kêu lên. Lăng Nhược Huyền thân mật sờ đầu Vân Phi, nhìn đệ đệ đáng yêu này lại mang chút ngơ ngẩn nói: "Tỷ tỷ ở trên núi bắt gà rừng, một hồi nướng khiếu hoa kê ‘*’ cho người ăn có được không a?"

‘*’ khiếu hoa kê: xem tại đây <https://www.youtube.com/watch?v=wHC4fdxPUnM>

"Hảo a, hảo a. Tỷ tỷ, cái gì là khiếu hoa kê thế? Là khiếu hóa từ ‘*’ ăn sao? Bất quá chúng ta cũng giống như khiếu hóa từ." Vân Phi cúi đầu nhìn quần áo có mảnh vụn của mình nói.

‘*’ khiếu hóa từ: ăn xin, khát cái.

Một phòng mọi người đều bị lời nói của Vân Phi chọc cười vui vẻ, "Mộ Nhi ra ngoài ao sen hái vài lá sen đi, sau đó đem gà rửa sạch rồi dùng lá sen gói kỹ cho ta là được rồi." Lăng Nhược Huyền nhẹ giọng nói.

Mộ Nhi rất nhanh xử lý tốt nguyên liệu nấu ăn. Nhìn Lăng Nhược Huyền dùng lá sen đem gà bọc lại, lại có bùn vàng bọc lại. Đặt vào cái hồ nhỏ vừa đào xong, lại ở một bên lỗ hơi thổi khí, sau nửa canh giờ, mùi thơm từ lỗ hơi bên trong nhẹ nhàng bay ra. Vân Phi lau nước miếng, ngồi xôm xề bên Lăng Nhược Huyền nói: "Tỷ tỷ lúc nào có thể ăn a, đây chính là khiếu hoa kê sao? Tỷ lại không phải khiếu hóa từ, làm sao mà ăn khiếu hoa kê đây? Là khiếu hóa từ dạy người sao?" Lăng Nhược Huyền dờ khóc dờ cười nhìn đệ đệ bên cạnh, tuy rằng bọn họ sinh hoạt khó khăn, nhưng cũng không đến nỗi học khiếu hóa từ cách ăn, xem ra bệnh của Vân Phi phải mau chóng trị liệu rồi.

Khiếu hoa kê nướng chín, mới vừa mở ra, mùi thơm phân tán Lăng Nhược Huyền đem hai cái đùi gà kéo ra đưa cho Vân Phi, Vân Phi mỗi tay một cái ngồi dưới tàng cây bắt đầu ăn. Hai cái cánh, đưa cho Tiền ma ma cùng Mộ Nhi, Tiền ma ma thấy Lăng Nhược Huyền không có ăn, ân cần nói: "Đại tiểu thư không ăn sao? Lão nô đứng là không hiểu chuyện, cánh gà phải do Đại tiểu thư ăn mới đúng."

"Ma ma, không có chuyện gì, người cùng Mộ Nhi theo tỷ đệ chúng ta nhiều năm, không rời không bỏ. Người tuổi lại lớn, Mộ Nhi lại là tuổi đang lớn, ăn đồ ăn không có dinh dưỡng, thân thể làm sao mà khỏe mạnh đây. Không cần quan tâm ta, ta ở trên núi ăn chút quả dại, vẫn chưa đói, nghỉ một lúc để tí nữa nhà bếp đưa chút cơm nước cho ta là được rồi. Các người ngoan ngoãn đem thịt gà ăn sạch hết đi, bằng không ngày mai ta không mang món ăn dân dã trở về đâu." Nói xong, liền đứng dậy trở về phòng.

Tiền ma ma thở dài hướng Mộ Nhi nói: "Đại tiểu thư hôm nay đánh Tiêu di nương cùng quần gia, sợ là trong phủ những người kia sẽ ghi hận tiểu thư đây. Còn dư thịt gà, một hồi ta làm cháo thịt gà cho tiểu thư, đồ ăn gần đây, nhất định phải cẩn thận."

"Uh, ma ma, Mộ Nhi biết rồi." Hai người đồng thời nhìn về phía Vân Phi ngồi dưới tàng cây ăn đùi gà, đáng vẻ rất là đáng yêu. Lăng Nhược Huyền lấy bản chép tay ra, dựa theo phương pháp ở trong đem cây Hương Tràm, Hoàng Kì, Thất Diệp Nhất Chi Hoa nghiền nát, lại thêm vào Tử Hoa Địa Đình, Tử Huyền, Tuyết Kiến các loại dược liệu. Hình thành thuốc mỡ màu ngà, bôi ở trên vết sẹo, nằm trên giường ngủ say.

Tình lại đã là chạng vạng, Tiền ma ma bưng cháo thịt gà nóng hổi, còn có vài cái bánh nướng đi vào, Lăng Nhược Huyền vừa nhìn cháo bên trong có thịt gà, không khỏi có chút chua xót cũng có chút tức giận nói: "Ma ma, ta không phải đã nói sao, để cho các người ăn nhiều thịt, làm sao lại trả lại cho ta đây, ta nói rồi, không để cho các người bị bắt nạt, muốn để cho các người trải qua tháng ngày thật tốt." Dứt lời, trong mắt hiện ra nước mắt.

"Đại tiểu thư, thân thể của người quan trọng a, sáng sớm hôm nay liền đi ra ngoài lên núi hái thuốc, nhất định rất mệt rồi. Nô tỳ không chăm sóc tốt cho người đã rất có lỗi với phu nhân trên trời rồi, làm sao có thể cậy già lên mặt để ngài chăm sóc nô tỳ đây."

Chủ tớ mấy người tháng ngày tuy rằng kham khổ, nhưng lại hết sức ấm áp. Lăng Nhược Huyền cười yếu ớt nói: "Ma ma, ngày mai ta lên núi đi bắt chút thảo rừng trở về, sau đó không muốn lại không nổi ăn, ta mỗi ngày đều sẽ đi trên núi bắt gà rừng thả rừng về."

"Đại tiểu thư a, ngài cũng không cần quá cực khổ. Nô tỳ nghe nói, qua mấy ngày Trương gia sẽ trở về rồi. Lần này trở về không cần tiếp tục phải đi sứ các quốc gia nữa rồi. Chỉ cần Trương gia ở nhà, người cùng công tử liền không bị khổ rồi."

"Ân ân, ma ma. Vậy phụ thân ta còn bao lâu thì trở về?"

"Chắc cỡ mười ngày nữa, nô tỳ cũng là nghe những bà môn sai khiến nói."

"Uh, tốt. Ta biết rồi." Lăng Nhược Huyền trong lòng bắt đầu tính toán, tháng ngày phụ thân hồi phủ, vết sẹo trên mặt của mình có thể khôi phục hay không đây. Nếu theo bản chép tay của mẫu thân trên cuốn sổ ghi chép hai ngày liền có thể phục hồi như cũ, như vậy, Duệ Vương người làm cho ta nhục nhã, ta nhất định sẽ đòi lại.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Hải Linh Được

Ngày hôm sau, Lăng Nhược Huyền như trước vác lấy giỏ trúc đi lên núi, lần này cũng không có bất kỳ người nào dám ngăn đường đi của nàng, hết thấy gia đình nhìn thấy nàng thì đều cung kính nói: "Đại tiểu thư, xin chào." Xem ra một chiêu giết gà dọa dọt của nàng đã đạt hiệu quả rồi.

Lần này loanh quanh ở trên núi nửa ngày đều không có hải được được liệu cần thiết, nghe được chân trời có tiếng sấm, Lăng Nhược Huyền ngẩng đầu nhìn tới, xa xa có một đám mây đen kèm tiếng sấm từ từ di chuyển. Tựa hồ sẽ có mưa dông không nhỏ đây, tự quyết định, không dám trễ nải chốc lát, bước nhanh xuống núi. Ở dưới chân núi, một mùi thơm bay tới, đi theo mùi thơm, bất ngờ thấy được Bạch Tam Diệp Thảo, Bạch Tam Diệp Thảo không chỉ là thánh dược chữa thương, đặc biệt là có thể mở mang tâm trí, nếu như người tập võ dùng thêm Tử Châu, thì công lực sẽ tăng nhiều. Là trăm năm khó gặp. Lăng Nhược Huyền cảm thấy vận may của mình tốt, xem ra là trời cao cũng trợ giúp nàng một chút rồi.

Ở vùng lân cận Bạch Tam Diệp Thảo, phát hiện có hang thỏ, đưa tay tìm kiếm, hai tiểu tử lông xù trốn ở trong hang đang run rẩy. Lấy ra nhìn, hai con thỏ lông trắng muốt, vô cùng đáng yêu. Nhìn ánh mắt khẩn cầu của con thỏ, nhất định là khẩn cầu nàng đừng ăn chúng nó. Lăng Nhược Huyền cười nhìn con thỏ nói: "Con thỏ nhỏ, đi theo ta đi, theo ta có cả rốt ăn." Nói xong, bỏ vào giỏ trúc bước nhanh xuống núi.

Trở lại trong phủ, Vân Phi vọt ra đầu tiên, "Tỷ tỷ, tỷ tỷ, có phải là có khiếu hoa kê để ăn a." Lăng Nhược Huyền khẽ cau mày nói: "Vân Phi, hôm nay tỷ không có bắt được gà rừng a, bất quá bắt được hai con thỏ, nếu không kho cho người ăn đi."

"Thỏ? Thỏ là gì? Nhanh cho ta nhìn một chút a." Vân Phi làm nũng nói. Lăng Nhược Huyền thả giỏ trúc xuống, hai con thỏ trắng mắt hồng như đá quý xoay tròn. Vân Phi vừa nhìn, vỗ tay kêu lên: "Tỷ tỷ, thỏ thật đáng yêu, ta muốn nuôi thỏ."

"Tốt, vậy thì nuôi đi. Vậy người phải nhớ kỹ cho chúng nó ăn nha." Lăng Nhược Huyền nhắc nhở.

"Được a, ta đem cơm của mình chia một ít cho chúng nó ăn là được rồi." Vân Phi cười khúc khích nói.

"Ha ha ha, Vân Phi, thỏ chỉ ăn cả rốt cùng cải trắng. Cơm của người là không thể ăn."

"Chúng nó thật đáng thương a, chỉ có thể ăn cả rốt cùng cải trắng."

Vân Phi mắt hững nói. Trong nháy mắt đầu gục xuống, không có vui sướng như vừa nãy. Chỉ là đem thỏ đặt lên bàn, chính mình nằm bò ở một bên nhìn, con thỏ tựa hồ cũng hiểu ý tứ của chủ nhân, ngoan ngoãn gục xuống bàn, mặc cho chủ nhân làm sao mà xoa.

Lăng Nhược Huyền thì lại cảm Bạch Tam Diệp Thảo bắt đầu nghiền nát, khi Bạch Tam Diệp Thảo xuất hiện ở trước mặt Vân Phi, Vân Phi đột nhiên mắt sáng lên, nghĩ thầm: "Bạch Tam Diệp Thảo, cái này là Linh Dược trăm năm hiếm thấy, người tập võ dùng sẽ tăng cường nội lực." Mà loại ánh sáng này thoáng qua liền mất, vì di mệnh của mẫu thân, hán giả ngu tránh họa đã bảy năm, bây giờ tỷ tỷ cũng không giống như trước mềm yếu như vậy. Có thể...

Vân Phi nhìn tỷ tỷ đem Bạch Tam Diệp Thảo chia làm ba phần, một phần dùng để điều chế thuốc mỡ trị sẹo, một phần giấu kỹ ở trong rương tử đàn. Còn một phần đặt ở bên cây Cảnh Thiên, đặt ở trong hộp Thất Diệp Nhất Chi Hoa.

Lăng Nhược Huyền để Mộ Nhi mang nước rửa mặt tới, sau khi rửa mặt, hóa ra chỗ vết sẹo bắt đầu mọc ra thịt mới, tầng ngoài da bắt đầu bóc ra. Lần thứ hai bôi thuốc mỡ, mát lạnh sáng khoái.

Chạng vạng, Tiêu di nương phái người đưa tới một số quần áo mới cho Lăng Nhược Huyền cùng Vân Phi, Lăng Nhược Huyền biết rõ Tiêu di nương này đột nhiên đối tốt với mình như vậy, khẳng định là sợ sau khi phụ thân trở lại, biết được nàng ngược đãi tỷ đệ bọn họ, biết như vậy mới đi đưa đồ a. Lăng Nhược Huyền đương nhiên sẽ không nhận ân tình của nàng, nếu như nàng thích diễn trò, vậy hãy để cho nàng diễn xiếc xong, đem nói tương tận, bằng không làm sao nhìn nàng rơi xuống đài đây.

Sau ngày thứ ba xoa thuốc, vết sẹo đã không nhìn thấy, vì phòng ngừa lưu lại mầm họa, Lăng Nhược Huyền tiếp tục sử dụng hai ngày để củng cố. Đêm đó đem Thất Diệp Nhất Chi Hoa, Cảnh Thiên, Bạch Tam Diệp Thảo ở trong tay nàng còn có Tử Châu đặt cùng một chỗ để sắc được chữa bệnh cho Vân Phi. Những thứ này đều được Vân Phi đặt vào trong mật, tỷ tỷ trầm cay nghìn đắng như thế đi hái được đều là trị bệnh diên cho mình, là do chính mình giả bộ, lại không thể nói cho tỷ tỷ, tuy Tiên ma ma cùng Mộ Nhi theo tỷ đệ bọn họ nhiều năm sẽ không bán đứng bọn họ, nhưng Tiêu di nương cơ sở ngầm đồng đảng, không thể không đề phòng. Vì lẽ đó ngay cả tỷ tỷ thân nhất của mình cũng phải gạt, cũng còn tốt, tỷ tỷ sắc được trị bệnh diên cho mình, hơn nữa bên trong có mấy vị thuốc có thể tăng cường nội lực, không bằng liền danh chính ngôn thuận như vậy khôi phục đi.

Lăng Nhục Huyền bụng được vừa mới sắc, đi tới bên người Vân Phi, Vân Phi ôm lấy bát uống một hơi cạn sạch, Lăng Nhục Huyền một bên không khỏi lú lười, "Vân Phi, coi chừng bỏng, được đấy không?"

"Không đắng, Không đắng, uống rất ngon. Còn nữa không? Thêm một chén nữa."

"Không còn, bắt quá ngày mai tỷ tỷ vì Vân Phi thì châm, Vân Phi sợ đau không?"

Thì châm? Hẳn không nghe lầm chứ, muốn ở trên người ghim kim hẳn mới không muốn đây, còn nhớ lúc nhỏ, hẳn bị bệnh thủy đậu, sốt cao nóng hổi, chính là không hạ được nhiệt độ, vẫn là mẫu thân dùng ngân châm qua huyết mới khỏi. Đau đớn như vậy, cả đời này đều không quên được.

Lăng Nhục Huyền nhìn Vân Phi xuất thân (sừng sò) vội hỏi: "Vân Phi làm sao rồi hả ? Là sợ ghim kim đau thật sao? Tỷ tỷ sẽ hạ châm nhẹ nhàng, sẽ không để cho ngươi cảm thấy đau."

Lăng Vân Phi khéo léo xoay người, liền chạy ra ngoài...

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Tương Gia Hồi Phủ

Buổi tối, Lăng Nhục Huyền không muốn ngủ, thấy nam tử đơn độc quay lưng về phía cửa sổ, nhìn bầu trời đầy sao. Đột nhiên bóng người lóe qua cửa sổ phòng nàng, chốc lát liền biến mất trong màn đêm, là ai chứ? Tặc sao? Tên tặc này cũng xui xẻo, lại đến đến thăm chỗ rách nát của Đại tiểu thư nàng. Dù sao cũng không có vật gì đáng giá, đại khái cũng không lọt nổi mắt xanh của tên tặc này đi, đóng cửa lại, ngồi trước gương đồng rỉ sét, nhìn vào vết sẹo trên mặt, đã hoàn toàn biến mất rồi. Đúng là đại mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành. Bây giờ dung nhan đã khôi phục, không biết khi gặp Duệ Vương sẽ cảm thấy như thế nào?

Sáng sớm hôm sau, khí trời đặc biệt trong lành, Hi Thước hướng về phía gian nhà rêu lên không ngừng. "Hi Thước báo tin tốt. Tiểu thư, mấy ngày nay sẽ có chuyện tốt." Mộ Nhi vừa nói xong, ngoài cửa truyền đến âm thanh của Tiên ma ma, "Đại tiểu thư, Tương gia hồi phủ, vừa mới vào cửa, liền vội vã muốn gặp Đại tiểu thư cùng công tử đây."

"Tiểu thư, nô tỳ giúp người thay y phục mới. Y phục rất đẹp đấy." Mộ Nhi lấy bộ y phục mới mà mấy ngày trước Tiêu di nương phái người đưa tới. Đó là áo gấm dài màu vàng nhạt hình mây khói uốn lượn quần lụa trắng hình ngân mây, nếu Lăng Nhục Huyền mặc vào, vắn tóc kiểu Phù Dung kế, nhất định là rực rỡ không gì tả nổi.

"Không mặc, đem y phục tối hôm qua ra mặc, các người cũng như thế." Lăng Nhục Huyền nhàn nhạt nói. Vân Phi dường như thấu suốt, đã mặc y sam đầy vết vá cũ, đi tới trong phòng tỷ tỷ. Chủ tớ bốn người liền như vậy mặc giống như ăn mày đi tới đại sảnh, đang ngồi chính giữa đại sảnh, một vị tuổi chừng bốn mươi trên người mặc trường bào bằng tơ tằm màu xanh ngọc ngũ bức phụng thọ đoàn hoa ‘*’ trung niên nam tử ngồi thẳng uống trà trong tay. Ngẩng đầu lên nhìn, bốn người đứng trước mặt mình ăn mặc rách nát, nhìn nữ tử trước mắt, tràn đầy đau lòng. Tự trách mình không nên tự xin làm sử thân. Các di nương trong viện vừa nhìn cảnh này, liền biết là Lăng Nhục Huyền cố ý, Tiêu di nương tức giận tròn to hai mắt, Lăng Nhục Huyền cùng Vân Phi đứng lúc quý rạp xuống đất, liền tục hướng phía Tiêu di nương dập đầu khóc kể lè: "Di nương, van cầu người đừng đánh bọn ta, bọn ta biết sai rồi." Lăng Tương vừa nghe, nhất thời lên cơn giận dữ, bộp một tiếng, bắt trà rơi xuống đất, chỉ vào Tiêu di nương một bên nói: "Ngươi tiện nhân này, như vậy lại dám ngược đãi đích thân nhi nữ ‘*’ của bốn tướng, ngươi thật là to gan."

‘*’ ngũ bức phụng thọ đoàn hoa: dịch sơ là “năm con dơi nâng thọ đoàn hoa”.

‘*’ đích thân: ruột thịt; nhi nữ: con cái.

"Tương gia, thiếp thân oan uổng a, thiếp thân không có ngược đãi Đại tiểu thư cùng công tử a." Dứt lời liền quỳ trên mặt đất rú rít khóc lên.

"Hừ, ngươi còn dám nói oan uổng? Thế thì tại sao nhi nữ của bốn tướng y sam lam lư ‘*’? Thế sao lại có sự việc như vừa nãy, nhất định là tiện nhân ngươi nhân lúc bốn tướng không ở nhà, ngược đãi bọn hắn rồi." Lăng Tương giận dữ hét.

‘*’ y sam lam lư: quần áo rách rưới.

"Tương gia, thiếp thân xác thực..." Còn chưa dứt lời, Lăng Tương một cước đá vào vai Tiêu di nương, nổi giận mắng: "Oan uổng? Thiên Lan ngươi tới đây nói rõ." Lăng Tương hướng về Tô di nương đang đứng một bên nói.

"Tương gia, Tiêu di nương nàng thường ngày đối đãi khắc nghiệt với Đại tiểu thư cùng công tử, cũng thường tự xưng là phu nhân, đối với bọn ta cũng ngang ngược ức hiếp, nếu ai dám đối với Đại tiểu thư cùng công tử tốt hơn một chút, thì nàng sẽ hãm hại bọn ta trầm trọng thêm. Tương gia nếu không tin thiếp thân, có thể đi nhìn nơi ở của Đại tiểu thư cùng công tử, có câu nói trăm nghe không bằng một thấy, nhìn thấy nơi ở của Đại tiểu thư cùng công tử, Tương gia cái gì cũng hiểu thôi." Tô di nương nói qua sinh động như thật, còn không quên giả bộ lau nước mắt trên mặt. Chộc đến Tiêu di nương hung ác trừng nàng.

"Đi, dẫn ta tới nơi ở của Đại tiểu thư cùng công tử." Lăng Tương bước ra đại sảnh đầu tiên. Tô di nương hướng về Hoa di nương liếc mắt ra hiệu, hai người dẫn Lăng Tương về phía tiểu viện rách nát ở phía Bắc, Lăng Tương đáng về bị thương nói, "Ngạo Tuyết a, đều là sai lầm của ta a, là ta chăm sóc không tốt cho nhi nữ của chúng ta a." Dứt lời, nước mắt rơi xuống, khóc thương tâm không ngớt.

"Phụ thân, không nên khổ sở như thế, mẫu thân ra đi sớm, ngài triều chính lại bận bịu. Những năm này nếu như không có Tiền ma ma cùng Mộ Nhi, e rằng nhi nữ cùng Vân Phi sẽ không còn được gặp lại phụ thân rồi." Dứt lời, Lăng Nhược Huyền nước mắt cũng chảy xuống.

"Phụ thân đừng đi nữa, phụ thân không ở nhà, di nương liền đánh tỷ tỷ cùng Vân Phi, ngày hôm trước, di nương còn nói cho Vân Phi, nếu dám đem sự việc nàng bắt nạt bọn ta nói cho phụ thân, phụ thân đi rồi, liền lấy mạng bọn ta." Vân Phi nói qua sinh động như thật, thật sự là đủ phức tạp. Tô di nương cùng Hoa di nương một bên không nghĩ tới, dám nói như vậy với Tiêu di nương, thuận theo thêm mắm thêm muối nói "Đúng a, Tương gia, ngài là không biết, Tiêu di nương chưa bao giờ cho Đại tiểu thư cùng công tử com nước thức ăn mới, y phục cũng đều cũ nát. Nói khó nghe là ăn mặc còn không bằng gia đình trong phủ đây. Còn thường gọi mấy người hung ác đánh Đại tiểu thư, nhiều lần đều đánh thương tích khắp người, biết ngài sắp trở về rồi, mới không dám động thủ nữa."

Lăng Tương nghe Tô di nương cùng Hoa di nương nói, hận không thể đem Tiêu di nương chém thành muôn mảnh. Hạ Hầu Ngạo Tuyết, nữ nhân cả đời yêu nhất, nếu như hắn nhìn thấy hài tử sẽ nhớ tới thể từ mất sớm, hắn sẽ không tự xin làm sứ thần. Nếu như hắn ở lại trong phủ, âu yếm nhi nữ như thế chúng sẽ không phải chịu khổ*. Nghĩ tới đây, Lăng Tương là càng giận không có chỗ phát tiết, bước nhanh đi đến đại sảnh, xách Tiêu di nương đang quỳ ngồi dưới đất lên, giơ tay đánh mấy cái bạt tai, tình cảnh này bị Lăng Hàm Yên mới vừa vào cửa nhìn thấy, lớn tiếng kêu lên: "Phụ thân, người như thế nào lại đánh mẫu thân a?"

*' câu này nguyên văn là: "Nếu không phải là mình không lại trong nhà, âu yếm nhi nữ như thế nào được nhiều như vậy khổ." Chuyển như vậy cho dễ hiểu ^^.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Tiêu Di Nương Bị Cấm Túc

"Thứ hỗn trướng, ngươi lại dám hô to gọi nhỏ với ta như vậy." Lăng Tương gầm lên, dọa lui Lăng Hàm Yên mới vừa nãy hung hăng.

"Huyền, Phi Nhi, ngày hôm nay phụ thân nhất định sẽ hảo hảo giáo huấn tiện nhân này cho các ngươi hả giận." Lăng Hàm Yên một bên giờ mới hiểu được, nguyên lai phụ thân như vậy là vì Lăng Nhược Huyền cùng Lăng Vân Phi mới động thủ đánh nương. Hai tay chống nạnh kêu gào nói: "Lăng Nhược Huyền ngươi cái tiểu tiện nhân này, dùng biện pháp gì, khiến phụ thân động thủ đánh nương ta a, đừng tưởng rằng phụ thân trở về thì các ngươi sẽ có ngày sống dễ chịu, qua mấy ngày phụ thân đi rồi, các ngươi sẽ tốt hơn a*.'" Lăng Hàm Yên từ trước đến giờ là người ngu ngốc, không quen giữ mồm giữ miệng, đang tức thì nghĩ cái gì nói cái đó, không nghĩ tới nàng vừa nói như thế, sự thực bị phơi bày là nương nàng ức hiếp Đại tiểu thư, Đại thiếu gia dòng chính thất.

*' "các ngươi sẽ tốt hơn a" cái này bịa, nguyên văn là "có các ngươi khỏe được." nghĩa chắc cũng tương tự "các ngươi sẽ tốt hơn a" mang hàm ý đe dọa nha.

"Còn nói oan uổng, ngươi dạy dỗ con gái rất tốt, bản tướng đang ở nhà mà dám nhục mạ tỷ tỷ như thế, bản tướng nếu không ở nhà thì cũng không biết có tình cảnh gì."

"Thiếp thân..." Tiêu di nương đang định nói tiếp, nhưng bây giờ nói cái gì cũng vô dụng, chính con gái ngu xuẩn của mình nói điều không nên nói. Dẫn lừa lên người mình rồi.

"Người đâu" Lăng Tương hướng ra phía ngoài cao giọng quát lên.

"Có nô tài." Mấy gia đình khô ngô từ bên ngoài đi vào."Tương gia có gì phân phó?"

"Người đâu, đem Tiêu di nương cùng Nhị tiểu thư nhốt vào phòng chứa củi, chờ ngày mai bản tướng có thời gian lại cùng các nàng tính sổ." Tiêu di nương cùng Lăng Hàm Yên vừa nghe, vội vàng xin tha, mới nói vài câu, liền bị gia đình kéo xuống.

Lăng Tương tâm tình yên tĩnh trở lại, liền cười với Lăng Nhược Huyền cùng Vân Phi nói: "Buổi trưa muốn ăn cái gì liền nói cho phụ thân, phụ thân để trù phòng cho người làm. Yên tâm, phụ thân ngày mai liền lên điện nộp chỉ, sẽ không bao giờ rời khỏi các ngươi."

"Phụ thân" Lăng Nhược Huyền cùng Vân Phi trầm miệng một lời nói, thuận thể nhào vào trong lòng ngực Lăng Tương. Sau ngộ phạm*', nghĩ nhi nữ mà mình yêu nhất lại ở trong tiểu viện rách nát, lại là một trận chua xót."Huyền, chuyển tới Phượng Ngâm của mẫu thân con đi, sau trận đại hòa, phụ thân đã sai người sửa chữa lại, đều chiếu theo kiểu trang trí trước kia của mẫu thân con ở, con đến ở là vừa vặn."

*' ngộ phạm: giờ com trưa.

Lăng Tương dẫn Lăng Như Huyền tới Phượng Ngâm các, bên trong phòng bố trí vô cùng nhã trí*', nhìn trong phòng trang trí như vậy liền có thể biết

được, Hạ Hầu Ngao Tuyết là một người huệ chất lan tâm nữ từ ‘*’, đáng thương hồng nhan bạc mệnh, không khỏi khiến người ta thờ dài.

‘*’ nhã trí: lịch sự tao nhã.

‘*’ huệ chất lan tâm: người mang khí chất của hoa huệ, tâm của hoa lan, thường là những người cao quý, thanh khiết.

"Phụ thân, Phụng Ngâm các phòng khá nhiều, Vân Phi có thể ở dưới lầu." Lăng Nhược Huyền nhàn nhạt nói.

"Phụng Ngâm các này cho con ở, Vân Phi có thể ở Ly Cảnh Hiền kế bên chỗ con, chỗ này vốn là chuẩn bị cho Vân Phi, hiện tại Vân Phi cũng không còn nhỏ, sang năm cũng vừa vặn 13 tuổi, cũng nên ở một mình rồi."

"Trương gia, Ly Cảnh Hiền này là chung linh lục tú ‘*’ địa phương tốt, e rằng công tử gia không được vào ở rồi." Tô di nương nhắc nhở.

‘*’ chung linh lục tú: chỉ môi trường tốt đẹp sẽ sinh ra những nhân vật ưu tú. (mình để nguyên văn vì thấy nó hay hơn)

"Vì sao không thể ở?" Lăng Trương không nhìn Tô di nương, hơi khó chịu hỏi.

"Hiện tại nhị tiểu thư đang ở Ly Cảnh Hiền này, Tiểu di nương nói, nàng là phu nhân, ai ở đâu đều do nàng định đoạt." Tô di nương tiếp tục khiêu khích nói.

"Nàng ta tính là thứ gì, bất quá chỉ là bốn tướng thiếp thất, lại dám tự xưng phu nhân. Ngươi bây giờ đi sắp xếp người, đem đồ vật của Hàm Yên từ Ly Cảnh Hiền dọn ra, thu thập xong liền đưa Phi Nhi vào ở, rồi sắp xếp mấy người hầu hạ đắc lực."

"Vâng, thiếp thân liền đi làm." Tô di nương được Lăng Trương cho phép một mình đi tới ban sai ‘*’. Trong phủ các di nương đều có người của mình, chỉ chốc lát sau liền đem tất cả đồ vật của Lăng Hàm Yên dọn ra đặt trong viện Tiểu di nương Lâm Nguyệt hiền.

‘*’ ban sai: việc bắt phu và trưng thu tài sản cho quan phủ ngày xưa.

Nhất thời, trong phủ trên dưới đều cảm thấy được chiều gió biến hóa, Trương gia hồi phủ, từ đây Đại tiểu thư cùng công tử chính là chủ nhân trong nhà, những tùy tùng gia đình bà môn của Tiểu di nương trước kia nhất thời đặc ý, bây giờ bọn chúng phải trải qua tháng ngày lo lắng sợ hãi.

Tô di nương là nữ nhân khôn khéo, đêm đó liền đem Ly Cảnh Hiền quét tước không nhiễm một hạt bụi, lại sắp xếp mấy nha hoàn làm việc nặng, Vân Phi đi vào gian phòng, nhìn bốn phía, hết sức hài lòng gật gù. Mấy nha hoàn này đều không muốn phục vụ, Vân Phi biết rõ, những năm gần đây, bọn tỷ đệ họ vẫn thu dân phong mang (chắc “phong mang là “tiền”), giấu tiền để có thể sống sót, tuy rằng phụ thân đã hồi phủ, thế nhưng mấy di nương khác cũng không nhất định sẽ chân thành đối với mình được, nếu như xếp mặt thám vào bên cạnh mình, vậy cũng là khó mà phòng bị. Nghĩ tới đây, Vân Phi liền bước nhanh đi tới phía cửa sổ kiểm tra có người giám thị chính mình hay không.

Vừa rạng sáng ngày thứ hai, Lăng Vân Phi liền chạy đến trong phòng tỷ tỷ muốn cùng tỷ tỷ cãi lộn đồng thời ăn điểm tâm, ngay lúc đó Tô di nương mang theo nha hoàn đi tới trước cửa Phụng ngâm các, đối với Tiền ma ma nói: "Những hạ nhân này đều là trong phủ, thỉnh Đại tiểu thư chọn mấy người đến hầu hạ mình cùng công tử đi."

"Tô di nương chờ chút, ta đi mời Đại tiểu thư cùng công tử tới." Nói xong, liền xoay người vào cửa.

Vân Phi chính mình ôm thỏ cùng nhau ăn cơm, chính mình ăn một miếng cơm liền cho thỏ ăn một cây củ cải, đáng vẻ thực đáng yêu. Lăng Nhược Huyền thấy Tiền ma ma đi vào liền hỏi: "Ma ma, có chuyện gì sao?"

"Đại tiểu thư, Tô di nương ngoài cửa mang theo mấy nha hoàn trong phủ đến rồi, nói là để người chọn mấy người hầu hạ người cùng công tử."

"Ồ? Nàng tốt bụng như vậy sao? Ta muốn xem là thừa dịp lúc Tiểu di nương bị cấm túc, liền nhân cơ hội đoạt quyền đi. Ma ma nói với nàng, trong phủ ta không muốn, hôm nào gọi bọn buồn người đến, chính ta tự mình chọn."

"Vâng a, Đại tiểu thư. Đại tiểu thư có muốn gặp nàng sắp xếp lại người không?"

"Không giữ lại ai, nói với nàng, ngày khác gọi bọn buồn người đến người đến, để ta tự mình chọn."

"Vâng." Tiền ma ma lĩnh mệnh đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Quý Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Xin Chỉ Từ Hôn

Tô di nương tuy trong lòng không vui, nhưng vẫn tìm bọn buôn người đến, mang theo nha hoàn bà tử tới Phụng Ngâm các. Lăng Nhược Huyền chậm rãi bước ra khỏi phòng, trên người mặc bộ y phục thanh nhã không màu mè, đầu thì vấn búi tóc đơn giản, cài trâm Bát Bảo Phi Thúy Cúc Sai, tỏa ra tia sáng chói mắt dưới ánh mặt trời, môi đỏ tươi hơi giương lên, hảo tuyệt mỹ nữ tử.

Mọi người ở đây nhìn thấy đều sửng sốt, Lăng Nhược Huyền tao nhã ngồi ở trên ghế, "Cho các nàng ấy lần lượt xưng tên ra." Lăng Nhược Huyền nhàn nhạt nói, chờ nha hoàn bà tử được tuyển chọn lần lượt giới thiệu bản thân, chỉ có bốn nữ tử mặc y phục hồng nhạt đứng ở ngoài cùng bên trái gây sự chú ý của nàng, bốn nữ tử này mặt mày thanh tú, cử chỉ khéo léo, Lăng Nhược Huyền nhìn các nàng rất vừa mắt, nàng sống ở thế kỷ hai mươi mốt nhìn người chưa bao giờ sai.

"Ta muốn lưu lại cả bốn nàng." Lăng Nhược Huyền chỉ vào bốn nữ tử nói. Tiền ma ma rất hiểu ý liền dẫn bốn nữ tử lại chỗ Lăng Nhược Huyền thỉnh an.

"Nô tỳ gặp qua Đại tiểu thư." Bốn nữ tử cùng quỳ xuống đất nói.

"Đều đứng lên đi, các người theo Tiền ma ma lui xuống, nghe ma ma dặn dò là tốt rồi." Lăng Nhược Huyền tay phải nhẹ nhàng nâng lên, động tác tao nhã.

"Huyền, Phi Nhi, tại sao không chọn nhiều người hầu hạ chút, bốn nha đầu làm sao đủ a." Lăng Tương một thân xanh ngọc lướt từ đoàn hoa áo choàng bằng lụa tơ tằm nhàn nhã tản bộ đi tới cửa Phụng Ngâm các.

"Huyền gặp qua phụ thân" Lăng Nhược Huyền đứng dậy hành lễ nói. Một bên Văn Phi cũng có da có thịt học theo "Phi Nhi gặp qua phụ thân". Lăng Tương nhìn hai đứa con đầy yêu thích.

"Hảo hải tử, phụ thân chỉ là qua thăm người một chút coi có cái gì thiếu hụt hay không thôi." Lăng Tương một bộ dạng của từ phụ ("từ phụ": người cha yêu thương con).

"Không có thiếu ạ, mời phụ thân vào trong nhà ngồi, nữ nhi có việc muốn cùng phụ thân thương lượng." Lăng Nhược Huyền làm động tác xin mời tao nhã.

"Ồ, hảo a, có chuyện gì đều có phụ thân chống cho con." Lăng Tương cười đi vào phòng khách.

"Phụ thân, người mới vừa trở về, hôm nay trời vừa sáng liền đi vào triều, nhất định mệt rồi, người trước tiên uống ngụm trà cho đỡ khô họng đi, trà này là do chính nữ nhi pha, người nếm thử coi mùi vị làm sao." Lăng Nhược Huyền trong lời nói đã đem ra trà được pha, cung kính bưng đến trước mặt Lăng Tương.

"Trà này tựa hồ không có ở trong phủ a, màu trà này trong veo, hương trà nhẹ nhàng khoan khoái, đúng là trà tốt." Lăng Tương nhìn nước trà, uống một hơi cạn sạch nói.

"Trà này, trong phủ xác thực không có. Trà này là do lúc nữ nhi lên núi hái thuốc bất ngờ phát hiện một cây, liền đem cây trà này về cấy ghép rồi trồng ở bên trong viện của nữ nhi. Phụ thân thích uống là tốt rồi." Lăng Nhược Huyền ngồi một bên, cũng bưng trà nói.

"Trà này có tên tuổi không?" Lăng Tương cười hỏi Lăng Nhược Huyền đang ngồi một bên.

"Trà này, nữ nhi pha tám phần mười nước ấm để ngâm, lá trà lúc đầu nổi lên trong chén, rồi chìm xuống đáy chén, như ngọc rơi xuống, mùi thơm nhẹ nhàng khoan khoái. Vì lẽ đó nên nữ nhi gọi trà là Ngọc Lộ. Người nghĩ như thế nào?"

"Ngọc Lộ? Rất thích hợp. Vậy gọi là Ngọc Lộ trà đi."

"Trà này rất tốt, đưa chút cho nhà ngoại tổ mẫu con đi, để ngoại tổ mẫu con cùng cữu cữu bọn họ nếm thử, chắc chắn bọn họ sẽ thích." Lăng Tương cười nói.

"Vẫn là người nghĩ chu đáo, Mộ Nhi, nhanh đi lấy chút Ngọc Lộ trà rồi gói kỹ, lập tức đưa đến Trấn Quốc Công phủ." Lăng Nhược Huyền hướng Mộ Nhi chời phía ngoài cửa hô.

"Vâng, nô tỳ biết rồi." Mộ Nhi đáp lại rồi lui xuống chuẩn bị.

Lăng Tương bưng ly trà uống thêm một hớp tiện thể mở miệng nói: "Huyền a, Duệ Vương hấn..., việc Duệ Vương từ hôn phụ thân đã biết rồi, chuyện này để cho người oan ức rồi. Phụ thân sẽ tìm cho con một nhà chồng thật tốt, sẽ không để cho người bị oan ức."

"Phụ thân, nữ nhi không cảm thấy oan ức, nhưng chuyện này, người phải giúp nữ nhi lấy lại công đạo." Lăng Nhược Huyền oán hận nói.

"Có chuyện gì mà con muốn nói vậy? Phụ thân sẽ suy nghĩ thật kỹ." (nguyên văn "Có thể chuyện này làm sao thảo đây? Cha cần muốn suy nghĩ thật kỹ." để như vậy cho dễ hiểu.)

"Nữ nhi có một kế, người có thể hay không nghe một chút đi." Lăng Nhược Huyền cười xấu xa nói. (có mùi âm mưu~)

"Hảo." Lăng Nhược Huyền ghé vào bên tai Lăng Tương, nhỏ giọng nói gì đó, Lăng Tương nghe xong không khỏi cười ha hả.

Sáng sớm hôm sau, Lăng Nhược Huyền ăn mặc chỉnh tề, theo Lăng Tương ngồi vào trong xe ngựa, hướng về phía hoàng cung đi đến...

Bên trong Vũ Anh điện, văn võ bá quan phân hai hàng đứng thẳng. Ngọc Thần đế ngồi trên Long ý mặc một bộ giáp bào mỏng hoàng sắc đan la sa, bên hông đeo thất lưng bằng bạc nguyên chất, trên đế miện mười hai cây lưu rử trước mặt (mũ mảy ông vua hay đội trên đầu mà có tua tua), mắt hồ thâm thúy khiến người ta nhìn vô cảm thấy vô cùng uy nghiêm. Thái giám bên người Vạn Toàn hô lạnh lạnh nói: "Hoàng thượng có chỉ, có tấu dâng lên, không tấu bãi triều." Ngọc Thần đế nhìn trong điện vừa muốn ra hiệu bãi triều, phía bên ngoài triều truyền đến âm thanh giống như hoàng oanh xuất cốc: "Thần nữ, Lăng Nhục Huyền, thỉnh cầu diện kiến thánh thượng."

Ngọc Thần đế tay phải vừa nhấc, đối với Vạn Toàn một bên nói: "Tuyên." Vạn Toàn lại dùng âm thanh lạnh lạnh cao giọng hô: "Tuyên Lăng Nhục Huyền lên điện..."

Chỉ thấy Lăng Nhục Huyền một thân xanh lam Thủy Yên sam, váy dài tán hoa hơi nước lục thảo, khoác sa y màu lam nhạt thủy thủy khói, bờ vai như được gọt thành, thất lưng thon thon, da như mỡ đông khí chất như u lan^{*}. Vòng eo nhỏ nhắn, hiện ra cổ tay trắng ngần trong lớp lụa mỏng. Con người như chứa nước mưa xuân trong suốt mà yên tĩnh khiến người ta sa vào, đầu vẫn Uy Đọa kẻ cái trăm vàng điều khắc, vẩy một ít ngọc tím lên mái tóc đen (chắc là vẩy bột kim tuyến). Hương kiều ngọc nộn má^{*} lộ ra lúm đồng tiền còn đẹp hơn hoa, ngón tay như lá hành (chắc nói ngón tay thon), môi đỏ như son, rõ là một cái nhũ mày một nụ cười đều động lòng người và cả linh hồn. (ôi mỹ nữ~)

^{*} hương kiều ngọc nộn má: nói chung là má trắng nõn mềm mại thơm tho, dịch vậy kì quá nên để nguyên luôn.

^{*} khí chất như u lan: là khí chất trầm tĩnh.

"Thần nữ Lăng Nhục Huyền, khấu kiến thánh thượng, Ngô Hoàng Vạn Tuế Vạn Tuế Vạn Vạn Tuế." Lăng Nhục Huyền nhẹ nhàng quỳ gối, vô cùng tao nhã khéo léo.

"Nhanh bình thân, Lăng Nhục Huyền, người thỉnh cầu diện kiến trẫm, là có chuyện gì sao?" Ngọc Thần đế ôn nhu nói. Bách quan mới từ trong kinh ngạc tỉnh lại, hoàng đế người vừa nhìn thấy nhân gia cô nương đẹp để liền ôn nhu như vậy, tựa hồ các nương nương hậu cung cũng không có được đãi ngộ này a.

"Thần nữ muốn cáo Duệ Vương hấn kháng chỉ không tuân, coi rẻ vương pháp, hai cáo hấn hiềm bản yêu phú^{*} nhục nhã thần nữ, xin hoàng thượng cho thần nữ một cái công đạo." Lăng Nhục Huyền lời nói vừa ra, văn võ cả triều tất cả xôn xao, tội danh này rất lớn, liên kháng chỉ không tuân một cái liền đủ mất đầu. Còn nhục nhã này, chắc là do Duệ Vương hối hôn^{*}, náo động đến cả thành mọi người đều biết, làm cho khuê dự^{*} của Lăng Đại tiểu thư bị tổn hại đi.

^{*} hiềm bản yêu phú: khinh nghèo yêu giàu.

^{*} hối hôn: từ hôn.

^{*} khuê dự: danh dự của con gái khuê phòng.

"Ồ? Người muốn cáo Duệ Vương?" Ngọc Thần đế đối với việc Duệ Vương từ hôn cũng có nghe thấy, cũng từng nghe nói Lăng Đại tiểu thư này từng vì Duệ Vương từ hôn mà tìm chết. Có thể nói từ trước mặt này khí chất như u lan, mỹ nữ từ như không thuộc chốn nhân gian này, tựa hồ cũng không đến nỗi làm ra sự tình tìm chết đi, hấn ngược lại muốn xem xem Lăng Nhục Huyền này có thể nói như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Quý Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 14: Lăn Đầu Gặp Kỳ Vương

"Hồi bẩm hoàng thượng, thần nữ được Tiên đế ưu ái năm ba tuổi liền từ hôn với Duệ Vương làm Duệ Vương Phi, thần nữ cảm kích vô cùng. Khi tiên mẫu còn tại thế, cũng nhiều lần dạy thần nữ, học văn thức lễ^{*}. Tuy tiên mẫu mất sớm, gia phụ lại đi sứ ở bên ngoài, thần nữ cũng tự nhiên cần cù, nhưng trong ngày tân hôn lại nhận được công văn từ hôn của Duệ Vương. Việc này đối với thần nữ thương tổn rất sâu, hôm nay Duệ Vương nếu không cho thần nữ một cái lý do chính đáng, thần nữ liền không muốn sống ở cõi đời này rồi." Dứt lời liền khóc nức nở lên.

^{*} học văn thức lễ: học văn tự nhớ lễ nghi.

"Bản vương chỉ là cùng người giải từ hôn ước mà thôi, tại sao kháng chỉ không tuân? Người nói xấu bản vương như vậy, bản vương nhất định phải giết người để giải mối hận trong lòng." Duệ Vương một bên tức đến nổi phẫn uất.

Lăng Nhục Huyền giả vờ xoa ít nước mắt trên mặt, nghiêm mặt nói: "Vương Gia lời ấy sai rồi, tuy rằng Vương Gia không hài lòng hôn ước cùng thần nữ, nhưng dù sao cũng là do Tiên đế tứ hôn. Lễ nào ý chỉ của Tiên đế liền không tính thánh chỉ sao? Vương Gia vẫn chưa làm theo ý chỉ của Tiên đế cưới thần nữ làm phi, chẳng phải là kháng chỉ không tuân sao?"

"Cái này ——, người ——" Duệ Vương vô lực phản bác. Đúng vậy a, hôn sự này là do Tiên đế ban tặng, xem ra nếu kháng chỉ không tuân liền gán tội thì không xong rồi.

“Lăng Nhục Huyền, kháng chi này không tuân còn nói có lý, nhưng điều thứ hai này làm sao giải quyết đây?” Ngọc Thần để ôn nhu nói.

“Hồi bẩm hoàng thượng, Duệ Vương điện hạ chắc là do cảm thấy ta là nữ nhi Thừa Tướng nên không xứng làm chính phi của hắn đi. Mẫu thân thần nữ mất sớm, Duệ Vương điện hạ là lo lắng không có người giúp thần nữ mua đồ cưới, lo lắng đồ cưới không đủ phong phú, làm mất mặt Duệ Vương phủ đi. Thần nữ nghĩ chỉ có mỗi nguyên nhân này thôi.”

“Nói vậy, bản vương còn không thiếu hoa đào. Mọi người đều biết, ngươi là cái xấu xí, trận đại hỏa bảy năm trước, mẫu thân ngươi tạ thế, mà ngươi bị hủy dung, mà ngươi lại không thông viết văn, âm luật. Vương phi của bản vương sao có thể là nữ tử xấu xí mà không tài hoa gì như ngươi.”

Bên dưới triều đình, một mảnh hỗn loạn, thiên a, Duệ Vương này không phải bị thiên cận đi, Lăng Đại tiểu thư này là đẹp như thiên tiên a, sao lại nói nàng là xấu xí vô cùng đây? Nếu là không có tài hoa, ngôn từ chuẩn xác như vừa này kiện cáo Vương Gia lại là từ đâu ra đây.

Lăng Nhục Huyền nở nụ cười nhạt, xoay người đi về hướng Duệ Vương, cung kính thi lễ một cái nói: “Vương Gia, thần nữ tự biết diện mạo của ta không có đẹp, cũng thừa nhận tài hoa không thông. Nếu Vương Gia cho thần nữ câu trả lời chính đáng, thần nữ liền đồng ý từ hôn.”

“Hừ” Duệ Vương dư quang khẽ liếc qua bóng dáng Lăng Nhục Huyền, thoáng nhìn qua, rõ ràng hắn nhìn thấy đứng trước mặt hắn là một tuyệt đại giai nhân. Không phải đồn đại nói nàng xấu xí không thể tả sao? Sao lại thế...

“Hoàng huynh, thần đệ nhìn một trận như vậy từ này, nếu Duệ Vương huynh hắn không muốn cưới Lăng tiểu thư, vậy thì giải trừ đoạn hôn ước này được rồi, còn Lăng tiểu thư thì tự do.” Người đang nói chuyện chính là nam tử một thân tử sắc triều phục, chỉ thấy bên hông hắn mang đai lưng hoa văn hình con nhện vàng, tóc đen buộc lên lấy nạm bích mạ vàng quan^{‘*’} cổ định, thân thể thon dài đứng thẳng tắp, cả người phong thần tuấn lãng bên trong lại lộ ra khí chất cao quý mà từ lúc sinh ra đã có, khiến người ta cảm thấy cao không thể với tới, không nhiễm bụi trần.

‘*’ quan: cái mà buộc tóc lên mà ngày xưa thường dùng. (hình trên cùng cái buộc tóc màu vàng í)

“Kỳ Vương đệ, từ xưa nữ tử không tài thì là đức. Mặc dù Lăng tiểu thư nàng không thông văn cũng không phải đại sự gì, mượn cớ này để hủy bỏ hôn ước, nếu lan truyền ra ngoài thì bộ mặt hoàng gia ta sẽ bị tổn hại, đối với khuê dự của Lăng tiểu thư cũng ngại a.”

“Hoàng huynh nói đúng lắm, bây giờ thần đệ liền ra đề mục thi thi (thi thơ) này xem tài hoa Lăng tiểu thư ra sao.” Văn võ cả triều dồn dập gật đầu tán thành.

Kỳ Vương xoay người nhìn về phía Lăng Nhục Huyền nói: “Lăng tiểu thư, ngươi là am hiểu câu đối hay là thơ từ đây?”

“Thần nữ bất tài, Vương Gia tùy ý ra đề mục, nếu như thần nữ đáp không được, tự nhiên sẽ biết khó mà lui.”

“Được, bản vương sẽ ra câu đối trước, nghe rõ, về trên của bản vương là:

“Thủy hữu trùng tắc trọc, thủy hữu ngư tắc ngư, thủy thủy thủy, Giang Hà hồ miểu miểu.”

(Sông có côn trùng thì bẩn, sông có cá thì đánh cá, nước nước nước, Trường Giang Hoàng Hà nước mênh mông)

“Thần nữ đối:

“Mộc chi hạ vi bản, mộc chi thượng vi mạt, mộc mộc mộc, tùng bách chương sâm sâm.”” Lăng Nhục Huyền hướng Kỳ Vương thi lễ một cái nói.

(Dưới cây làm gốc, trên cây làm ngọn, cây cây cây, tùng bách chương um tùm)

“Hảo. Si Mị Vồng Lọng, tứ tiểu quý, quý quý tại biên.” Kỳ Vương nhìn chung quanh một chút rồi nói.

(Si Mị Vồng Lọng, bốn con quý nhỏ, mà quý ở xung quanh)

“Về dưới của thần nữ là: Cầm sắt tỳ bà, bát đại vương, vương vương tại thượng.”

(Đàn cầm đàn tỳ bà, tám ông vua, vua vua ở trên cao)

“Đối hay, tuyệt vời, nàng có thể làm thơ được không?”

“Thần nữ bất tài, nguyện thi đối thơ, kính xin Vương Gia chỉ giáo.” Lăng Nhục Huyền như trước nho nhã lễ độ. Mà Duệ Vương một bên nhất thời choáng váng, hận chính mình không nên tin lời đồn đại, hủy bỏ mối hôn sự này.

“Lăng tiểu thư, về trên của bản vương là:

“Thu nguyệt hoành không tẩu địch thanh, nguyệt hoành không tẩu địch thanh thanh.

Hoành không tẩu địch thanh thanh oán, không tẩu địch thanh thanh oán sinh.”

(Trên không nghe thấy âm thanh mừng mùa thu hoạch, trên không mỗi tháng nghe thấy âm thanh trong veo.

Trên không nghe thấy âm thanh oán hận, trên không nghe thấy âm thanh oán hận sinh mệnh)

Lăng Nhục Huyền cúi đầu suy tư chốc lát, giây lát liền nói:

“Đồng các hàn hô khách thường mai, các hàn hô khách thường mai khai.

Hàn hô khách thường mai khai tuyệt, hô khách thường mai khai tuyệt phơi.”

(Mùa đông lạnh lẽo lũ khách trong phòng ngắm mai, lũ khách trong phòng ngắm mai nở.

Lũ khách ngắm mai nở trong tuyết giá, lũ khách ngắm mai nở ngồi uống rượu trong tuyết giá)

Nói xong, triều đình phía dưới đều xôn xao, dơ ra ngón tay cái khen Lăng Nhục Huyền là tài nữ một đời.

“Hào, thực sự là quá tuyệt rồi. Lăng tiểu thư, Kỳ Vương đệ của trẫm chính là người có tài hoa nhất nước, người có thể đối thơ với hân, có thể thấy được là Lăng Tương có cách dạy nữ nhi a.” Ngọc Thần để nhìn về phía Duệ Vương nói: “Duệ Vương đệ, Lăng tiểu thư này khí chất như u lan, tài hoa có thể so với tiên, người còn có gì không hài lòng? Lễ nào người còn kiên trì muốn giải trừ hôn ước sao?”

Duệ Vương lập tức chấp tay nói: “Hoàng huynh, thần đệ vừa rồi thất lễ. Đầu là thần đệ tin lời đồn đại, đã như vậy, thần đệ nguyện ý tuân chỉ, thú (cưới) Lăng Nhục Huyền làm phi.”

Lăng Nhục Huyền phượng mày nâng lên, khóe miệng giờ lên tia cười đắc ý, một ít cử động nhỏ này, đều bị Kỳ Vương nhìn thấy. Chỉ nghe bịch một tiếng, Lăng Nhục Huyền quỵ rạp xuống đất, “Thần nữ thỉnh cầu Hoàng Thượng thu hồi thánh chỉ, thần nữ đã nói qua, nếu như Duệ Vương cho thần nữ lý do chính đáng, thần nữ tự mình biết rõ, không hề có hy vọng xa vời trở thành Duệ Vương phi.”

“Lăng Nhục Huyền, Duệ Vương đệ hân đã nói, là do mình tin lầm tin vịt, cũng nguyện ý cùng người thành hôn, người vẫn là Duệ Vương phi, vì sao người lại muốn trẫm hủy bỏ hôn ước của hai người các người.”

“Hoàng thượng, nếu như Duệ Vương ngày đó chỉ nghe tin vịt liền dễ dàng cùng thần nữ từ hôn, có thể thấy được Duệ Vương cũng không thật tâm muốn thú thần nữ, tuy rằng Duệ Vương thương cảm cũng nguyện ý để thần nữ làm Vương phi, nhưng mà thần nữ không muốn ngày sau khi Vương Gia nghe lời đồn khác liền vứt bỏ thần nữ. Nếu Duệ Vương đối với thần nữ cũng không ý nghĩ yêu thương, sao không hủy bỏ gông xiềng của hai người, để Vương gia thú người trong lòng của hân, đây là đối với Vương Gia cùng thần nữ là thiên đại ân điển.”

“Hoàng huynh. . .” Duệ Vương muốn mở miệng, lại bị Kỳ Vương cắt đứt lời nói. . .

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Quý Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Hôn Ước Giải Trừ

Kỳ Vương như vậy, làm Duệ Vương tức giận đến phát run, hung dữ nhìn chăm chăm vào Kỳ Vương, Kỳ Vương là bộ dáng không thèm quan tâm chút nào, đối với Duệ Vương nói: "Duệ Vương huynh không nên gấp gáp a, thần đệ có thể nói ra quan điểm của thần đệ để tham khảo một chút a." Nói xong liền chuyển về hướng Ngọc Thần để nói: "Hoàng huynh, thần đệ cũng cảm thấy có lẽ nên hủy bỏ hôn ước của Duệ Vương huynh cùng Lăng tiểu thư. Cái này lúc trước cũng là do Duệ Vương huynh từ hôn trước, tuy rằng nay cũng đã chứng minh Lăng tiểu thư cũng không giống như lời đồn đại, mà dù Lăng tiểu thư đối với Duệ Vương huynh có khúch mắc, nếu còn muốn cho bọn họ thành hôn, sợ cuộc sống sau này cũng sẽ không hạnh phúc được, giống như lời Lăng tiểu thư mà nói, nếu như Duệ Vương huynh lại nghe lời đồn gì nữa, chẳng phải là còn muốn náo lên trên triều đình này sao? Hoàng huynh nhật lý vạn ký*, nào có nhiều thời gian rồi như vậy để để ý đến chuyện nhà bọn hân đây, chẳng bằng như vậy hủy bỏ hôn ước của bọn họ, cũng bỏ bớt phiền toái ngày sau a."

* nhật lý vạn ky: ngày đi vạn dặm, ý chỉ người vô cùng bận rộn.

Ngọc Thần để nghe xong không khỏi gật đầu đồng ý, nhìn ánh mắt kiên định của Lăng Nhục Huyền, lại nhìn Duệ Vương thần sắc hờn hển một chút, thờ dãi nói: "Thôi được, thôi được, Lăng Tương "

"Có lão thần." Lăng Tương khom người nói.

"Lăng Tương a. Chuyện này là hoàng gia đã làm sai trước, lại để cho Lăng tiểu thư chịu ủy khuất. Nếu như Lăng tiểu thư không muốn gả cho Duệ Vương, như vậy trẫm liền hủy bỏ hôn ước của hai người bọn hân, người dạy bảo Lăng tiểu thư tốt, ngày sau có người trong sạch, trẫm sẽ làm chủ cho Lăng tiểu thư."

"Đa tạ Hoàng thượng, mẫu thân Nhục Huyền nàng mất sớm, lão thần là phụ thân mà không có trách nhiệm với nàng, ngày sau nhất định chiều cổ nàng thật tốt. Lão thần sẽ giúp nữ nhi tìm một nhà khá giả, kính xin Hoàng thượng yên tâm là được." Lăng Tương vừa nói vừa lau đi nước mắt trên mặt nói.

"Lăng Tương, người quanh năm đi sứ các quốc gia khác, bình định biên thủy, công lao không thể bỏ qua a. Người yên tâm, trẫm sẽ thông cáo thiên hạ, Lăng tiểu thư quả thật là nữ tử tài mạo song toàn, là vinh quang của nước ta, như vậy có thể thay nàng đem lời đồn nhiều năm làm sáng tỏ một phát."

"Đa tạ Hoàng thượng." Lăng Tương cùng Lăng Nhượng Huyền quỳ dưới đất trăm miêng một lời nói

"Không cần đa tạ không cần đa tạ, mau đứng lên. Lăng tiểu thư, người với Hoàng Hậu là biểu tỷ muội a."

"Hồi bẩm Hoàng thượng, thần nữ may mắn có thể cùng Hoàng hậu nương nương trở thành biểu tỷ muội, là phúc khí của thần nữ."

"Không cần giữ lễ tiết như vậy, tùy ý chút đi, luôn hồi bẩm hồi bẩm, cũng có xa lạ đâu, nếu như người rảnh thì thường xuyên đến hậu cung gặp Hoàng hậu, nàng sẽ thật cao hứng đấy." Chúng thần bị đối xử lạnh nhạt nhìn Hoàng thượng giống như không có người ở đây cùng Lăng Nhượng Huyền trò chuyện, trong nội tâm thầm nghĩ, một thần nữ nhỏ nhỏ thấy Hoàng thượng không cần giữ lễ tiết? Cái kia còn ra thể thống gì a. Còn để cho nàng thường xuyên vào hậu cung gặp Hoàng hậu, e rằng Hoàng hậu càng không muốn gặp biểu muội của nàng, mà Hoàng thượng a, đây không phải rõ ràng là mượn cớ gặp Hoàng hậu mà đường như để chính mình thân cận với Lăng tiểu thư sao.

"Hoàng thượng, hậu cung chính là trọng địa (nơi quan trọng) của hoàng gia, sao có thể để cho thần nữ tùy ý ra vào được, chẳng phải là làm trái thể chế à. Hoàng hậu nương nương sinh thần cũng sắp đến rồi, đến lúc đó, thần nữ nhất định sẽ chuẩn bị lễ mọn tiến cung cùng nương nương ăn mừng."

"Hảo, đến lúc đó trẫm sẽ phái người tới đón người."

"Thần nữ đa tạ ân điển của Hoàng thượng. Nhưng nếu như Hoàng thượng phái người tới đón thần nữ, đối với danh dự của Hoàng Thượng không khỏi có trượng ngại. Hay là để thần nữ hộ tống phụ thân theo lễ phép mà cùng tiến cung cùng Hoàng hậu nương nương ăn mừng a."

"Hảo, hảo, hảo, người nói sao cũng được. Trẫm theo ý người." Dưới triều đình cửu cửu Hạ Hầu Ngao Tường âm thầm trừng Hoàng đế, tốt xấu Hoàng hậu cũng là đích xuất nữ nhi (con vợ cả) của Trần Quốc Công phủ, hiện tại trước mặt chúng thần cũng không biết thu liễm tí nào, lại đối với cháu ngoại^{*} của mình như thế mà coi trọng, chỉ sợ cái hậu cung này không ai bằng nàng. Rõ ràng là Lăng Nhượng Huyền căn bản sẽ không nhìn trúng người, người còn không biết rõ mà còn mặt nóng dán mũi lạnh, đâu còn có chút uy nghiêm của thiên tử a.

^{*} "cháu ngoại" ở đây là cậu-cháu không phải là ông-cháu.

Ngọc Thần để cười cho Vạn Toàn một thủ thế (chắc là dấu hiệu/ hành động gì đó), tiếng nói lạnh lạnh của Vạn Toàn lần nữa vang lên "Hoàng thượng có chỉ, bái triều." Phát trần trong tay hát lên, cúi tay để Ngọc Thần để vịn đứng dậy đi xuống. Văn võ bá quan cũng lần lượt nói cúi đầu nhau mà ra về, bên ngoài Vũ Anh điện, Lăng Tương cùng Hạ Hầu Quốc Công lão gia... đi song song, "Từ mặc (?) a, xem ra là Hoàng thượng thập phần ưa thích Nhượng Huyền a."

"Ngao Tường huynh, ta không muốn Nhượng Huyền gả vào hoàng cung a, tính tình của nàng không thích hợp sinh hoạt trong hoàng cung, sẽ đưa tới họa sát thân đấy."

"Nhưng nếu Hoàng thượng lại muốn để cho Nhượng Huyền vào cung thì phải làm sao bây giờ, dung mạo Nhượng Huyền càng lúc càng giống mẫu thân nàng rồi." Hạ Hầu Ngao Tường nhìn lên bầu trời gian dữ nói.

"Đúng vậy a, mẫu thân với nàng giống nhau đẹp, giống nhau tính tình." Lăng Tương giống như hoài niệm nói.

"Đúng vậy a, hôm qua người đưa lá trà tới cũng không tôi a. Mẫu thân rất thích."

"Trà này là do Nhượng Huyền ngắt về, gọi là Ngọc Lộ. Nếu như nhạc mẫu đại nhân ưa thích, ta lại đưa qua chút ít."

"Ngọc Lộ? Rất thích hợp. Trà vẫn còn đủ uống, cũng làm phiền tâm ý của người, chẳng qua là những năm gần đây người đi sứ các quốc gia khác, ta đây là cửu cửu mà cũng không có chiếu cô tốt cho hai hài tử của Ngao Tuyết, trong triều rối loạn không yên, thế lực Duệ Vương đang trong triều cũng không thể khinh thường, mà mấy đệ đệ thứ xuất của ta cũng để ý đến tài sản trong phủ, đến bây giờ vẫn còn không yên, thật là đau đầu a."

"Bây giờ hôn sự của Duệ Vương cùng Nhượng Huyền đã hủy bỏ, mấy đảng phái nếu muốn dựa vào Duệ Vương cũng không chú ý đến Nhượng Huyền rồi."

"Đúng vậy a, bởi vậy, chúng ta cũng yên tâm hơn rồi. Đúng rồi, qua ít ngày để Nhượng Huyền mang Vân Phi tới Quốc Công phủ ở hai ngày, ta sẽ mời Hoàng hậu an bài thái y xem bệnh cho Vân Phi."

"Hảo, trước mắt Nhượng Huyền đã cho Vân Phi uống mấy thang thuốc, còn trải qua mấy cái đợt châm cứu, Vân Phi mới có thể khôi phục."

"Có thể khôi phục là tốt rồi. Cần cái gì thì trực tiếp nói với ta."

"Ta nhất định. Nhượng Huyền a, tới bái kiến cửu cửu con." Lăng Tương vẫy tay ý bảo Lăng Nhượng Huyền cách đó không xa nói.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Quý Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Loạn Côn Đánh Ra

"Nhược Huyền bái kiến cữu cữu." Lăng Nhược Huyền ưu nhã thi lễ một cái nói.

"Hào hài tử, mau đứng lên. Đã là đại cô nương duyên dáng yêu kiều, vừa rồi cữu cữu đã nói với phụ thân con, cho con hôm khác mang Vân Phi tới Trần Quốc Công phủ ở mấy ngày, cữu cữu sẽ thỉnh Hoàng hậu an bài thái y tới chữa bệnh cho Vân Phi."

"Đa tạ cữu cữu." Lăng Nhược Huyền hết sức mừng rỡ. Từ khi trở thành Lăng Nhược Huyền, dường như Tô Phi (tên kiếp trước của chị) sớm đã không còn tồn tại, những người có liên quan với Lăng Nhược Huyền đã làm cho nội tâm nàng xúc động sâu sắc.

"Người một nhà còn khách khí làm gì, lát nữa ta sai người tới đón các con." Nói giữa chừng, mấy người đã đến cửa cung, từng người lên xe ngựa của mình hướng phía phủ đi.

Trên đường hồi phủ, trong xe ngựa nhất thời yên tĩnh. Vừa mới vào đại môn liền thấy Tiêu di nương cùng Lăng Hàm Yên đứng ở trong viện, một bên còn có một nam tử mặc áo choàng gấm thâm lam sắc (xanh đậm), nhìn thấy Lăng Tương hồi phủ liền hô to gọi nhỏ nói: "Muội phu a, người sao có thể đem Bích Dung cùng Hàm Yên nhốt vào kho cũi đây. Chẳng lẽ vì cái tiểu tiện nhân này?" Nam tử kia chỉ Lăng Nhược Huyền đứng một bên nói.

"Ta nể mặt người là thân ca ca của Bích Dung, Nhược Huyền tốt xấu cũng là đích xuất Đại tiểu thư trong phủ, Tướng phủ há lại để cho người giường oai."

"Muội phu a, vậy người cũng không thể như vậy. Đem Bích Dung mẹ con các nàng nhốt vào kho cũi a. Tốt xấu cũng là thê nữ (vợ con) của người a."

"Thê nữ? Thê ở đâu? Từ cửa chính giờ lên tám kiểu lớn cưới thê vào cửa mới là thê, về phần Tiêu di nương, bắt quá chỉ là một trong những di nương trong phủ, xin Tiêu đại nhân không nên nói lung tung rất không đúng mực." Lăng Nhược Huyền chậm rãi mở miệng nói.

"Người dựa vào cái gì để chỉ trích ta? Tiêu Thiên Lộc ta từ khi nào đến phiên tiểu nha đầu người đối với ta khoa tay múa chân đây."

"Rất đơn giản, chỉ bằng ta là Tướng phủ đích xuất Đại tiểu thư." Lăng Nhược Huyền sắc mặt bất thiện nói.

"Người..." Tiêu Thiên Lộc nhất thời nghẹn lời.

"Người đâu, tiền khách." Lăng Nhược Huyền rất không khách khí hạ lệnh đuổi khách.

"Người dám đuổi ta đi? Phụ thân người cũng không có nói muốn ta đi." Tiêu Thiên Lộc hai mắt phẫn nộ trừng Lăng Nhược Huyền nói.

"Ha ha, phụ thân ta vừa rồi đã nói qua, nể mặt người là Tiêu di nương ca ca, Tướng phủ là nơi không cho phép người giường oai đấy. Tướng phủ sẽ tự giải quyết sự tình này nào đến phiên người một ngoại nhân đến xen vào đây. Tiêu đại nhân, xin mời." Lăng Nhược Huyền bộ dáng xin mời.

"Bốn quan không đi, xem người như thế nào." Tiêu Thiên Lộc một bộ mặt dày không biết xấu hổ.

"Người đâu, lấy loạn côn đánh cho ta." Lăng Nhược Huyền hạ lệnh.

"Người dám!" Tiêu Thiên Lộc giận dữ hét. Lăng Nhược Huyền mắt lạnh đảo qua, gia đình tuy cảm cơn bùng, nhưng mà không hề có ý động thủ, Tiêu di nương thấy thế liền quỳ xuống trước Lăng Tương nói: "Tương gia, người phải đề thiếp thân làm chủ a. Người vì Đại tiểu thư nhốt hai mẹ con thiếp thân vài ngày, thiếp thân cũng hiểu. Nhưng ca ca hần là mệnh quan triều đình a, Đại tiểu thư lại muốn động thủ đánh ca ca thiếp thân, người cũng mặc kệ sao?" Tiêu di nương làm bộ khóc rống, Lăng Nhược Huyền không muốn xem bọn hần diễn kịch như vậy. Liền mở miệng gầm lên: "Các người đều không nghe mệnh lệnh của ta, ta đây cũng không cần phải lưu các người lại. Chính các người chọn đi, để ta động thủ rồi đuổi các người ra ngoài, hoặc các người đem hần đánh cho ta." Lăng Nhược Huyền ngón tay ngọc chỉ Tiêu Thiên Lộc một bên nói.

Mọi người người nhìn ta, ta nhìn người, cuối cùng giờ cơn bùng lên đánh Tiêu Thiên Lộc đuổi ra ngoài."Ai u!!!, ai u!!!, đánh chết ta rồi. Lăng Nhược Huyền người chờ đấy cho bốn quan." Tiêu Thiên Lộc né tránh để khỏi bị đánh mà miệng còn không quên lấy chút tiện nghi.

Tiêu di nương cũng chỉ có thể nhìn ca ca của mình cứ như vậy bị gia đình lấy loạn côn đánh ra ngoài, ngã quỵ trên mặt đất sững sờ đến xuất thần.

"Huyền a, buổi sáng này bận rộn, nhất định là đói bụng rồi. Lát nữa để trù phòng làm thêm ít đồ ăn. Nhanh đi Ly Cảnh hiền mời công tử đến cùng dùng cơm." Lăng Tương căn bản mặc kệ Tiêu di nương quỳ dưới đất, chỉ lôi kéo Lăng Nhược Huyền trực tiếp hướng về đại sảnh đi tới.

Trong đại sảnh, Lăng Tương nhìn Lăng Nhược Huyền rồi mở miệng nói: "Huyền a, hôm nay Hoàng thượng đối với con là ưu ái rất nhiều. Phụ thân lo lắng Hoàng thượng là hữu tâm (có ý, có ý) để người vào cung, hoàng cung này có thể không thể so với chính mình, phụ thân không muốn hòn ngọc quý trên tay ở hậu cung chịu khổ."

"Phụ thân, người yên tâm đi, nữ nhi vô ý với Hoàng thượng, cũng không muốn vào cung. Nhưng lúc nữ nhi ở trong điện cự hôn, đã đắc tội với Duệ Vương rồi, cũng thành tiêu điểm trong kinh thành này. Sợ là sau này không thể xuất giá, e rằng phụ thân phải nuôi nữ nhi cả đời rồi."

"Nói vậy, Huyền của ta ưu tú như vậy, sợ là sau ngày hôm nay người đến cầu thân không ít, coi như người không muốn xuất giá, phụ thân nuôi người cả đời cũng được."

"Vẫn là phụ thân thương nữ nhi." Lăng Nhựt Huyền làm nũng ôm cổ Lăng Tương nói. Đáng tiếc ở thế kỷ hai mươi mốt nàng là cô nhi, chưa bao giờ nhận được thiên luân chi hạnh (hạnh phúc gia đình), nghĩ Lăng Tương đối với mình sủng ái như vậy là lòng càng tràn đầy vui mừng.

"Vân Phi thỉnh an phụ thân." Hôm nay Vân Phi chào hỏi đúng làm cho Lăng Tương cả kinh, xem ra là được có hiệu quả. Thời gian mới mấy ngày, Vân Phi nhìn như đại nhân rồi.

Một bữa cơm đầy tiếng cười nói trôi qua. Buổi tối, Lăng Nhựt Huyền không muốn ngủ, đẩy cửa sổ ra tay cầm một ly trà nóng, ngược nhìn bầu trời đầy sao, bầu trời đêm đẹp quá. Lại là cái bóng đen kia, nắp xuống cửa sổ. Lăng Nhựt Huyền nghĩ thầm, lần trước nhầm tưởng là tặc, có thể trước đó vẫn ở Bắc viện, bây giờ nơi đang ở là Phụng Ngâm các, làm sao bóng dáng ấy lại thoáng qua nơi này, hơn nữa bóng dáng ấy thấy thế nào lại giống như. . .

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Quý Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Bí Mật Của Vân Phi

Sáng hôm sau, Lăng Nhựt Huyền ngậy người ngồi trước bàn, nhớ một màn đêm qua, đối với bóng người xuất quỷ nhập thần hết sức tò mò, đúng lúc này, Vân Phi một thân áo bào tượng nha bạch công bút sơn thủy lâu đài (dịch sơ là 'một thân áo bào hình ngà voi bút pháp như nước trên núi chảy xuống') bước vào phòng. . .

"Tỷ tỷ, cữu mẫu đến rồi, phụ thân bảo chúng ta cùng tới tiền đình." Lăng Nhựt Huyền ngẩng đầu lên, Vân Phi mất trong veo, dáng người cao lớn xuất sắc, quả nhiên là anh tuấn tiêu sái như Phan An, nữ tử nhà ai nhìn thấy nam tử như vậy đều sẽ phương tâm ám hứa '*' đi.

'*' phương tâm ám hứa: đơn phương hứa hẹn định ước.

"Được rồi, chúng ta đi thôi." Lăng Nhựt Huyền cước bộ nhẹ nhàng cùng Lăng Vân Phi sóng vai hướng phòng khách. . .

Trong phòng khách, thấy phía trên một vị phụ nhân ngồi thẳng, phụ nhân kia mặc trường bào đậm kim sắc (màu vàng nhạt) thêu hoa áo khoác lụa mỏng cùng màu nửa trong suốt, buông thõng dưới mặt đất. Tóc mây phức tạp cài trang sức long lánh vào, hiện ra vẻ cao quý vô cùng.

"Huyền, Phi nhi, nhanh bái kiến cữu mẫu các con." Lăng Tương giống như bắt chuyện.

"Huyền, Phi nhi, bái kiến cữu mẫu." Hai tỷ đệ trầm miệng một lời nói.

"Hảo hài tử, mau đứng lên. Huyền mau tới đây, để cữu mẫu ngắm con cẩn thận." Lăng Nhựt Huyền chậm rãi đứng dậy đi tới bên người cữu mẫu.

"Huyền thực sự là càng ngày càng giống Ngạo Tuyết rồi. Hôm qua Quốc Công gia còn nói, muốn đón Huyền cùng Phi nhi qua quý phủ ở ít ngày, Quốc Công gia đã nói với Hoàng hậu nương nương, ngày mai sẽ sắp xếp thái y đến nhìn cho Phi nhi." Hạ Hầu phu nhân triu mến nhìn hai tỷ đệ nói.

"Cữu mẫu, Phi nhi đã tốt lắm rồi, tỷ tỷ cho ta uống được rất hữu hiệu, người nhìn a, hiện tại thần sắc Vân Phi đâu giống kẻ ngu si đâu." Lăng Vân Phi mở miệng ngăn lại nói. Cũng không thể qua Quốc Công phủ ở, mỗi buổi tối đều là thừa dịp mọi người đều ngủ, mới có thể trốn ra ngoài luyện công, nếu như ở Quốc Công phủ, hộ vệ nhiều như vậy, vạn nhất kinh động, chính việc mình giả ngu sẽ bị vạch trần, tuy mọi người đều biết tỷ tỷ cho mình uống thuốc, nhưng cũng không thể quá nhanh, chậm mà chắc mới không bị người khác nghi ngờ.

Lăng Nhựt Huyền nhìn ra tâm tư Vân Phi, hướng chi còn phải tìm hiểu bóng đen đêm đó đã, nếu như là người bên Tiêu Di nương kia, nếu không nàng ở trong phủ bị người ám hại cũng không thể được. Con người hơi chuyển động, bày ra nụ cười ngọt ngào nói: "Cữu mẫu, tâm ý của người với cữu cữu còn có Hoàng hậu nương nương, Huyền đương nhiên biết đến. Vân Phi mấy ngày nay uống thuốc cũng đỡ bệnh rồi, với lại ở Ly Cảnh hiền trụ quen rồi, đột nhiên dời địa phương sợ đệ ấy không quen ảnh hưởng đến việc chữa bệnh a. Cữu mẫu có thể hay không thỉnh Hoàng hậu nương nương sắp xếp thái y đến Túc phủ trị liệu cho Vân Phi được không? Đợi đến lúc Vân Phi khỏe hơn, Huyền nhất định mang Vân Phi tới để tạ ân Hoàng hậu nương nương cùng cữu cữu, cữu mẫu." Lăng Nhựt Huyền trong lời nói đầy chân thành, Hạ Hầu phu nhân suy nghĩ một chút thấy đạo lý này cũng đúng, liền đáp ứng.

"Mộng Xuân, vào trong phòng của ta lấy Ngọc Lộ trà gói kỹ rồi đem ra." Lăng Nhựt Huyền nói với thị nữ ngoài cửa.

"Không cần, Ngọc Lộ trà trong nhà vẫn còn nhiều." Hạ Hầu phu nhân vội ngăn cản nói.

"Cữu mẫu, hôm qua con nghe cữu cữu nói cữu mẫu cùng ngoại tổ mẫu đều rất thích Ngọc Lộ trà này. Lần trước đưa đi sợ không đủ uống, chỗ ta vẫn còn một chút, chỉ cần cữu mẫu thích uống là được rồi." Hạ Hầu phu nhân trên mặt cười giống như nở hoa vậy, đối với hai tỷ đệ trước mặt này thực sự là yêu thích từ trong tâm.

"Đã như vậy, vậy ta liền để thái y đến quý phủ trị liệu cho Vân Phi. Trước tiên ta phải hỏi phủ, trong nhà còn nhiều chuyện để giải quyết." Hạ Hầu phu nhân đứng dậy cáo từ. Lăng Nhựt Huyền liền đứng dậy đưa Hạ Hầu phu nhân tiễn đến ngoài cửa, nhìn xe ngựa dần đi xa, Lăng Nhựt Huyền hít sâu,

ngihtên nay nhất định phải tra ra bóng đen kia đến cùng là ai.

Buổi tối, di nương các viện cũng đều trở về phòng, Lăng Nhựt Huyền để nha hoàn bên người đều lui xuống, đứng ở trước cửa sổ khẽ hít bột phấn trong tay lên, bột phấn từ khe hở là tả theo chiều gió bay ra, giống như là một đám tinh linh đang khiêu vũ.

Bá ‘*’, lại là bóng đen lóe qua song cửa sổ, Lăng Nhựt Huyền bước nhanh xuống lầu, quan sát cẩn thận thật kỹ lớp lân phản trên đất, xuyên qua bụi cỏ thì thấy một toà tường viện, nếu không tự chính mình khinh công, thì làm sao leo qua được cái tường viện cao cao này đây. Chính vào lúc này, Lăng Nhựt Huyền nhìn thấy cây gậy trúc ở trong góc, lợi dụng nguyên lý đòn bẩy, Lăng Nhựt Huyền ung dung vượt qua tường viện, tiếp tục lần theo hướng lớp lân phản, nói là lần theo lớp phản chằng bằng nói là lần theo người mặc áo đen kia.

‘*’ Bá: “唰- shuā” mình tìm trên gg mà ko thấy, ai biết chỉ mình với.

Đi qua ngõ nhỏ, xuyên qua rừng cây, ở phía trước liền nghe được âm thanh múa kiếm cách đó không xa, Lăng Nhựt Huyền rón ra rón rén hướng mục tiêu đi đến, bả một tiếng, một đạo hàn quang lạnh lẽo xuất hiện trước mặt Lăng Nhựt Huyền, “Tỷ tỷ?” Lăng Vân Phi nhanh chóng thu hồi kiếm, kinh ngạc nhìn giống như chim sợ cành cong nói với Lăng Nhựt Huyền.

Khẽ vuốt ngực, Lăng Nhựt Huyền trấn tĩnh tâm thần, nhìn Vân Phi có chút oán giận nói: “Đệ muốn hù chết tỷ tỷ a.”

“Ha ha, đệ không nghĩ tới là tỷ tỷ a, tỷ tỷ người này cả buổi tối không ngủ, làm sao tới nơi này rồi.” Vân Phi nói sang chuyện khác.

“Ta đương nhiên là đi theo đệ đến. Vân Phi, tỷ tỷ thấy đệ đã khỏi hẳn, hoặc là đệ căn bản không bị bệnh.” Lăng Nhựt Huyền cả giận nói.

“Tỷ tỷ, tỷ đừng nóng giận a, để đệ nói cho tỷ biết nguyên do.” Lăng Vân Phi ngửa mặt nhìn lên bầu trời thờ dài nói: “Tỷ tỷ có còn nhớ trận đại hỏa bảy năm trước ở Phụng Ngâm các này không?”

“Đương nhiên còn nhớ, mẫu thân chính là ở trong trận hoả hoạn mà tạ thế.”

“Nếu đệ nói cho tỷ tỷ, trận hoả hoạn bảy năm trước cũng không phải là tự nhiên xảy ra mà là do có người gây ra đấy.” Lăng Vân Phi mắt rung rung nói.

“Người làm? Đệ có phải là biết là ai làm ra, có phải là Tiêu Bích Dung làm ra không?”

“Không sai, là nàng phái phụ tử quân gia làm ra.”

“Đến cùng là xảy ra chuyện gì? Đệ mau nói cho ta biết a.” Lăng Nhựt Huyền mắt rung rung khóc kể lẻ.

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Nguyên Nhân Chết Của Mẫu Thân

“Hôm ấy bởi vì đệ không cố đọc sách, bị phụ thân phạt quỳ gối ở Từ Đường học thuộc lòng sách. Đệ thực sự là quá nhớ mẫu thân cùng tỷ tỷ, thừa dịp phụ thân vào cung nghị chính, liền lên lút chôn đi Phụng Ngâm các xem các người, đệ liền thấy quân gia mang theo mấy gia đình đem rom rạ chất đồng bốn phía Phụng Ngâm các, lập tức toàn bộ Phụng Ngâm các liền bị đại hỏa vây quanh, đệ nghe được tiếng kêu gào của mẫu thân cùng tỷ tỷ còn có bọn nha hoàn, mọi người cũng đều cực lực cứu hoả. Lúc tỷ tỷ được cứu ra thì đã bất tỉnh, nhưng mặt thì để lại vết bóng rồi.”

Mẫu thân giữ lại hơi cuối cùng nhắc nhở ta, Tiêu di nương ở trong phủ nhiều năm, thế lực không nhỏ, tỷ với đệ tuổi nhỏ, sợ rằng dính vào thủ đoạn thâm độc của nàng, vì lẽ đó để đệ giấu tài, giả ngu tránh họa, hảo hảo bảo vệ tỷ tỷ, mãi đến tận khi chúng ta trưởng thành. Mẫu thân nói xong cũng buông thả nhân gian, nô bộc lúc trước, ngoại trừ Tiền ma ma ngày đó được phái đi biểu quà phẩm cho ngoại tổ mẫu ở ngoài, còn lại đều vô duyên vô cớ mất tích rồi.” Nghe đến chỗ này, Lăng Nhựt Huyền sớm đã khóc không thành tiếng, trong đầu còn sót lại chút ký ức, nhớ mang máng lúc mẫu thân dạy mình thêu, thờ dài đại trạch nội đấu này thực sự là kinh tâm động phách.

“Tỷ tỷ bây giờ tỷ đệ chúng ta đã trưởng thành. Một hồi trở lại đệ liền lấy thủ cấp ‘*’ của ác phụ này, để an ủi mẫu thân trên trời có linh thiêng.” Lăng Vân Phi nắm chặt trường kiếm trong tay nói.

‘*’ thủ cấp: đầu người.

“Không, không thể dễ dàng buông tha nàng như vậy. Nếu nàng dám hỏa thiêu Phụng Ngâm các, chắc hẳn là có sách lược vẹn toàn. Nếu lúc trước đều không ai hoài nghi thì bây giờ là nghi ngờ, bây giờ đệ đứng ra vạch trần là do nàng gây nên, nàng tất nhiên sẽ thề thốt phủ nhận, trừ phi là làm cho việc ác của nàng lộ ra mới là chứng cứ lợi nhất. Đến thời điểm, tỷ sẽ bắt nàng trả giá gấp mười lần, trả nợ cho mẫu thân mệnh.” Nói xong, Lăng Nhựt Huyền nắm chặt nắm đấm, móng tay như thủy thông (?) mạnh mẽ găm ở trong lòng bàn tay.

“Uh, tỷ tỷ vậy chúng ta nên làm cái gì bây giờ?”

"Chúng ta làm như thế..." Lăng Nhực Huyền ghé vào bên tai Lăng Vân Phi nhẹ giọng nói.

"Hào, cứ dựa theo lời tỷ tỷ nói mà làm." Hai người nhìn nhau nở nụ cười, Lăng Vân Phi quay đầu nhìn về phía Lăng Nhực Huyền lại nói: "Lúc trước tỷ tỷ xin chỉ từ hôn, làm Duệ Vương mất hết thể diện, sợ hẳn sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy. Vì lẽ đó, đệ nghĩ năm nay đệ sẽ tham gia khoa cử, có quan chức tại người, liền có thể bảo vệ tỷ tỷ, cũng thuận tiện thu thập tội chứng của Tiêu di nương."

"Uh, tỷ tán thành đệ làm như thế, nhưng khoa cử chỉ còn có ba tháng liền bắt đầu, về thời gian đủ sao?"

"Hoàn toàn đủ rồi, e rằng tỷ tỷ cũng không biết được, được mà tỷ phối cho đệ, ngoại trừ có thể trị chứng ngu si, đối với người tập võ mà nói, là linh đan tăng cường nội lực a."

"Thì ra là như vậy, trong thành này không phải có nhà bán binh khí trùng sao? Ngày mai chúng ta đi nhìn."

"Uh, không còn sớm nữa, tỷ tỷ chúng ta mau trở về thôi." Lăng Vân Phi cẩn thận thu lại bảo kiếm, cùng Lăng Nhực Huyền sóng vai mà đi. Dọc đường, Lăng Vân Phi hết sức tò mò hỏi: "Tỷ tỷ làm sao tỷ theo dõi đệ đến đó được vậy?"

"Nhìn kỹ một chút y phục của đệ cùng đây hài đi" Lăng Nhực Huyền cười nói. Lăng Vân Phi nhìn trái nhìn phải, y phục cùng đây hài thấy chỉ có một chút bột phấn phát sáng, lại dùng ánh mắt tò mò nhìn đến phía Lăng Nhực Huyền.

"Đây là lân phần, ở trong đêm sẽ phát sáng, đó là thời điểm còn ở Bắc viện, đệ từng lướt qua song cửa sổ phòng tỷ, vốn cho là cái tặc, cũng không để trong lòng, có thể là do tối hôm qua đệ lại mặc bộ y phục dạ hành lướt qua song cửa sổ của tỷ, tỷ lo lắng là tay chân bên quân gia kia, vừa vận thấy bóng dáng lại rất giống của đệ. Vì lẽ đó buổi tối tỷ liền ở trong viện rắc lân phần, nếu có người xuyên qua thì, trên người nhất định sẽ dính lân phần lên, tỷ lần theo dấu vết mà đến đều không sai. Nếu là đệ, ở chỗ yên tĩnh này chúng ta nói chuyện cũng thuận tiện, nếu như là người quân gia xếp vào, vậy thì phải diệt trừ cái mầm tai họa này."

"Tỷ tỷ thấu rõ, Vân Phi bội phục." Lăng Vân Phi chấp tay nói.

"Ngày mai sẽ cho đệ diễn trò hay ở trong sân đi." Lăng Nhực Huyền cười nhìn Lăng Vân Phi nói.

Sáng sớm, Mộ Nhi chạy vào, vừa thở dốc vừa nói: "Tiểu thư, công tử người, công tử người."

"Mộ Nhi, người nói từ từ, công tử đến cùng là làm sao rồi hả?" Tiền ma ma vội vàng hỏi.

"Tiểu thư, nô tỳ vừa mới nhìn thấy công tử người..."

"Tỷ tỷ" Mộ Nhi còn chưa nói hết, ngoài cửa truyền đến âm thanh của Lăng Vân Phi, mấy cái tỷ nữ ở đây đều sửng sốt, công tử của các nàng là mỹ nam tử khí vũ hiên ngang như vậy sao.

"Vân Phi, người đây là khôi hãn rồi sao?" Lăng Nhực Huyền làm ra vẻ bộ dáng kinh hi.

"Vâng a, nhờ có tỷ tỷ vì đệ mà dốc lòng trị liệu."

"Vân Phi, thái y đã đến, phụ thân vừa mới sai người đến, để chúng ta qua đây."

"Được, tỷ tỷ thỉnh." Lăng Vân Phi nho nhả lễ độ, Tiền ma ma nhìn ở trong mắt, vui vẻ trong lòng, công tử của các nàng rốt cục đã khôi hãn, phu nhân trên trời có thể nhắm mắt rồi.

Nghênh đón trong phòng khách, thái y cẩn thận bắt mạch cho Lăng Vân Phi, Lăng Tương nhưng là lo lắng muốn biết kết quả. Một lát sau, thái y chấp tay nói: "Chúc mừng Tương gia, công tử dĩ nhiên khôi hãn, hạ quan nghe tiếng tẩm Đại tiểu thư đã từng chữa y bệnh của công tử, bây giờ xem ra, Đại tiểu thư không chỉ là tài nữ, còn là một vị thần y a." Thái y không ngừng khen tặng nói.

"Thái y quá khen, Vân Phi có thể khôi phục, vẫn luôn là tâm nguyện của gia phụ. Nếu nói là thần y, tiểu nữ không dám nhận."

"Đại tiểu thư quá khiêm tốn, lão phu từ y mấy chục năm, biết chứng ngu si này là khó chữa hết bệnh nhất, có thể thấy được Đại tiểu thư y thuật tinh xảo a."

"Vậy thì đa tạ thái y khích lệ rồi." Lăng Nhực Huyền nhẹ nhàng thi lễ, thái y càng là vui vẻ nói: "Đại tiểu thư lanh lợi như vậy, Tương gia thực sự là gia giáo tốt a." Lăng Tương một bên sau khi nghe xong cười không ngậm mồm vào được.

Bên trong Lâm Nguyệt hiên, Tiêu di nương chính là tức đến nổi phổi té trong phòng. "Lăng Nhực Huyền cái tiểu tiện nhân này, lúc trước thực sự là không nhìn ra, không thu thập nàng, lại tới cái Lăng Vân Phi nữa, thẳng góc kia lại khôi bệnh hãn, đều là do ta ban đầu không nhỏ cỏ tận gốc."

"Phu nhân a, người hãy nghĩ một biện pháp a, bằng không lão gia tử liền cao hứng quân gia sản..." Quân gia Ngô Kịên ở một bên nhắc nhở.

"Hừ, ta tuyệt đối sẽ không để bọn họ toại nguyện, Lăng Nhực Huyền, người chờ ta..."

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Quý Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 19: Trầm Gia Đúc Kiếm Phường

Sáng sớm hôm sau, Lăng Vân Phi một cỗ trường bào nguyệt nha bạch (trắng non sáng) đợi ở trước cửa Phụng Ngâm các, chốc lát Lăng Nhược Huyền cũng đi ra, tỷ đệ hai người vừa nói vừa cười đi ra cửa lớn. Mà quân gia đang núp ở chỗ tối thì nhanh chóng chạy đến bên trong Lâm Nguyệt hiên đi mách lẻo.

"Tỷ tỷ, tối hôm qua đại khái một số người là trắng đêm chưa ngủ đi." Lăng Vân Phi cười yếu ớt nói.

"Đó là tự nhiên, khẳng định vào lúc này đang thương lượng làm sao để đối phó tỷ đệ chúng ta đây, muốn qua mấy tháng ngày an ổn cũng không được." Lăng Nhược Huyền cười yếu ớt trả lời.

"Mặc kệ chúng, bình tối tướng đồ nước đến đất ngăn. Sau này có đệ bảo vệ tỷ tỷ."

"Hảo a, công đức thiện kỳ sự, tất tiên lợi kỳ khí*', không nắm vũ khí tốt làm sao bảo vệ tỷ tỷ đây?" Hai người đang bàn chuyện thì đã đi tới trước cửa Trầm gia đúc kiếm phường.

‘*’ Công đức thiện kỳ sự, tất tiên lợi kỳ khí (danh ngôn Trung Quốc) có 2 nghĩa:

- Quan muốn giỏi, phải hiểu rõ tài năng của kẻ dưới cơ mình.
- Thợ muốn giỏi việc, trước tiên phải làm công cụ sắc bén. (Chỉ: muốn làm tốt một việc, cần phải có sự chuẩn bị tốt); câu của LNH chắc là nghĩa này.

Cao cao đích hồng tất đại môn lưỡng biên quải trứ: Hải đảo vô biên thiên tác ngạn, sơn đăng tuyệt đỉnh.

Ngã vi phong. Chính trung quải trứ trầm gia chú kiếm phường đích chiêu bài.

(Cao cao hồng tất cửa lớn hai bên mang theo: Hải đến vô biên thiên làm ngạn, sơn đăng tuyệt đỉnh. Ta là đỉnh núi. Ở giữa mang theo Trầm gia đúc kiếm phường băng hiệu. – thấy convert cũng dễ hiểu nên mình khỏi dịch luôn)

"Thật là câu đối bá đạo a. Chính là không biết có thể xứng được với hai câu đối này không." Lăng Nhược Huyền nhàn nhạt mở miệng nói.

"Có thể phù hợp với, trước tiên cô nương có thể nói một chút về binh khí ngươi cần." Một giọng nam rất từ tính truyền ra, cái gì là chỉ nghe thanh không gặp người, chính là cái này rồi.

"Nội lực thật sâu. Lại có thể truyền âm cách không*'. " Lăng Vân Phi đem Lăng Nhược Huyền bảo hộ ở phía sau nói.

‘*’ truyền âm cách không: truyền âm qua không gian mà bị vật gì đó ngăn cách như tường, cửa...

"Ha ha ha, công tử quá khen rồi. A Phúc, mời khách nhân đi vào." Vừa dứt lời, một vị trang phục nô bộc, nam tử đáng đáp ước chừng mười lăm, mười sáu xuất hiện trong tầm mắt của bọn họ.

"Hai vị khách quý xin mời vào." Hành vi ngôn ngữ của A Phúc vừa nhìn là thấy Trầm gia gia giáo rất nghiêm.

Theo A Phúc đi tới đại sảnh, một vị đang ngồi người mặc một bộ trường bào màu đen, bên hông nam tử cột thắt lưng thương lam bằng bạc rỗng ngồi ngay ngắn ở trên, thấy hẳn một đôi lông mày nghiêm túc, hình thể cường tráng, quả nhiên là ngọc thụ lâm phong. Nam tử ra hiệu để Lăng Nhược Huyền cùng Lăng Vân Phi ngồi xuống, lại để cho nô bộc dâng trà.

Nam tử dùng âm thanh từ tính mở miệng nói: "Hai vị, ta là chủ nhân Trầm gia đúc kiếm phường này, gọi là Trầm Ngọc Lang, không biết là vị nào muốn mua binh khí a?"

"Xem ngươi có binh khí gì tốt rồi." Lăng Nhược Huyền nhàn nhạt nói.

"Binh khí tốt là có, tiểu thư cùng công tử xin mời đi theo ta chọn binh khí trưng đi. " Nói xong liền tự mình hướng hậu viện đi đến. . .

Chưa từng thấy chuyện làm ăn mà làm như vậy, dường như kéo được 258 ngàn (?), mà đối xử với khách hàng như vậy. Đi tới chỗ binh khí trưng thật là khiến người ta đồ mắt liú lười nhìn mà than thở a, binh khí các loại đều không thiếu gì cả.

"Trầm lão bản, chỉ có những thứ này thôi sao? Vẫn là thật không chịu lấy ra?"

"Những binh khí này còn chưa đủ để tiểu thư chọn sao? Hằng ngày sử dụng, binh khí nơi này đủ rồi." Trầm Ngọc Lang liếc nhẹ Lăng Nhược Huyền một cái nói.

"Trầm lão bản, mở cửa lớn làm ăn, còn sợ khách mời mua binh khí càng tốt hơn sao?"

"Đương nhiên không phải. Chỉ có điều muốn binh khí càng tốt hơn, không phải là người nào cũng có thể nắm giữ."

"Trầm gia không phải có nội quy sao? Nếu có thể giải ra câu đố của người, liền có thể để người ra câu đố chế tạo miễn phí binh khí mà hần cần."

"Không sai, là có nội quy này, xem ra là từ lâu tiểu thư đã dò nghe rồi. Hai vị xin mời đi theo ta." Chỉ thấy Trầm Ngọc Lang nhẹ nhàng chuyển động để cấm nền trên tường, vỡ một cái cửa đá trong nháy mắt mở ra, chính là xuất hiện tổng thể trước mặt Lăng Nhượng Huyền.

"Đây chính là trận cờ trên lưng (cờ vây)?" Lăng Nhượng Huyền nhàn nhạt nói.

"Tiểu thư lại nhận ra trận cờ này, như vậy tiểu thư có thể giải ra ván cờ này, Trầm mỗ nhất định sẽ chế tạo binh khí tốt nhất cho tiểu thư."

"Ta tạm thử một lần." Lăng Nhượng Huyền nhẹ nhàng ngồi xuống, chỉ thấy quân cờ Mặc Ngọc ở trong ngón tay ngọc nhỏ dài di chuyển chốc lát hạ xuống.

"Ha ha." Trầm Ngọc Lang cười khẽ vài tiếng, nghĩ thầm, cô gái này kỳ nghệ chỉ đến như thế, hạ xuống một con từ này, mắt nhìn chính là thất bại rồi. Chính mình cũng hạ xuống một con từ, chỉ thấy Lăng Nhượng Huyền lại quên một con từ, kì quái thay, vẫn còn một quân cờ còn sống.

"Tiểu thư kỳ nghệ tinh xảo, Trầm mỗ bội phục. Trầm mỗ hiện có một chuyện không rõ, mong rằng tiểu thư chỉ giáo." Trầm Ngọc Lang chấp tay tràn đầy chân thành nói.

"Trầm lão bản mời nói."

"Tiểu thư đầu tiên hạ xuống, rõ ràng là bại cục (thế thua), nhưng con từ thứ hai hạ xuống liền trở thành thuận lợi. Tiểu thư làm sao suy đoán được?"

"Bố trí chỗ chết để sống lại." Lăng Nhượng Huyền nhàn nhạt nói.

"Ồ. Trầm mỗ thụ giáo rồi. Tiểu thư có thể đi theo ta về ra binh khí mà bản thân cần, Trầm mỗ nhất định có khả năng hoàn thành."

Không cần một khắc, Lăng Nhượng Huyền đã đem binh khí về được, mười sợi châm dài hai tấc nhỏ như sợi tóc, còn có khay áo đầu rấn các loại vụn vặt, Trầm Ngọc Lang nhìn thấy mà than thở, hần chưa từng gặp binh khí như vậy, "Binh khí tiểu thư về ra cần chút thời gian, không biết tiểu thư muốn vật liệu chế tạo là cái gì?"

"Nhỏ như tơ, cứng như thép, nhọn như kiếm, đây chính là yêu cầu của ta."

("Cứng như thép" bản convert là "nhận như cương" mà "cương" trong phân dịch nghĩa vừa là sắt vừa là thép)

"Không thành vấn đề, bất quá cần chút thời gian, sau mười ngày tiểu thư liền có thể tới lấy."

"Trầm lão bản, ta biết quý phù từng chế tạo tứ thượng đẳng kiếm, phân biệt là Lưu Quang, Xích Hồ, Vân Thiên, Xuyên Vân."

"Ồ? Xem ra tiểu thư là có chuẩn bị mà đến a, không sai, Trầm gia xác thực từng dùng Huyền Băng thiết ngàn năm chế tạo tứ kiếm, Xích Hồ hiện đã thuộc sở hữu Kỳ vương, Vân Thiên ở trong tay thái tử Ly Hạ quốc Hạ Ly Thương, Xuyên Vân ở trong tay thái tử Nam Dạ quốc Khuyết Phi Dương nơi, chỉ có Lưu Quang này chưa có chủ. Tiểu thư nếu là muốn lấy Lưu Quang kiếm, liền xem kiếm kia cùng ngài là có hữu duyên hay không rồi." Nói xong, Trầm Ngọc Lang mang theo Lăng Nhượng Huyền cùng Lăng Vân Phi đi tới trước một gian mật thất khác, cửa đá mở ra, kiếm khí lạnh lẽo phả vào mặt, Lăng Vân Phi đem Lăng Nhượng Huyền che ở phía sau, nhờ vào nội lực chống lại, Lưu Quang kiếm này cũng giống như có linh hồn vậy, thu lại tính khí vừa này, ngoan ngoãn rơi vào trong tay Lăng Vân Phi. . .

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Quý Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Âm Mưu Của Di Nương

Mấy ngày nay, trong viện Tiêu di nương đều là thần thần bí bí, tháng ngày không có Tiêu di nương đến tìm cơ cũng thoải mái. Đêm tĩnh không lờng nguyệt (đêm có sao, trăng sáng), Lăng Nhượng Huyền trước sau như một tay nâng ly trà nóng ngồi trước cửa sổ, ở trong bóng đêm yên tĩnh, đột nhiên trong lòng có chút bất an, tựa hồ có chuyện gì sắp xảy ra. Vừa muốn thổi tắt ngọn nến, liền nghe tiếng gào khua chiêng gõ trống ở ngoài.

"Người mau tới đây, có tặc a." Lăng Nhượng Huyền nghe rõ tiếng gào bên ngoài. Làm thế nào mà có tặc ở đây? Tuy rằng Tướng phủ không thể so với đại nội hoàng cung, nhưng cũng không đến nỗi có tặc lên vào đi. Vừa mới nghĩ tới đây liền nghe sau lưng bịch một tiếng vang trầm, xoay người nhìn, là một nam tử xa lạ nằm trên đất, đứng một bên còn có một nam tử mặc y phục dạ hành.

"Người là ai?" Lăng Nhượng Huyền cảnh giác hỏi.

"Là bản vương." Nam tử lấy tấm che mặt xuống, người tới chính là Kỳ Vương.

"Kỳ Vương? Người khuya khoắt xông vào khuê phòng của ta, đạo lý ở đâu." Lăng Nhược Huyền giọng điệu không tốt nói.

"Thật đau lòng a, bản vương cứu nàng, không cảm kích thì thôi, làm sao còn chất vấn lên bản vương rồi."

"Người giúp ta?" Lăng Nhược Huyền nhìn nam tử nằm trên mặt đất nói.

"Đúng a, bản vương vừa mới đi qua Tương cửa phủ, liền nhìn thấy nam tử này lén lút lén lút vào phòng của nàng, bản vương liền đi theo." Kỳ Vương đắc ý nói.

"Người đi qua? Mặc y phục dạ hành đi qua? Có quý mới tin người đấy." Lăng Nhược Huyền mặt không vui nói.

Thanh âm bên ngoài càng ngày càng lớn, "Các người ai nhìn thấy tặc nhân này chạy tới nơi nào rồi hả?" Thanh âm Tiêu di nương vang lên.

"Tiêu di nương, nô tài nhìn thấy tặc nhân này chạy vào Phụng Ngâm các." Quản gia Ngô Kiến phụ họa nói.

Nghe đến đó, Kỳ Vương nhắc nam tử nằm dưới đất lên, lấy ra một cái bình nhỏ quơ quơ ở trước mũi nam tử kia, nam tử tỉnh lại. "Nói, người đến gian phòng Lăng tiểu thư làm gì? Không nói thật, gia liền giết người." Kỳ Vương hung ác nói.

"Đại gia tha mạng a, tiểu nhân là lưu manh đường phố, mấy ngày trước Quản gia Lăng phủ tìm tới tiểu nhân, nói đêm nay thừa dịp ban đêm để tiểu nhân tiến vào khuê phòng Lăng tiểu thư, phá hoại sự trong sạch của nàng, sau đó bọn họ liền lấy danh nghĩa là bắt tặc, xông vào khuê phòng Đại tiểu thư, thật tế là bắt gian."

"Hừ, thật là mưu kế độc ác." Lăng Nhược Huyền tức giận nói. Lập tức lấy ngân châm ra, đâm vào trên á huyệt nam tử kia, lại đem nam tử kia đánh bất tỉnh.

"Di nương nàng ác độc như vậy, lại muốn người ta hủy thuần khiết của nàng. Độc phụ này nhất định phải hảo hảo trừng phạt mới được." Kỳ Vương nói.

"Vậy thì lấy gây ông đập lưng ông là được rồi, chéch bên Lâm Nguyệt hiền là Ngưng Hương trai chính là gian phòng của Hàm Yên, không có nơi nào so với nơi đó thích hợp hơn rồi."

"Hảo, nơi này giao cho nàng, chuyện còn lại ta sẽ làm tốt." Nói xong, Kỳ Vương nhắc nam tử dưới đất lên từ cửa sổ nhảy ra, bóng dáng biến mất trong màn đêm.

Lăng Nhược Huyền nhanh chóng xuống lầu, Lăng Tương, Tiêu di nương cùng Quản gia đuổi loại người, đã tới trước Phụng Ngâm các.

"Đại tiểu thư a, vừa nãy có tặc chạy đến bên này, để mấy nô tài này tiến vào thăm dò xem, bằng không nếu xảy ra chuyện gì, có thể làm sao bây giờ đây." Tiêu di nương quai gở nói.

"Tỷ tỷ chưa xuất giá, một đám nô tài làm sao có thể tiến vào khuê phòng nàng, Tiêu di nương làm sao không hiểu quy củ như vậy." Lăng Vân Phi không vui nói.

"Ai u, ta nói công tử a, chúng ta cái này cũng là vì an toàn của Đại tiểu thư a, nếu là có cái tặc nhân, Đại tiểu thư là nữ nhi của gia có thể ra làm sao, vãn đề cho bọn hắn đi thăm dò tốt."

"Huyền, con không sao chứ, phụ thân mới vừa vào cửa nghe nói trong nhà có tặc." Lăng Tương mặt lo lắng nói.

"Phụ thân, nữ nhi không có chuyện gì, có thể Tiêu di nương nhất định phải dẫn người xông vào Phụng Ngâm các của nữ nhi, không biết là dụng tâm gì."

"Tương gia, thiếp thân nào dám xông loạn khuê phòng của Đại tiểu thư, chỉ là có người nhìn thấy tặc nhân này xông vào Phụng Ngâm các, thiếp thân cũng là lo lắng an nguy của Đại tiểu thư a" Tiêu di nương nói một câu nói có tình có lý, khiến người ta không còn lời nói.

"Phụ thân, có thể vẫn còn bên trong khuê phòng của tỷ tỷ a, nếu như nhất định phải tra, vậy hãy để cho hài nhi mang theo di nương cùng bọn ma ma đi vào là được rồi."

"Cũng được, cũng được, đi thôi."

Lăng Vân Phi mang theo Tiêu di nương cùng mấy cái nha hoàn bà tử cùng tiến vào Phụng Ngâm các. Thế nhưng trong ngoài đều lục soát, chính là không có kết quả, Tiêu di nương không khỏi thăm than, không phải đã phái người lên vào gian phòng của nàng sao, làm sao không thấy người đâu? Thực sự là kỳ quái rồi.

"Tiêu di nương đã kiểm tra cẩn thận rồi hả?" Lăng Nhược Huyền lạnh lẽo hỏi.

"A, đều xem cẩn thận, không có tặc nhân. Đại tiểu thư có thể an tâm nghỉ ngơi rồi." Tiêu di nương mặt kiêu không phục.

"Vậy thì mời đi."

Tiêu di nương lục soát mà không có kết quả, chỉ có thể mặt mày xám xịt rời khỏi Phòng Ngâm các, ngoài cửa, Lăng Tương lo lắng nhìn động tĩnh bên trong, thấy mọi người đều đi ra, vội vàng hỏi: "Phi nhi, như thế nào?"

"Phụ thân, nhất định yên tâm, nơi này của tỷ tỷ rất an toàn."

"Không có chuyện gì là tốt rồi."

"Phụ thân, nếu Tiêu di nương nói có tặc nhân, vậy thì tra hết thầy một lần các gian phòng, vạn nhất hấn trốn ở trong chỗ tối, như vậy làm người bị thương coi như không tốt rồi."

"Đúng a phụ thân, tỷ tỷ nói đúng a."

"Hảo, vậy thì lục soát từng cái một lần nữa." Lăng Tương ra lệnh một tiếng, mọi người cũng bắt đầu lục soát, Tiêu di nương lặng lẽ nháy mắt cho Quán gia, hai người đi tới một bên "Ngô quán gia, người sắp xếp như thế nào, gian phòng cái tiểu tiện nhân kia tại sao không có người a."

"Tiểu nhân cũng không biết a, tiểu nhân nhưng là nhìn người đi vào a. Chẳng lẽ là bị nàng phát hiện, liền dọa người kia chạy?"

"Thật là vô dụng, một tiểu nha đầu mà đối phó không được."

Gia đình do Vân Phi dẫn dắt đi, hiệu suất làm việc vô cùng nhanh, chỉ chớp lát sau liền lục soát Ngưng Hương trai..

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Ác Ý Phàn Vu (Đánh Vào Vu Oan Ác Ý)

Bên trong Ngưng Hương trai, Lăng Hàm Yên cùng nam tử lúc này mặc tằm y (đồ ngủ) nằm cùng nhau, tất cả mọi người đều nhìn thấy cảnh này. Tiêu di nương nói là có tặc nhân tiến vào Phòng Ngâm các, chắc là vì giúp nữ nhi không biết xấu hổ của mình cùng nam tử này vụng trộm đi.

"Hàm Yên, ngươi." Tiêu di nương tức đến nổi phổi nói, đem Lăng Hàm Yên từ trên giường lôi xuống. "Nương, ngươi làm gì a?" Lăng Hàm Yên xoa mắt lim dim buồn ngủ không vui nói.

"Xem ngươi làm ra chuyện tốt."

"Ta làm chuyện tốt đẹp gì, đừng phiền ta, ta buồn ngủ." Thờ ờ nàng xoay người, nhìn thấy một nam tử nằm ở trên giường của mình.

Lăng Vân Phi không nói lời gì, mỗi tay xách hai người mang ra khỏi phòng. Lăng Tương ngoài cửa vừa nhìn thấy cảnh này, nhất thời thẹn quá hóa giận, chỉ nghe bộp một tiếng, một cái bạt tai đánh vào mặt trắng nõn Lăng Hàm Yên này.

"Thật là làm nhục gia tộc, một mình ngươi nữ tử chưa xuất giá, làm sao không quý trọng danh tiết chính mình như vậy." Lăng Tương cá giận nói.

"Phụ thân, nữ nhi không có a, nhất định là có người hãm hại nữ nhi."

"Muội muội a, nam tử này nhưng là phát hiện ở phòng ngươi, với phụ thân nhận sai đi." Lăng Nhượng Huyền giả ý khuyên lơn.

"Lăng Nhượng Huyền, ngươi cái tiểu tiện nhân này, nhất định là ngươi hại ta. Phụ thân, người phải tin tưởng nữ nhi a."

Ba, lại là một cái bạt tai đánh vào mặt Lăng Hàm Yên, "Thứ hỗn trướng, tỷ của ngươi cũng là có thể tùy ý si nhục sao?" Lăng Tương càng phần nộ hơn, nữ nhi này coi như không biết liêm sỉ, lại ở trước mặt mọi người nhục mạ tỷ, quả nhiên là không biết hối cải.

"Phụ thân, chuyện đến nước này cũng chỉ có thể đem muội muội gả cho nam tử này, bằng không gả cho gia đình khác đều không thích hợp a."

"Uh, vậy liền đem nàng gả ra ngoài đi, bớt mắt mặt."

"Tương gia, thiếp thân cầu người, người không thể đem Hàm Yên gả cho tên lưu manh này a." Tiêu di nương vội vàng quỳ xuống đất khóc kể lể.

"Tên lưu manh? Tiêu di nương làm sao biết thân phận của người này? Chẳng lẽ việc này là Tiêu di nương ngầm đồng ý sao?" Lăng Nhượng Huyền một lời chọn chỗ hiểm mà nói.

"Người" Tiêu di nương hung tợn nhìn chăm chăm Lăng Nhượng Huyền nói không ra lời.

"Đúng a, phụ thân, di nương như vậy đã biết thân phận nam tử này, chắc là di nương cũng ngầm đồng ý gả Hàm Yên cho nam tử này đi." Lăng Vân Phi cũng đúng lúc nói rằng.

"Trương gia, Hàm Yên nhưng là nữ nhi ruột thịt của ngài a, nói thế nào Hàm Yên cũng là Tướng phủ tiểu thư, làm sao có thể tùy tiện gả cho tên lưu manh này đây." Tiêu di nương tiếp tục cầu xin nói.

"Ồi, tỷ tỷ lời này nói có thể không đúng, Hàm Yên cao quý như thế nào đi nữa cũng là con thứ, lại nói Tướng phủ tiểu thư này cũng không chỉ có mỗi Hàm Yên a, có Đại tiểu thư còn có Dao Nhi của ta cùng Ngọc Nhi của Hoa muội muội đây." Tô di nương không phục nói.

"Người đâu, đem Nhị tiểu thư nhốt vào Từ Đường ăn năn, lại đem nam nhân này đuổi ra khỏi phủ đi." Lăng Trương dặn dò xong liền căm giận rời đi.

"Quản gia, mau đem người đuổi ra ngoài đi." Lăng Vân Phi nhàn nhạt nói.

"Vâng" Quản gia lên tiếng trả lời lui xuống.

Quản gia mang theo nam tử kia đi ra đại môn, phân phó nói: "Người tiểu tử này là có chuyện gì xảy ra, không phải bảo người đi Phụng Ngâm các sao? Thế nào lại chạy đến Ngưng Hương trai rồi."

"Đại gia a, tiểu nhân xác thực là đi Phụng Ngâm các a, không biết là bị ai đánh hôn mê, tỉnh lại liền ở Ngưng Hương trai rồi." Hắn tự nhiên biết người đánh ngất hắn chính là Kỳ Vương, nhưng nhân gia là Vương Gia, nếu nói là do Kỳ Vương gây nên, vậy cho dù không bị giết đầu cũng sẽ rơi ra vì cái tội danh vu cáo Vương Gia, đây chính là hắn một tên lưu manh phải gánh chịu.

"Cái gì? Tại sao lại như vậy, đây là bạc cho người, người mau mau rời khỏi Kinh Thành, không được trở về nữa." Dứt lời, Quản gia từ trong tay áo móc ra một bao bạc đưa tới trước mặt nam tử, nam tử mừng rỡ tiếp nhận bạc, ai ngờ Quản gia móc ra một cái chùy thủ hàn quang lấp lánh, nhân lúc hắn không phòng bị một đao đâm vào sau lưng nam tử, nam tử mất mạng tại chỗ. Quản gia nhặt bạc lên thả vào trong tay áo, lại kéo thi thể vào trong hẻm nhỏ yên tĩnh liền vội vã chạy đi.

Lăng Nhượng Huyền trở về phòng, mới vừa thổi tắt ngọn nến, phía sau truyền đến âm thanh: "Như thế nào, bản vương làm việc có làm nàng hài lòng?" Người đến chính là Kỳ Vương.

"Hết sức hài lòng, cảm tạ rồi." Lăng Nhượng Huyền lại mỉm cười nói.

"Thoả mãn là tốt rồi."

"Đêm đã khuya, Vương Gia ở lại đây có nhiều bất tiện, vẫn là mời trở về đi."

"Bản vương có hảo ý giúp nàng, làm sao ngay cả hộp trà cũng không cho uống liền muốn đuổi người đi đây? Đây không phải là đạo đãi khách nha."

"Muộn như vậy cũng muốn uống trà, Vương Gia không sợ thương vị (đau dạ dày) sao?"

"Không sợ, bản vương nghe nói nàng có một loại trà tên là Ngọc Lộ trà, mùi vị cực kỳ tốt, không biết Lăng tiểu thư có thể hay không mời bản vương nếm thử đây?"

"Nếu Vương Gia yêu thích, vậy sau này ta sẽ đưa chút cho Vương Gia uống, Vương Gia mời đi." Nói xong, Lăng Nhượng Huyền xoay người đi tới trước bàn, cầm lấy bình trà đưa tới trước mặt Kỳ Vương.

Kỳ Vương tiếp nhận để lộ bình trà vừa nghe, mùi thơm ngát nức mũi, "Uh, không tồi không tồi, thật sự là trà tốt. Quân tử không đoạt đồ người khác được, vẫn là để lại nơi này của Lăng tiểu thư đi, ngày khác nàng pha trà cho bản vương nếm thử là được rồi. Được rồi, sắc trời không còn sớm, bản vương trước hết đi đây." Nói xong từ cửa sổ nhảy ra bóng người đã không còn thấy tăm hơi.

Thực sự là không biết Kỳ Vương này làm sao lại như vậy a, Lăng Nhượng Huyền bắt đầu đi lắc đầu một cái, nằm ở trên giường tính toán chuyện đã xảy ra đêm nay, Tiêu di nương lại muốn dùng thủ đoạn độc ác như vậy để hủy hoại danh dự của mình, tuy rằng lần này nàng ta không có thực hiện được, khẳng định còn có thể lại bày kế hãm hại mình nữa.

Đêm nay nhất định là không thể chợp mắt rồi.

Sáng sớm liền nghe thấy mấy nô bộc đang nói ở trong một ngõ hẻm phát hiện thi thể, mà thi thể kia chính là nam tử đêm qua. Hắn làm sao mà chết cơ chứ? Chẳng lẽ là tối hôm qua Quản gia giết người diệt khẩu? Đây không phải càng thêm chắc là người bọn họ cần tìm đến sao? Hay là bọn họ muốn đem tội giết người này giá họa lên trên đầu mình? Lăng Nhượng Huyền rơi vào suy tư. . .

"Tỷ tỷ, người tối hôm qua chết rồi" Lăng Vân Phi vội vội vàng vàng đi vào.

"Uh, trời vừa sáng tỷ đi ra ngoài liền nghe Lý lão đầu trừu phòng nói rồi."

"Thi thể đã bị quan phủ nhắc đi rồi, cũng phát ra thông cáo, để người ta cung cấp manh mối bắt hung thủ giết người."

"Tôi hôm qua là do Quân gia đưa người này đi ra ngoài, để xem có thể hay không là bọn họ giết người muốn vu oan chúng ta?" Lăng Nhục Huyền lo lắng nói.

"Có thể đi, nhưng tôi hôm qua mọi người đều ở trong phòng Hàm Yên bắt lấy nam tử kia, hiện tại hắn bị giết, quá nửa là vì che dấu tai mắt người, sợ khuê dự Hàm Yên bị hồng đi."

"Uh, có đạo lý. Gần đây chúng ta phải tỉ mỉ quan tâm cử động của Tiêu di nương cùng Quân gia, tránh cho bọn họ lại gây phiền phức cho chúng ta."

"Hảo, tỷ tỷ yên tâm"

"Tiểu thư, Thuận Thiên phủ bộ khoái đến rồi." Mộ Nhi thở hồng hộc chạy vào.

"Thuận Thiên phủ? Mộ Nhi để bọn họ ở phòng đón khách đợi, ta cùng Vân Phi sau đó liền đến." Lăng Nhục Huyền bàn giao cho Mộ Nhi nói. Quay đầu hướng Mộ Xuân nói: "Mộng Xuân, mau mau đi Trấn Quốc Công phủ mời phụ thân về, việc này phải để phụ thân tự mình xử lý mới tốt." "Vâng", Mộng Xuân cũng lên tiếng trả lời rồi đi ra ngoài.

"Tư Hạ, Phán Thu các người cũng theo ta đi tới phòng đón khách." Lăng Nhục Huyền càng ngày càng có phong độ của gia chủ, bước vào phòng đón khách, hai bộ khoái một béo một gầy đang ngồi uống trà, nhìn thấy Lăng Nhục Huyền đi vào chỉ hơi nghiêng đầu liếc mắt nhìn, "Hai vị quan gia, hai vị này là Đại tiểu thư cùng công tử của chúng ta." Hai người vừa nghe, vội đặt ly trà trong tay xuống, chấp tay nói: "Xin chào Đại tiểu thư, công tử, sáng nay có bách tính báo án nói ở trong hẻm nhỏ yên tĩnh của Kinh Thành phát hiện một nam thi, có người nói Quân gia của quý phủ đã từng đi tìm hắn, kính xin Đại tiểu thư cùng công tử tạo thuận lợi, để Quân gia đi theo chúng ta một chuyến."

"Hai vị quan gia khách khí, hiệp trợ quan phủ phá án là nghĩa vụ cùng trách nhiệm của hết thảy con dân Vân Thường, ta đã phái người đi mời phụ thân hồi phủ, xin đợi chốc lát." Lăng Nhục Huyền nhàn nhạt nói.

"Đa tạ Đại tiểu thư." Hai vị bộ khoái đồng thời chấp tay nói. Sau khi hai vị quan sai ngồi vào chỗ của mình, lại đánh giá Tướng phủ Đại tiểu thư cùng công tử, đồn đại không phải nói Tướng phủ công tử là kẻ ngu si sao? Làm sao nhìn thấy là khí vũ hiên ngang như vậy đây. Đại tiểu thư được hoàng thượng ưu ái, mà hạ chi chiêu cáo thiên hạ, Tướng phủ đích nữ quả thật đẹp như thiên tiên, nữ tử tài hoa kinh diễm, hôm nay gặp mặt quả thật là không tầm thường.

"Đại tiểu thư, công tử, Tương gia trở về rồi." Mộng Xuân đi tới bẩm báo, sau đó liền nhìn thấy bóng người của Lăng Tương cùng Trấn Quốc Công.

"Tham kiến Tương gia, tham kiến Trấn Quốc Công." Hai bộ khoái vội vàng đứng dậy nói.

"Hai vị bộ khoái, sự tình bốn tướng dĩ nhiên là hiểu biết, Mộng Xuân đi gọi Quân gia lại đây." Lăng Tương phân phó nói.

"Đa tạ Tương gia." Hai bộ khoái vô cùng cảm kích nói.

Chỉ chốc lát sau, Quân gia liền vội vàng đi tới trong phòng đón khách. "Quân gia, có người nói từng thấy người từng đi tìm người chết, hiện tại người hãy theo hai vị bộ khoái đi Thuận Thiên phủ đi." Lăng Tương nhàn nhạt nói.

"Vâng, Tương gia, nô tài không hề làm gì cả, sau đó liền trở về." Ngô Kiện vẻ mặt đề tiện nói.

"Phụ thân, nữ nhi cũng muốn đi cùng, nếu như trong thời gian ngắn mà Quân gia không thể trở về phủ, này cũng cần đem sự tình trong phủ bàn giao rõ ràng a."

"Đúng a, phụ thân. Sự tình trong phủ rất nhiều, Phi nhi cũng đi theo tỷ tỷ." Lời Lăng Vân Phi vừa ra khỏi miệng, nhận lấy một trận khinh bỉ của Quân gia. Lăng Vân Phi thì lại không phản đối, Lăng Tương suy tư chốc lát liền đồng ý để nữ nhi cùng đi theo.

Bên trên công đường, Lăng Nhục Huyền cùng Lăng Vân Phi đứng một bên, mắt lạnh nhìn tiến triển sự tình. Thuận Thiên phủ doãn Hồ Bắc Viễn ngồi ở trên công đường, Quân gia đặc ý đứng ở giữa công đường, bộp một tiếng, Hồ Bắc Viễn đập kinh đường mộc lên.

"Ngô Kiện, người có nhận ra nam thi bên cạnh?"

"Bẩm đại nhân, tại hạ nhận thức."

"Người đường đường là Tướng phủ Quân gia, người chết là một tên lưu manh, người làm sao lại cùng hắn quen biết?"

"Bẩm đại nhân, người chết này luôn dây dưa Đại tiểu thư nhà ta, vì lẽ đó đã dùng bạc để đuổi đi, có thể là do cái tên này lòng tham không đáy, mới bị giết." Ngô Kiện liếc mắt nhìn Lăng Nhục Huyền cười gian nói. Lời này vừa nói ra, đám người vây xem bắt đầu nghị luận, Hồ Bắc Viễn lần thứ hai đập vang kinh đường mộc, đám người chung quanh mới yên tĩnh lại.

"Nói vậy, Lăng Đại tiểu thư thân phận cao quý, làm sao cùng tên lưu manh này quen biết. Người như vậy là hủy hoại danh dự của Lăng Đại tiểu thư, là có gì a."

"Đại nhân, là thảo dân tận mắt nhìn thấy, Đại tiểu thư giả ý cho nam tử kia một bao bạc, công tử nhân lúc hắn không phòng bị liền dùng chủy thủ đâm vào sau lưng nam tử, sau khi giết hắn, lại di chuyển thi thể tới hẻm nhỏ."

Lăng Nhục Huyền cùng Lăng Vân Phi đứng một bên từ lâu đã giận sôi lên, không nghĩ tới Quân gia lại mở mắt nói mò, như vậy vu oan hãm hại mình, thực sự là kế hoạch một hòn đá hạ ba con chim, bởi vậy Lăng Nhục Huyền chẳng những có tội danh giết người hơn nữa danh dự còn bị hủy hoại, Lăng Vân Phi có ý giết người, vậy thì cũng không cần sức đi giành giật Lăng gia gia sản rồi.

"Đại nhân, ta có lời muốn hỏi Ngô quân gia." Lăng Nhục Huyền nhàn nhạt nói.

"Đại tiểu thư xin hỏi."

"Ngô quân gia nói người chết này là do ta cùng Vân Phi giết chết, như vậy Ngô quân gia làm sao mà biết tỉ mỉ như vậy đây?" Lăng Nhục Huyền lạnh nhạt nhìn Ngô Kien nói.

"Là ta tận mắt thấy."

"Tận mắt thấy? Ngươi cách chúng ta bao xa."

"Xa năm bộ."

"Ồ? Theo như ngươi nói, cách chúng ta gần như vậy, tỷ đệ chúng ta lại không phát hiện ra ngươi?"

"Đó là bởi vì sắc trời quá mờ, vì lẽ đó các ngươi không chú ý đến sự tồn tại của ta." Ngô Kien lấp bắp nói.

"Thật sao? Ngô Kien ngươi thân là Tướng phủ Quân gia, không làm tốt công việc quân gia của ngươi, thế nhưng mỗi ngày đều nhìn chăm chăm tỷ đệ hai người chúng ta, ngươi là có ý gì? Nói chúng ta giết người, ngươi cách xa như vậy, vừa mới còn nói là bóng đêm thâm trầm, ngươi làm sao biết hung khí là chủy thủ, mà không phải cái khác. Có thể đối với toàn bộ quá trình hết sức rõ ràng, e rằng cũng chỉ có kẻ giết người rõ thôi." Một lời nói nói có lý có cứ (nói có lý lẽ nói có căn cứ), Ngô Kien cũng không thể nói gì hơn nữa rồi. Đúng lúc này, Tiêu Thiên Lộc áp một cái gã trang phục sai vật đi vào công đường . .

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Vân Phi Gặp Nạn, Kỳ Vương Giúp Đỡ

Tiêu Thiên Lộc đột nhiên xuất hiện gây nên một trận rối loạn, "Hò đại nhân mời." Tiêu Thiên Lộc cười nói.

"Nga, Tiêu đại nhân, bản quan là đang thẩm án, mời Tiêu đại nhân vào trong hậu đường."

"Hò đại nhân, bản quan tới đây chính là vì vụ án này, đem người dẫn tới." Tiêu Thiên Lộc vung tay lên, người kia bị áp lên. Nhìn kỹ không phải người khác mà chính là môn phòng Lăng phủ Tiểu Lục từ.

Chỉ thấy Tiểu Lục từ quỳ trên mặt đất run lập cập không dám nói lời nào, "Quỳ dưới công đường là người phương nào?" Hò đại nhân lạnh lẽo hỏi.

"Hò đại nhân, thảo dân, thảo dân là người trông cửa Lăng phủ, gọi là Tiểu Lục từ."

"Còn không mau nói thật, da thịt ngứa rồi hả?" Tiêu Thiên Lộc mạnh mẽ uy hiếp, chính là uy hiếp trắng trợn.

"Đại nhân, người kia là do thảo dân giết. Đêm đó, sau khi Đại tiểu thư cho hấn bạc, công tử liền đâm hấn một đao, nhưng hấn không có chết, thảo dân thấy tiền mờ mắt, liền đoạt bạc của hấn, lại đâm hấn một đao, nhìn hấn tắt thở, thảo dân thừa dịp bóng đêm liền rời đi." Tiểu Lục từ là người trông cửa Tướng phủ, nói chuyện có trật tự như vậy nhất định là có người dạy, mục đích là gì rất đơn giản, chính là muốn làm hỏng danh dự của Lăng Nhục Huyền cùng Lăng Vân Phi. Ở trong Tướng phủ, có thể hại mình như vậy ngoại trừ Tiêu di nương còn ai vào đây? Huống chi, hôm nay lại là người do Tiêu Thiên Lộc áp đến, thực sự là làm hồ ly cũng không biết đem đuôi giấu kỹ thật ngu xuẩn, khiến người ta vừa nhìn liền biết.

"Đã như vậy, bản quan tuyên án, Tiểu Lục từ bắt giam, buổi trưa ngày mai chém. Lăng Vân Phi là kẻ khả nghi hại người, tạm thời bắt giữ, ngày khác tuyên án." Hồ Bắc Viễn lại như vậy qua loa kết án, Lăng Nhục Huyền mắt lạnh nhìn tiến triển của sự việc, này đường đường là Tứ phẩm phủ doãn, lại muốn nịnh hót Lục phẩm Hình bộ chủ sự nhỏ nhen, này không phải là quá kỳ quái sao, trừ phi bọn họ đều là phục tùng cùng một chủ nhân, mà Tiêu Thiên Lộc này chỉ là một con chó được sủng ái bên người chủ nhân bọn hấn thôi.

"Hò đại nhân qua loa kết án như vậy, làm sao mà có thể thuyết phục được công chúng! Ngươi phán án như vậy, bản tiểu thư không phục."

"Không phục thì thế nào, một mình ngươi nữ tử chưa xuất giá, không hảo hảo ở trong khuê phòng, chạy đến công đường này ồn ào, làm ầm bản phủ." Hồ Bắc Viễn mang theo xem thường và thiếu kiên nhẫn nói.

"Hò Bác Viễn, người cái cầu quan này, lừa dối quốc pháp, xem mạng người như cỏ rác. . ." Lăng Nhực Huyền bị mấy cái quan sai đuổi ra khỏi công đường. Chuyện vô cùng nhục nhã như vậy nàng làm sao có thể quên đi được, còn phải mau mau hồi phủ nói cho Lăng Tương mới được.

Lúc này Kỳ Vương đang ở trong hoa viên luyện kiếm, "Khởi bẩm Vương Gia, không tốt rồi, Lăng phủ xảy ra chuyện rồi." Nói chuyện chính là nam tử mặc trang phục màu đen, dung mạo suât khí.

"Tàn Phong, Lăng phủ đã xảy ra chuyện gì?" Kỳ Vương thu hồi kiếm trong tay, vội vàng hỏi.

"Lăng phủ Quân gia vụ oan Đại tiểu thư cùng công tử giết người, Đại tiểu thư tuy rằng không có chuyện gì, nhưng Lăng công tử bị giam vào đại lao rồi."

"Người trước tiên đi đại lao, lên lút bảo vệ Lăng Văn Phi an toàn, không nên để hắn bị độc thủ, bản vương hiện tại liền đi Lăng phủ."

"Vâng." Tàn Phong lĩnh mệnh lui xuống. Từ khi phụng mệnh Kỳ Vương, mỗi ngày đều lên lút bảo vệ Lăng đại tiểu thư này an toàn, chuyện đêm đó hắn cũng ở đây, rõ ràng chính là cái lão tiểu tử Quân gia kia làm ra, làm sao mà trốn mất nói mò đây.

Kỳ Vương cười ngửa chạy tới Lăng phủ, Lăng Nhực Huyền đã đem ngọn nguồn sự việc báo cho Lăng Tương, Quân gia thì ở một bên hô to oan uổng. Tuyên bố là tận mắt nhìn thấy Lăng Văn Phi giết người. Lăng Tương bắt luận tức giận ra sao, thế nhưng nhiều con mắt nhìn vào như vậy, tuy rằng đây là ở phủ đệ của mình, cũng khó tránh khỏi có cái gia hỏa nào ăn cây táo rào cây sung* xảy ra bán mình.

* “Ăn cây táo rào cây sung”: Không nên hưởng quyền lợi ở nơi này lại ủng hộ, bảo vệ, vun vén cho nơi khác.

"Tương gia, Kỳ Vương đến rồi." Môn phòng Tiểu Hi từ chạy vào phòng đón khách nói.

"Tham gia Kỳ Vương Điện hạ."

"Lăng Tương ngai chó vợ, Lăng tiểu thư cũng không cần lo lắng, chuyện này bản vương sẽ phái người điều tra rõ ràng. Hò Bác Viễn hắn không dám làm gì với Lăng công tử đâu, các người yên tâm là được rồi."

"Đa tạ Vương Gia." Lăng Tương cùng Lăng Nhực Huyền trăm miệng một lời nói.

Nhưng mà, Quân gia quỳ một bên mắt liên tục xoay vòng, trong lòng đang âm thầm nghĩ, Kỳ Vương này nói sẽ phái người điều tra, tuy rằng đêm đó mình giết người không có người nào nhìn thấy, vạn nhất nếu như bị Kỳ Vương này tra được chút gì, vậy cũng không được rồi, mọi người đều biết, Kỳ Vương cùng Duệ Vương tuy rằng đều là Vương Gia, nhưng Kỳ Vương là Hoàng đế thân đệ đệ, là Thái hậu thân sinh nhi tử, mẫu thân Duệ Vương chỉ là phi tử của tiên đế, theo tôn ti trên cũng biết Kỳ Vương là không thể đắc tội, coi như dứt bỏ thân phận không nói, thủ đoạn chính người của Kỳ Vương có thể khiến người ta cầu sinh không đường muốn chết không cửa*. Chuyện đến nước này, Tiểu Lục tử không thể lưu, Lăng Văn Phi càng không thể lưu, nếu như để Lăng Văn Phi còn sống mà ra khỏi đại lao, thì giờ chết của chính mình cũng không xa rồi.

* “Cầu sinh không đường muốn chết không cửa”: cầu sống không được muốn chết cũng không có cửa.

Kỳ Vương khẽ liếc mắt nhìn Quân gia đang quỳ trên mặt đất, lạnh lùng nói: "Quân gia có thật là người tận mắt nhìn thấy nam tử kia là do Lăng công tử gây thương tích, sau đó lại bị Tiểu Lục tử gác cổng giết chết sao?"

"Đúng a, Vương Gia, là nô tài tận mắt nhìn thấy."

"Được, nhớ kỹ lời ngày hôm nay người nói, nếu như để bản vương tra được chứng cứ, đừng trách bản vương." Kỳ Vương ánh mắt ác liệt, làm Quân gia không khỏi run lên một cái. Nói xong, lại đổi một bộ miệng cười đầy ôn nhu nói: "Lăng tiểu thư, bản vương đã phái người đưa chăn đệm sạch sẽ cùng com nước cho Lăng công tử. Không cần lo lắng, bản vương muốn đi tìm chứng cứ, nàng có nguyện đi cùng với bản vương."

"Thần nữ nguyện ý cùng theo Vương Gia tìm chứng cứ."

"Lăng Tương ngai yên tâm, an nguy của Lăng tiểu thư có bản vương bảo vệ, chắc chắn sẽ không để bất kỳ bọn chuột nhắt tổn thương nàng, thời gian cấp bách bản vương liền cáo từ rồi." Nói xong liền kéo Lăng Nhực Huyền sai bước đi ra khỏi Tương phủ.

"Tương gia, người không thể trách Ngô quân gia a, hắn cũng là ăn ngay nói thật mà thôi a." Tiêu di nương uốn éo nói.

"Hừ, từ nữ (con) của bản tướng, bản tướng có thể không biết hay sao? Đêm qua nam tử kia là tìm thấy trong phòng Hàm Yên. Việc này cùng Huyền cùng Phi nhi có quan hệ gì đâu? Bọn hắn làm sao mà giết người, xác định là do tên cầu nô tài này ăn cây táo rào cây sung cố ý hãm hại."

"Tương gia. . ." Tiêu di nương còn muốn nói thêm gì nữa, chỉ nghe Lăng Tương gầm hét lên "Cút ra. . . , đều cút ra ngoài cho bản tướng." Tiêu di nương cùng Ngô Kiện đành phải ảo não lui xuống.

"Biểu muội a, ngày hôm nay Kỳ Vương gia này nhúng tay vào việc này, vạn nhất bị Kỳ Vương tra ra cái gì, chúng ta liền phiền phức rồi. Tốt hơn là không có chứng cứ." Nói xong còn làm ra cái động tác giết người.

"Uh, đêm nay trong nước uống ở chỗ bọn hắn bỏ thêm chút Hạc Đỉnh Hồng (thạch tín), coi như Kỳ Vương hắn tra ra cái gì, Lăng Văn Phi này đã chết, Lăng Nhực Huyền một người cũng không thể nổi lên cái sóng to gió lớn nào."

"Hảo, đêm nay ta liền đi làm."

Kỳ Vương mang theo Lăng Nhược Huyền đi thẳng tới trước cửa đại lao Thuận Thiên phủ, quản ngục vừa nhìn thấy Kỳ Vương, vội vả lấy lòng nói: "Tham kiến Vương Gia, khí trời nóng như thế, Vương Gia ngài làm sao hạ mình đến chỗ này."

"Bản vương tới xem lão bằng hữu một chút, quản ngục dẫn đường đi."

"Ai u, xem Vương Gia ngài nói, nơi này đều là giam chút mệnh quý nát, làm sao có thể cùng Vương Gia ngài làm bằng hữu đây."

"Bản vương kết bạn với ai còn cần người phê chuẩn sao? Tránh ra cho bản vương." Lăng Nhược Huyền mắt lạnh nhìn quản ngục này một mặt nịnh nọt, nịnh hót đều vô tới trên vỏ ngựa, thực sự là đốt đèn nhà xí tìm phân đây.

Lăng Nhược Huyền theo Kỳ Vương tiến vào đại lao, nhìn thấy Lăng Vân Phi mặc áo tù nhân cúi đầu ngồi ở trong góc tường, tóc ngắn ngang che mặt, nhìn thật khiến người ta đau lòng.

"Vân Phi, Vân Phi, tỷ tỷ đến rồi, đệ thế nào rồi." Lăng Nhược Huyền mang theo tiếng khóc nức nở nói.

"Tỷ tỷ đệ không có chuyện gì, đừng khóc, đệ chỉ là có chút mệt mỏi thôi." Lăng Vân Phi đứng lên đi tới trước cửa phòng giam, cách song gỗ Lăng Nhược Huyền nhìn đệ đệ tràn đầy đau lòng, tuy rằng từ nhỏ nhận hết ức hiếp từ di nương, ở bên trong nhà lao tối tăm ngột ngạt này chỉ ở lại nửa ngày liền biến thành như vậy. Chính vào lúc này, Tiểu Lục từ ở song gỗ sát vách, quỳ trên mặt đất khóc kể lể: "Đại tiểu thư, công tử, nô tài đáng chết, nhưng nô tài không dám không nghe lời của Tiêu di nương a, Tiêu đại nhân bắt được mẫu thân cùng đệ đệ nô tài, muốn nô tài gánh chịu tội giết người, chỉ cần nô tài chịu nói là công tử hại người trước, nô tài giết người sau, bọn họ liền thả mẫu thân cùng đệ đệ nô tài, còn có thể cho bọn họ bạc để sinh hoạt, nếu nô tài không chịu, liền giết mẫu thân cùng đệ đệ của nô tài. Kính xin Đại tiểu thư cùng công tử tha thứ cho nô tài."

"Người cho rằng người thế Quân gia chết rồi, lại để Vân Phi bị vu oan, bọn họ liền bỏ qua cho mẫu thân cùng đệ đệ của người sao? Tính tình Tiêu di nương cùng Quân gia người ở trong phủ làm công nhiều năm, lẽ nào còn không biết sao?" Lăng Nhược Huyền lạnh lùng nói.

"Chuyện này. . . , là nô tài không nghĩ tới a, làm sao bây giờ, nô tài chết cũng không hết tội, có công tử là vô tội a."

"Vân Phi, việc này Vương Gia nhúng tay, tỷ lo lắng bọn họ chó cùng rứt gầu*, tỷ có nghiên cứu chế tạo Băng Tâm đan, có thể giải bách độc, coi như bọn họ tra xét, trong vòng một canh giờ mạch đập hô hấp của các người hoàn toàn không có, cũng có thể bảo vệ tính mạng của các người. Nếu tỷ đoán không sai, đêm nay bọn họ sẽ ra tay, ở com nước của các người hoặc trong nước hạ độc. Chuyện còn lại tỷ tỷ sẽ làm tốt."

* "Chó cùng rứt gầu": ví tình thế bị đẩy đến bước đường cùng phải làm liều, kể cả điều xằng bậy.

"Đúng a, người yên tâm, còn có bản vương nhất định sẽ không để cho người có chuyện."

"Vương Gia, chúng ta đi thôi."

"Hảo." Kỳ Vương nhìn Lăng Nhược Huyền bước chân nặng nề, cũng biết rõ nàng là lo lắng an nguy của đệ đệ, thế nhưng không để cho hồ ly lộ đuôi ra thì làm sao có thể chứng minh sự trong sạch của bọn họ.

"Ta thấy nàng cũng không tâm tư nghỉ ngơi gì, nàng cùng bản vương đi một chút đi." Lăng Nhược Huyền không có mở miệng, chỉ là nhẹ gật gù. Bất tri bất giác, đi tới trước cửa Trầm gia đức kiểm phùng, Lăng Nhược Huyền không khỏi nghĩ tới, mấy ngày trước đây còn cùng Vân Phi tới đây chọn mua binh khí, hôm nay lại bị người hãm hại trở thành tù nhân hạ cấp.

"Lỗi Từ, đi thông báo Ngọc Lang huynh, nói bản vương tới chơi." Kỳ Vương đối với người vừa ra cửa nói.

Chốc lát, đại môn mở ra, Trầm Ngọc Lang như trước vẫn là đáng đáp oai hùng như vậy, chấp tay nói: "Không biết Kỳ Vương tới chơi, thứ ta thất lễ rồi."

"Trầm huynh khách khí, là bản vương không mời mà tới, có thể hay không đi vào uống hớp trà đây?"

"Vương Gia, Lăng tiểu thư xin mời." Trầm Ngọc Lang tuy trời vừa sáng liền nghe nói Lăng phủ công tử có chuyện, Kỳ Vương đầu tiên chạy đi hỗ trợ, hiện hai người lại ở cùng nhau, chẳng lẽ Kỳ Vương này cũng có ý định với Lăng tiểu thư rồi.

"Sự tình Lăng công tử Trầm mẫu cũng nghe nói, tuy rằng ngày ấy chỉ cùng Lăng công tử có duyên gặp mặt một lần, Lăng công tử phẩm hạnh, tại hạ tin tưởng, còn có Vương Gia hỗ trợ, Lăng công tử sẽ không sao, Lăng tiểu thư cứ thả lỏng."

"Đa tạ, Trầm phùng chủ, không biết chút thời gian trước làm riêng tế ti cùng trường châm có hay không hoàn công rồi?"

"Dĩ nhiên làm tốt, vốn định ngày mai đưa đến phủ, nếu Đại tiểu thư đến rồi, vậy thì đưa cho Đại tiểu thư nhìn có hay không cần phải sửa đổi." Lát sau, Lỗi Từ bưng một ống trúc dài cùng một cuộn tế ti đi tới trước mặt Lăng Nhược Huyền.

Chỉ thấy ống trúc đựng trường châm dài chừng 12 tấc, nhỏ như sợi tóc, mũi kim lạnh lẽo, lóe ra khí lạnh, lại nhìn cuộn tế bàn ti đồng dạng này, mặc dù Kỳ Vương tung hoành chiến trường, tiếp xúc danh môn binh khí ám khí đếm không xuể, cái này vẫn là lần thứ nhất thấy.

"Châm này đặc biệt như vậy, tựa hồ là có công dụng khác a." Kỳ Vương thử dò xét nói.

"Châm này là ngoại trừ có thể cứu người, tự nhiên cũng có thể dùng để giết người." Lăng Nhược Huyền trong giọng nói lộ ra băng giá nói.

Trầm Ngọc Lang thấy thế, vội phá vỡ im ắng nói: "Vương Gia, hôm nay tới đây chắc không chỉ là uống trà đi. Có nhu cầu gì cần Trầm mỗ hỗ trợ, Vương Gia cứ mở miệng."

"Này bản vương liền không khách khí, bản vương. . ."

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Tương Kế Tụ Kế

Bóng đêm thâm trầm, mọi người đều đang ngủ, chỉ có Lăng Nhược Huyền nằm ở trên giường không ngủ được. "Đêm khuya rồi, còn chưa ngủ sao?" Bên trong gian phòng truyền đến giọng nam ôn nhu.

"Không ngủ được a, ta lo lắng cho Vân Phi an nguy." Lăng Nhược Huyền từ trên giường ngồi lên, mái tóc đen nhánh như tơ lụa buông xuống sau lưng, ánh trắng chiếu xuống càng thêm ôn nhu.

"Vương Gia" ngoài cửa sổ vang lên giọng nam lạnh lẽo.

"Thế nào? Bọn họ động thủ sao?"

"Vâng, nửa canh giờ trước, thuộc hạ tận mắt thấy Ngô Kiến hạ độc vào trong nước, công tử cùng Tiểu Lục từ cũng đã uống nước. Chắc hẳn một hồi bọn họ sẽ đến quý phủ báo là phạm nhân đã chết bất đắc kỳ tử." Vừa dứt lời, ngoài cửa liền truyền đến tiếng khóc của Mộ Nhi.

"Tiểu thư, tiểu thư, công tử không tốt rồi, công tử ở trong ngục chết bất đắc kỳ tử rồi." Mộ Nhi ở ngoài cửa khóc kể lể. Kỳ Vương nâng tay đánh, Lăng Nhược Huyền trong nháy mắt liền bất tỉnh, nghe được âm thanh trong phòng, Mộ Nhi đẩy cửa mà vào, liền thấy Lăng Nhược Huyền ngất dưới đất...

"Tiểu thư, tiểu thư, người tỉnh lại đi a. Ma ma, Mộng Xuân nhanh a, tiểu thư ngất rồi." Nghe được tiếng kêu cứu của Mộ Nhi, mọi người đều vội vào, dìu đỡ Lăng Nhược Huyền lên giường, chờ nàng từ từ tỉnh lại, Tiền ma ma rung rung nói: "Tiểu thư, công tử, công tử người ở trong nhà lao tạ thế rồi." Ô ô ô ô, chính là một trận khóc.

"Di thể Vân Phi đâu" Lăng Nhược Huyền khóc nức nở nói.

"Đã được mang về, đang ở trong sân, chính Tương gia bố trí linh đường."

"Ma ma, theo ta giúp phụ thân."

Trong viện, có người vui mừng có người ưu sầu, Lăng Tương lão lệ đầy mặt, nhi tử duy nhất mất sớm, để hán phụ thân này có thể làm sao bây giờ, Lăng Nhược Huyền được Mộ Nhi cùng Mộng Xuân nâng đi tới trong viện, nhìn Vân Phi nằm thẳng tắp ở trên ván gỗ, mắt đỏ lên, nước mắt như từng đoạn hạt châu rơi xuống. "Vân Phi, đệ làm sao không chờ tỷ tử cứu đệ a, mong đệ báo mộng nói cho tỷ tử, là ai phát điên hại đệ như vậy, tỷ tử nhất định sẽ báo thù cho đệ."

Nhưng vào lúc này, chung quanh Lăng phủ nổi một cơn gió, tiếp theo là một trận thanh âm u oán vang lên "Phụ thân, tỷ tử, ta chết oan lắm a, các người hãy báo thù cho ta a."

"Vân Phi, đến cùng là ai hại người, đêm nay nhất định phải báo mộng nói cho tỷ tử a." Âm thanh vẫn còn tiếp tục, ta chết oan lắm a, các người hãy báo thù cho ta a, từng người từng người ở đây đều sợ đến hồn vía lên mây, ngay cả Tiêu di nương hàng ngày hung hăng can quấy đều sợ hãi nhìn bốn phía, nếu lúc này có người nào vỗ nàng một cái, chắc chắn đem nàng dọa gần chết.

"Phụ thân, đêm nay liền đem Vân Phi đặt ở trong viện nữ nhi đi."

"Không được, con còn chưa xuất giá, di thể Vân Phi vẫn là để ở Ly Cảnh hiền của hán đi."

"Không sao, Vân Phi là bào đệ của nữ nhi, tối nay nữ nhi vì đệ ấy gác đêm, nói không chắc Vân Phi sẽ nói cho nữ nhi ai hại chết đệ ấy đấy."

"Vậy phụ thân với con cùng báo vệ." Lăng Tương rung rung nói.

"Không thể, nào có phụ thân vì nhi tử thù lĩnh, ngày mai phụ thân còn phải chào hỏi quan viên phúng viếng, vẫn là nghỉ ngơi sớm chút đi."

Trong viện Phượng Ngâm các, bọn nha hoàn khóc thành một mảnh, Tiền ma ma thương tâm đến nỗi ngất đi mấy lần, dù sao Vân Phi là do nàng nhìn lớn lên a, cùng nhi tử của mình không khác nhau mấy.

Lăng Nhược Huyền ngừng đầu nhìn bầu trời, nhàn nhạt nói: "Mộng Xuân, Tư Hạ, Phán Thu, Túy Đông, bốn người các người đem công tử nhắc vào

trong phòng."

"Tiểu thư, không thể a." Tiền ma ma vội vàng ngăn cản.

"Không có vấn đề, sau khi nhắc vào, các người đều lui xuống đi, ta muốn cùng công tử trò chuyện." Bọn nha hoàn vừa nghe, Đại tiểu thư là thương tâm quá độ bị kích thích đi, công tử đã chết rồi, còn hi vọng có thể ngồi đây nói chuyện với nàng sao? Nếu thật sự là ngồi đây cùng nàng tán gẫu này không phải là trá thi* sao?

* trá thi: xác chết vùng dậy (~~~~~)~

Nhưng mà, đây là mệnh lệnh của tiểu thư các nàng, cũng chỉ được nghe theo. Trong viện rất cực yên tĩnh lại, Lăng Nhượng Huyền mở hộp kim châm ra, lấy một nhánh ngân châm, nhẹ nhàng đâm vào trong bụng tim của Vân Phi, rút ngân châm ra, Lăng Vân Phi cũng từ từ tỉnh lại, "Đến, đem được ăn." Lăng Vân Phi nhận được rồi nuốt vào, cười nói: "Y thuật của tỷ tỷ lại tinh thông hơn rồi."

Coong coong coong, ngoài cửa vài tiếng gõ nhẹ. Lăng Nhượng Huyền mở cửa lớn ra người ở ngoài đi vào lại nhanh chóng đóng lại.

"Lăng tiểu thư, Vương Gia để ta trước tiên mang Tiểu Lục từ lại đây, Vương Gia muốn ta chuyển cáo tiểu thư, không cần lo lắng, có hấn cùng Trầm phùng chủ đang chuẩn bị chuyển về sau, tất cả dựa theo kế hoạch tiến hành." Lăng Nhượng Huyền không nói, chỉ là gật gù, xoay người đi tới trước bàn lấy trường châm ra đâm vào trong bụng tim của Tiểu Lục từ, tương tự chờ hấn tỉnh lại, cầm được trong tay đưa cho hấn.

"Tiểu Lục từ một cái nát mệnh, đa tạ Đại tiểu thư cứu giúp." Tiểu Lục từ quỳ trên đất cảm động đến rơi nước mắt.

"Người cũng là hiếu tử, vì lão mẫu thân cùng bào đệ mới như vậy, người trước tiên trở về cùng Tàn Phong, có Vương Gia bảo vệ chu toàn người yên tâm đi." Tiểu Lục từ lần thứ hai quỳ trên mặt đất khóc không thành tiếng vì Lăng Nhượng Huyền dập đầu.

"Tàn Phong đại ca, ta muốn về xem mẫu thân ta cùng đệ đệ." Tiểu Lục từ đầy khản cầu nói.

"Này, ...được rồi." Tàn Phong chần chờ chốc lát vẫn là đồng ý thỉnh cầu của Tiểu Lục từ.

Trong ngõ hẻm rách nát ở Thành Bắc, trong một gian phòng nhỏ truyền đến đoạn đối thoại của mẫu tử ba người.

"Mẫu thân, nhi tử bất hiếu, để người bận tâm rồi." Tiểu Lục từ nhìn thấy mẫu thân vội vàng quỳ xuống khóc thút thút nói.

Bộp một tiếng, Tiểu Lục từ bị mẫu thân đánh một tát, "Súc sinh, ngươi cút cho ta, ta không có nhi tử như ngươi." Lão thái thái cả giận nói.

"Nương, nhi tử biết sai rồi, xin mẫu thân tha thứ cho nhi tử." Tiểu Lục từ quỳ trên mặt đất khóc kể lể.

Lão thái thái khó chịu nghiêng đầu sang chỗ khác không nhìn Tiểu Lục từ một chút, đệ đệ một bên rung rung nói: "Ca ca, người thực sự là không nên đi hại Đại tiểu thư cùng công tử a, đây là lấy oán trả ơn a."

"Lấy oán trả ơn? Chuyện này... chuyện này rốt cuộc là như thế nào, đệ đệ người nói cho ca ca a." Tiểu Lục từ nghi ngờ nói.

"Tháng trước, Đại tiểu thư đã từng tới nhà vì mẫu thân mà chữa bệnh, sau đó còn để Mộng Xuân cô nương đưa chút bạc đến, lại cho người tu bổ nhà chúng ta. Đại tiểu thư là người tốt như vậy, huynh làm sao có thể đi hãm hại nàng đây, chẳng trách mẫu thân tức giận a." Tiểu Lục từ nhìn chung quanh một chút, chính mình từng nói nhà bị mưa dột thực sự đã được sửa chữa rồi. Nguyên lai Đại tiểu thư vì hấn làm nhiều chuyện như vậy, mình làm như thế thực sự là không nên.

"Nhưng Tiêu di nương bắt các người áp chế ta, ta cũng không còn cách nào khác a."

"Lão bà ta mệnh không đáng giá, Đại tiểu thư không chê ta, chữa bệnh cho ta lại đưa tiền. Đòi này là báo đáp không dứt, người ư, liền làm những chuyện này, có gọi thật là vì thương tâm nương. Ngươi cút cho ta, cút ra ngoài, ta không có nhi tử táng tận thiên lương (không có lương tâm) như ngươi."

"Ca ca, Đại tiểu thư đối với chúng ta ân đức, chính là chết rồi cũng báo đáp không dứt."

"Vậy các người làm sao trốn ra được?"

"Là Vương Gia phái người đem chúng ta từ trong đám cháy cứu ra."

"Cái gì? Đám cháy?"

"Đúng a, ca ca, Tiêu di nương sợ chúng ta là mầm tai họa, đã nghĩ thiêu chết chúng ta, nếu Vương Gia không mang theo Tàn Phong đại ca cứu chúng ta, ta cùng mẫu thân đều chết rồi."

"Mẫu thân, ngươi tha thứ cho nhi tử đi, nhi tử nhất định sẽ hảo hảo báo đáp Đại tiểu thư."

Tàn Phong xem đến lúc này, móc ra một bao bạc nói: "Vốn định ngày mai đưa các người rời khỏi Kinh Thành, số bạc này là Vương Gia để ta giao cho các người, các người hiện tại liền rời Kinh Thành đi nơi khác sinh hoạt đi, Tiêu gia sẽ không dễ dàng buông tha các người."

"Tàn Phong đại ca, chúng ta đi Đại tiểu thư cùng công tử làm sao bây giờ."

"Có Vương Gia ở đây, bọn họ không dám."

"Tiểu Lục tử không đi, Tiểu Lục tử kiếp này làm trâu làm ngựa cũng phải cố gắng báo đáp ân đức của Vương Gia, Đại tiểu thư cùng công tử."

"Chuyện này..., được rồi. Người đi với ta xem Vương Gia, đại nương cùng Tiểu Hồ tử các người ngày mai liền dọn nhà."

"Hảo, hảo, Lục tử, nhất định phải hảo hảo báo đáp Đại tiểu thư cùng công tử."

"Nhi tử biết rồi, mạng của nhi tử đều là do Vương Gia cùng Đại tiểu thư cứu, nhi tử chính là chết cũng sẽ không để cho bọn họ đi hại Đại tiểu thư."

Tiểu Lục tử lau khô nước mắt trên mặt theo Tàn Phong trở lại Kỳ Vương phủ.

Tàn Phong đẩy cửa đi vào, Kỳ Vương cùng Trầm Ngọc Lang đang đánh cờ, Tiểu Lục tử quỳ trên mặt đất bày tỏ lòng trung thành.

"Tàn Phong, người đi về nghỉ ngơi đi, đêm nay để Lôi Minh đi bảo vệ Nhược Huyền là được rồi. Máy ngày nay người cực khổ rồi. Tiểu Lục tử người cũng đi xuống đi." Hai người lên tiếng trả lời rồi lui ra.

"Vương Gia cùng Lăng tiểu thư là trời đất tác hợp một đôi, có thể Lăng tiểu thư từng vì chuyện Duệ Vương tử hôn làm đến xôn xao lên, Vương Gia cũng không ngại sao?" Trầm Ngọc Lang nhân dịp nói.

"Không có gì để ngại, Duệ Vương hấn không nhìn được mình châu, bản vương không giống hấn thô tục như vậy."

"Vương Gia cao kiến. Vương Gia kỳ nghệ xuất sắc, không biết có đúng hay không cùng Lăng tiểu thư đánh cờ qua?"

"Không có a, nằng lúc nào cũng lạnh băng, coi như nằng là cái băng nhân, bản vương cũng có thể đem nằng ủ cho tan ra rồi."

"Ha ha, Vương Gia cũng biết trận cờ trên lưng của ta là bị người phương nào phá giải." Kỳ Vương bộ dạng kinh ngạc nói: "Trận cờ trên lưng có người phá giải rồi hả?"

"Đúng a, phá giải trận cờ này chính là Lăng Đại tiểu thư." Kỳ Vương vẻ mặt khó có thể tin nhìn về phía Trầm Ngọc Lang.

Giây lát, Kỳ Vương một vết cười treo ở trên mặt, Trầm Ngọc Lang nhìn ở trong mắt, biết rõ, Kỳ Vương này cảm tình đối với Lăng tiểu thư xem ra là rất sâu, bằng không làm sao trợ giúp nằng như vậy, còn đem ám vệ của mình phái đi bảo vệ nằng. Mà chính mình ư? Từ ngày ấy Lăng tiểu thư xuất hiện trong tâm mắt hấn liền động tâm, trận cờ trên lưng bao nhiêu người đều không phá giải được, nhưng nằng có thể, một nữ tử khí chất như u lan, là để hấn nhớ thương cỡ nào.

"Trầm huynh, Trầm huynh." Kỳ Vương nhìn Trầm Ngọc Lang cảm quân cờ suy tư nói.

"Nga, nga, Vương Gia, ta chịu thua rồi." Trầm Ngọc Lang vội vàng lấp liếm nói.

"Huynh là có tâm sự đi."

"Ta là đang nghĩ về kế hoạch ngày mai, mọi thứ đã chuẩn bị kỹ càng, hi vọng ngày mai bọn họ sẽ mắc câu."

"Chuyện của ngày mai, không phải chúng ta đã bàn xong từ lâu sao? Ta xem huynh là có người trong lòng đi, là cô nương nhà ai để huynh nhớ thương như thế, chơi cờ liền thất thần rồi." Kỳ Vương trêu cười nói.

"Vương Gia không nên chế nhạo ta." Trầm Ngọc Lang ngượng ngùng nói.

"Kiếp này có thể cùng nữ tử mình thích sống tương thân tương ái* là hạnh phúc, tương tự, có thể nhìn thấy nữ tử mình thích chân tình với chân ái cũng là hạnh phúc." Kỳ Vương tỏ vẻ hạnh phúc nói.

* "Tương thân tương ái": thân thiết với nhau.

Trong phòng nhất thời yên tĩnh lại, Trầm Ngọc Lang chính mình cũng rõ ràng, cũng nhìn thấy nữ tử có thể trở thành Kỳ Vương Phi cũng chỉ có Lăng Nhược Huyền này, có thể lặng lẽ nhìn người mình thích hạnh phúc vậy cũng là một loại hạnh phúc đi.

Kỳ Vương là nhân vật cỡ nào, lúc Trầm Ngọc Lang nhắc tới Lăng Nhược Huyền thì ánh sáng trong mắt hấn (TNL) hấn (KV) liền biết, hấn (TNL) cũng khuyên tâm với nữ tử này, nếu Lăng Nhược Huyền này không thông tuệ như vậy, nếu là ngốc tí vụng về tí, thì sẽ không trêu chọc nhiều người yêu thích như vậy, không phải chính mình (KV) cũng là yêu thích sự thông tuệ của nằng sao.

Đêm đã khuya, mọi người đều nghỉ ngơi, Lăng Nhược Huyền đẩy cửa sổ ra, nhìn trong viện linh đường đã bố trí kỹ càng, đệ đệ của mình rõ ràng còn sống, nhưng muốn giả chết, xem ra vẫn là lòng dạ của mình quá mềm yếu, nếu như lần này đối với cái vị ở Lâm Nguyệt hiên kia lại nương tay, vậy nằng liền không phải là Tô Phi, không, liền không phải là Lăng Nhược Huyền. Chờ xem, linh đường sẽ không chuẩn bị vô ích, nếu chuẩn bị nhất định sẽ có người được hưởng...

Chương 24: Tự Thực Ác Quả (Tự Mình Nhận Lấy Hậu Quả)

Sáng sớm hôm sau, một vùng âm thanh tang thương bao trùm toàn bộ Tướng phủ. Lãng Vân Phi nằm trong quan tài nghe những lời dối trá kia, thật là nhục cười, Quân gia quý gởi ở một bên linh đường khóc chết đi sống lại thực sự là hành động tuyệt hảo, nước mắt này nói đến là đến. "Công tử của ta a, người còn trẻ như thế liền đi, Trương gia có thể làm sao bây giờ a. Người làm sao liền sớm như vậy đi tìm phu nhân đây." Giả dối, muốn giả dối liền có giả dối. Người ngoài không biết, người của Tướng phủ còn không biết sao, Ngô quân gia này là người của Lâm Nguyệt hiền, là kẻ thù không đội trời chung của Đại tiểu thư cùng công tử, nếu nói người của Phượng Ngâm các khóc thương tâm cũng thôi, hẳn làm ra vẻ như thế là muốn diễn cho ai xem đây.

"Kỳ Vương đến, Trần Quốc Công đến, Tả tướng đến..." Thăng nhóc canh cửa hô từng quan viên đến phúng viếng.

"Lãng Trương ngài nên nên bi thương a." Chúng đại thần nhao nhao khuyên nhủ. Đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng nói lạnh lạnh của thái giám Vạn Toàn, "Hoàng Thượng giá lâm." Mọi người nhao nhao quý xuống nói, "Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế." "

Lãng Nhược Huyền mặc một bộ sa y trắng, đi tới trước mặt Hoàng Thượng ngã quỵ trên mặt đất nói: "Xin Hoàng Thượng vì Vân Phi giải oan a."

"Lãng tiểu thư mau đứng lên, có chuyện gì có trăm làm chủ cho nàng, nàng từ từ mà kể." Ngọc Thần đế thấy Lãng Nhược Huyền dáng dấp tiểu tụy thương tâm, chính mình càng thêm đau lòng. Tuy rằng chưa từng thấy qua Lãng Vân Phi, có tỷ tất có đệ, Lãng Nhược Huyền ưu tú như vậy, nghĩ Lãng Vân Phi này nhất định cũng là nhân trung long phượng*.

* "Nhân trung long phượng": rồng phượng trong biển người.

"Hồi Hoàng Thượng, buổi tối hôm kia, Quân gia hô to có tặc nhân tiến vào, vì lý do an toàn nên phụ thân liền hạ lệnh lục soát toàn bộ phủ đệ, nhưng ở trong phòng Hàm Yên muội muội bắt được nam tử kia, sau đó liền để Quân gia đuổi ra ngoài. Ai biết được nam tử kia thế nào lại chết đi. Vân Phi tuyệt không phải là hung thủ, đệ ấy là bị người hãm hại."

"Uh, tuy trăm chưa từng gặp hẳn, Lãng Trương có thể dạy dỗ nữ nhi ưu tú như vậy, nghĩ Lãng Vân Phi này cũng không phải là ác nhân, chuyện này xác thực kỳ lạ." Ngọc Thần đế gật đầu nói.

"Hoàng huynh, kỳ thực thần đệ cũng cảm thấy sự tình khả nghi, đã phái người đi thăm dò chuyện này, thế nhưng cũng không đủ chứng cứ để chứng minh Lãng công tử trong sạch, bắt đắc dĩ, thần đệ đi Thanh Phong quan ở Vân Vụ sơn mời Thanh Phong đạo trưởng tới đây."

"Thanh Phong đạo trưởng? Thanh Phong đạo trưởng đạo cơ thâm sâu, do hắn siêu độ, Lãng công tử nhất định sớm lên miền cực lạc, Lãng Trương người cũng có thể an tâm rồi."

"Đa tạ Hoàng Thượng, đa tạ Vương Gia." Lãng Trương chấp tay nói.

"Lãng Trương a, Thanh Phong đạo trưởng nói, thời điểm Lãng công tử tử là nửa đêm, vì lẽ đó nên nửa đêm mới cho hắn siêu độ được, vì lẽ đó nên chỉ có thể siêu độ vào ban đêm, hơn nữa những người hôm nay đi phúng viếng đều lưu lại, sau khi hoàn thành các loại nghi thức siêu độ, cho mọi người dùng nước thánh, mọi người mới không bị vận đen quấn quanh người, Hoàng huynh có hay không cũng lưu lại?"

"Trăm là cửu ngũ chí tôn không sợ tà vật xâm thể, mà Lãng Trương lại là lão thần qua hai triều vua, vừa về già lại mất con, trăm đương nhiên muốn lưu lại, nhìn Thanh Phong đạo trưởng vì Lãng công tử siêu độ xong liền về cung, hảo an ủi chi tâm cựu thần."

Ngọc Thần đế không đi, chúng đại thần cũng không dám đi. Đúng lúc này ngoài cửa truyền đến một tiếng thông báo: "Duệ Vương đến." Lãng Nhược Huyền nghe được liền ngăn ra, Duệ Vương đến rồi, hại Vân Phi bị giam chính là thủ hạ của hắn Tiêu Thiên Lộc làm ra, hoặc chính là nói do hắn sai khiến, bằng không một Lục phẩm Hình bộ chủ sự nhỏ nhoi có thể đối với Tam phẩm phủ doãn hô hô gào gào, dám động đến nhi tử duy nhất của Hữu tướng đương triều, hiện tại đến là muốn kiểm tra Vân Phi có hay không chết rồi, vẫn là đến tuyên chiến, bất kể là cái gì, đắc tội với Lãng Nhược Huyền nàng liền chờ bị đánh đi.

"Tham kiến Hoàng Thượng" Duệ Vương hướng về Ngọc Thần đế hành lễ nói.

"Nga, Duệ Vương đệ cũng tới, mau bình thân."

"Duệ Vương huynh muội như vậy mới đến a." Kỳ Vương nhàn nhạt nói. Duệ Vương liếc Kỳ Vương một chút, từ trong lỗ mũi phát ra tiếng hừ không vui.

Người chính là như vậy, chúng thần nhìn thấy Duệ Vương đến cũng nhao nhao chào hỏi, chỉ lo thất lễ liền đắc tội vị Vương Gia tàn nhẫn này.

Người đến phúng viếng rất nhiều, Lãng Trương liền thu xếp trừu phòng ở trong viện bày ra yến hội, Hoàng Thượng vẫn như trước ngồi ở vị trí chủ vị, Kỳ Vương Duệ Vương phân biệt ngồi ở hai bên, cơ bản đều chiếu theo thứ tự trên triều mà ngồi xuống.

"Lăng tiểu thư là chủ nhân, làm sao có thể ngồi xa như vậy, đến ngồi kế bên trầm đi." Ngọc Thần để nhìn Lăng Nhượng Huyền đang muốn ngồi cuối ô như nói. Mọi người ở đây liền nhao nhao nói thầm, Hoàng Thượng người này là đến phúng viếng đệ đệ người ta không ngờ là tới tuyển phi, Tướng phủ người ta làm tang sự, người đường đường là cửu ngũ chí tôn đến phúng viếng, vốn là một đoạn giai thoại, hiện tại lại muốn truy tỵ tỵ người ta, này không phải khiến người ta chế giễu sao.

"Hoàng Thượng người là cửu ngũ chí tôn, có thể ngồi cạnh người cũng chỉ là vạn hoàng chi vương Hoàng Hậu nương nương, thần nữ thấp kém không xứng ngồi cùng Hoàng Thượng." Lăng Nhượng Huyền giọng nói êm ái. Người ở đây sau khi nghe xong, không khỏi gật gù, nữ tử này tiến lui có chừng mực, vừa tán tụng Hoàng Thượng vừa cấp cho hần bậc thang để xuống, lại từ chối ý tốt của Hoàng Thượng, quả nhiên thông tuệ.

"Hoàng Thượng, Lăng tiểu thư nói không sai, người là cửu ngũ chí tôn ngồi cùng người chỉ có thể là Hoàng Hậu nương nương, dù sao Lăng tiểu thư cũng là chủ nhân, không bằng an vị bên người bản vương cùng dùng cơm đi." Duệ Vương đứng lên nói.

"Đa tạ Vương Gia ưu ái, Vương Gia thân phận cao quý, vị trí ngồi bên người vẫn là để cho Duệ Vương Phi ngồi đi. Thần nữ ngồi ở bên người phụ thân là được rồi." Nói xong, Lăng Nhượng Huyền liền hướng về phía Lăng Tương đi đến.

Duệ Vương bị mất mặt, quan viên phía dưới muốn cười cũng không dám cười, Hoàng Thượng cũng không nể mặt, nếu như nể mặt Duệ Vương người này để Hoàng Thượng tự xử sao a. Lăng Nhượng Huyền người ta nói cũng đúng a, ngồi bên cạnh người chính là Duệ Vương Phi, nếu đã từ hôn, vậy cũng đừng theo đuôi người ta không tha chứ, ai kêu người khi đó tin lời đồn đại đây.

Thời gian trôi qua rất nhanh, sắc trời cũng dần dần tối lại, lúc chạng vạng Thanh Phong đạo trưởng mang theo sáu đồ đệ đi tới Tướng phủ.

Sau khi nói liên miên nói đầu đầu thăm niệm một trận kinh văn nghe không hiểu, chung quanh nổi lên một cơn gió, thổi đến mức cờ dẫn hồn bay loạn, giấy bay.

"Hoàng Thượng, Vương Gia, Tương gia, xem ra công tử là có oan khuất muốn báo đây, bản đạo không thể siêu độ cho Lăng công tử rồi." Thanh Phong bắt đầu dĩ lắc đầu nói.

"Đạo trưởng, tối hôm qua Vân Phi trở về liền có kêu oan, lúc đó trong phủ từ trên xuống dưới cũng nghe được, tối hôm qua Vân Phi cũng đã báo mộng cho ta, nói Thiết Bút Phán quan ở Diêm La điện nhìn thấy là ai giết người giá họa cho đệ ấy, tiểu nữ nghe nói đạo trưởng có khả năng thông thiên triệt địa, kính xin đạo trưởng triệu hồi hồn phách của Vân Phi, đệ đệ ấy biết kẻ hại đệ ấy, như vậy đệ ấy có thể vãng sinh, để người chết có thể nhắm mắt rồi."

"Đại tiểu thư, nhân quả tuần hoàn sẽ báo ứng xác đáng, mặc dù kẻ xấu này tránh được tai nạn này, ban đêm hồn công tử cũng có thể trở về nhân gian bảy lần mang người hại hần xuống Địa phủ, cần gì phải cố chấp đối mặt đây. Huống hồ, hôm nay Hoàng Thượng ở đây, kính giá (làm vua kính sợ) liền không tốt rồi."

"Đạo trưởng, vậy có thể mời hoàng thượng đi giá gian phòng bên trong, lại triệu hồi oan hồn đi ra kể lại, để Hoàng Thượng vì đó làm chủ a."

"Lời ấy của Kỳ Vương có thể được, bản đạo xin mời bệ hạ đi giá vào phòng trong, Hoàng Thượng có thể nghe được oan hồn tố cáo (tố cáo + thỉnh cầu)."

"Được, trầm liên theo lời Kỳ Vương đệ cùng đạo trưởng nói, ở phòng khách đợi, bách quan còn lại liền đợi ở trong sân đi. Lăng tiểu thư phải cẩn thận, kéo cảm lạnh, khoác thêm áo choàng của trầm đi." Dứt lời liền đem áo choàng trên người khoác lên người Lăng Nhượng Huyền.

"Xin mời Lăng tiểu thư hiệp trợ bản đạo mang hồn phách đệ đệ người đưa tới." Thanh Phong nhàn nhạt nói.

"Vâng, đạo trưởng." Nhìn Thanh Phong đạo trưởng bắt đầu niệm chú, Lăng Nhượng Huyền la lớn: "Vân Phi, tỵ tỵ biết đệ là bị người hãm hại, đêm nay có Hoàng Thượng ở đây, đệ có lời gì muốn nói liền nói đi, Hoàng Thượng sẽ vì đệ làm chủ." Qua vài tiếng kêu to, gió to nổi lên, chúng thần đều run rẩy, ban đêm liên triệu hồi quỷ hồn này, tuyệt đối đừng để quỷ hồn thương tổn được mình mới được, mọi người nhao nhao nói thầm, một trận thanh âm lãnh vang lên "Tỵ tỵ, tỵ tỵ, Vân Phi chết oan lắm a, Phán quan nói dương thọ của đệ chưa hết liền bị người độc chết, là chết bất đắc kỳ tử, không thể đầu thai, nếu như muốn đầu thai nhất định phải lỗi người hại chết đệ xuống Địa phủ mới được. Tỵ tỵ phải giúp giúp đệ a."

"Vân Phi, đệ nói cho tỵ tỵ là người phương nào hại chết đệ, tỵ tỵ nhất định xin Hoàng Thượng làm chủ, vì đệ giải oan." Vừa dứt lời, một bóng trắng quỷ trên mặt đất nói: "Tương gia, Đại tiểu thư, tiểu nhân có lỗi với các người a. Tiểu nhân bị Quân gia áp chế bất đắc dĩ mới phản vu công tử hại người, kỳ thực đêm đó ở trong phòng Nhị tiểu thư lúc nắm lấy nam tử kia, Quân gia sợ hần phá hủy danh dự của Nhị tiểu thư, mới giết hần. Nhưng hần lại phản vu công tử, bởi vì Tiêu di nương sợ Tương gia đều đem gia sản cho công tử, mới hãm hại công tử như vậy, có thể Đại tiểu thư thông minh thiện lương, lại được Hoàng Thượng khen ngợi, Tiêu di nương không hy vọng Đại tiểu thư được gả cho lang quân như ý, liền khắp nơi rêu rao hủy hoại danh dự của Đại tiểu thư. Như vậy Nhị tiểu thư mới có thể gả cho người tốt." Bóng trắng vừa nói ra lời này, Lăng Tương từ lâu tức đã giận run cả người, chúng thần cũng nghị luận sôi nổi, di nương này là quá độc ác rồi.

"Người nói vậy, người nhất định là người đóng giả, ta mới không tin quỷ giết người đây, có bản lĩnh người đến giết ta a." Ngô Kien bày ra dáng đáp vô tội nói.

"Vân Phi, Tiểu Lục tử, nếu hần nói các người có bản lĩnh liền tìm hần, vậy còn chờ gì, hiện tại dẫn hần xuống Địa phủ. Còn Tiêu di nương, tỵ tỵ rất nhanh sẽ mời Hoàng Thượng định tội nàng." Lăng Nhượng Huyền tức giận nói.

Vèo một tiếng, hai đạo bóng trắng bay trên không trung, tóc dài rối tung, thất khiếu* chảy ra máu đen, mấy quan viên nhìn thấy, liền dọa ngất đi tại chỗ, còn lại cũng đều sợ đến hai chân nhũn ra không đứng lên nổi rồi.

* thất khiếu: gồm hai tai, hai mắt, hai lỗ mũi và miệng.

"Trả mạng cho ta, trả mạng cho ta..." Từng tiếng hô, không khí chung quanh ngưng tụ dần, Ngô Kien cũng sợ đến co quắp ngã trên mặt đất, quỳ xuống đất xin tha "Đừng, đừng, đừng giết ta, ta cũng là theo lời dặn mà làm, ta không dám đắc tội Tiêu đại nhân a." Khi hai tay Vân Phi nắm lấy vai Ngô Kien, liền dùng ngón châm đã tẩm được từ lâu chuẩn bị đâm vào trong huyệt phong trì của hắn, liền đem Ngô Kien này ngắt đi.

"Hoàng huynh, người đã bắt được, kính xin Hoàng huynh làm rõ." Kỳ Vương đi tới cửa phòng nói.

"Xin mời Hoàng huynh đi giá Thuận Thiên phủ, xin mời Thanh Phong đạo trưởng xin mời Minh giới Thiết Bút Phán quan thẩm lý án này, hoàng huynh có thể ở trong điện để hiểu rõ toàn bộ quá trình thẩm án. Người Minh giới này chỉ có thể chỉ mặt gọi tên chúng ta quân cũng không được, còn người ở sau lưng xui khiến xin Hoàng huynh cân nhắc quyết định."

"Được, trẫm sẽ theo Kỳ Vương đệ đi một lần." Cửa lớn mở ra, Hoàng Thượng liền sai bước đi ra, đi ngang qua bên người Lăng Nhược Huyền còn không quên dừng chân nhìn.

Lúc này đại sảnh Thuận Thiên phủ chỉ đốt mấy ngọn nến lò mờ, ngồi ngay ngắn trên công đường là một nam tử vóc người khôi ngô mặt đầy râu, đứng bên cạnh là hắc bạch hai vị quan sai. Tiếp theo chính là đầu trâu mặt ngựa, chúng đại thần cùng Hoàng Thượng cùng đợi ở trong gian điện phụ, yên lặng nhìn vị ở Minh giới này thẩm án.

Ba, kinh đường mộc đập vang lên, công đường hoàn toàn yên tĩnh. "Đem hai oan hồn dẫn tới." Nam tử ngồi ở chính đường nói.

Liền nhìn Vân Phi cùng Tiểu Lục từ toàn thân áo trắng thêm tóc rồi tung bị mang tới..

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Quý Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Thiện Ác Chung Quy Cũng Có Báo

"Nhị oan hồn, các ngươi có đem người hại các ngươi tới chưa?"

"Hồi Phán quan, đã mang tới, mời Phán quan tra công đạo cho chúng ta."

"Đem hồn phách Ngô Kien tới."

Lúc này Ngô Kien cũng từ từ tỉnh lại, nhìn công đường bốn phía âm trầm thấy một nam tử đang ngồi mặt đỏ đầy râu uy phong凛凛, hai bên là Hắc Bạch Vô Thường cùng đầu trâu mặt ngựa. Thật sự là đến Địa phủ rồi sao? Vừa nãy không phải còn ở trong sân Tướng phủ sao?

Ba, lại là tiếng kinh đường mộc, "Linh hồn đang quỳ dưới công đường có phải là Ngô Kien?"

Linh hồn đang quỳ? Chẳng lẽ là đến Địa phủ thật sao? Ngô Kien tự hỏi trong lòng, không dám lên tiếng, tuy rằng hắn chưa từng đọc sách, cũng có nghe thuyết thư (người kể chuyện) nói qua, ở dương gian hại người, xuống Địa phủ đều là chạy không thoát. Nhưng cái này đều là thuyết thư nói, không người nào có thể nói là ở Địa phủ có hay không sẽ dựng hình. Người ở trên công đường thấy Ngô Kien không mở miệng, lại nặng nề đập kinh đường mộc lên nói: "Linh hồn quỳ phía dưới, có phải là Ngô Kien?"

"Chính là, chính là ta." Ngô Kien nom nớp lo sợ nói.

"Nhị hồn quỳ bên cạnh ngươi, ngươi có nhận thức?" Ngô Kien quay đầu nhìn, thấy hai nam tử thất khiếu đều lưu lại máu đen, một cái là Vân Phi một cái là Tiểu Lục tử, chính là uống nước bị hấn hạ bột phấn của cây mao địa hoàng mà độc chết.

"Nhận thức, nhận thức. Bọn họ một cái là công tử nhà ta, một cái là thằng nhóc gác cổng."

"Nhận thức là tốt rồi, hiện tại hai người bọn hắn cáo ngươi vu hại trước, độc sát sau, ngươi có nhận tội không?"

"Ta... Ta... Ta không có a. Không... Không phải do ta độc chết."

"Ngô Kien, ngươi cũng biết những việc ngươi làm ở dương gian, ta ở Địa phủ chút việc trên đều nhớ rất rõ. Muốn bản quan hảo hảo nói cho ngươi là làm sao hạ độc được hả?"

Nghe đến đó, Ngô Kien đầu đã đầy mồ hôi, thiên a, thật sự là đến Địa phủ. Không sai, Lăng Vân Phi cùng Tiểu Lục tử đều là bị hấn độc chết, hơn nữa đã đi qua hơi thở, xác thực đã chết rồi. Chẳng lẽ trên thư viết đều là thật sao?

"Quý hồn lớn mặt, nếu như còn không nói ra sự thực, vậy theo hình luật của Địa phủ, trước tiên phán ngươi nẹp lưỡi, sau đó chém ngang lưng, cuối cùng ném vào chảo dầu sau đó đưa vào mười tám tầng Địa ngục. Người đầu đem hình cụ lên." Nói xong, liền ném một lệnh bài ra ngoài, chỉ thấy hai cái quỷ

sai chậm rãi hướng về phía Ngô Kiến, cánh tay khô héo dùng sức đẩy miệng hắn ra, lấy một viên thuốc ra rồi ném vào miệng của hắn, lúc này liền ngất đi. Tỉnh lại lần nữa, tựa hồ đã nói không nên lời, ngẩng đầu lên liền nhìn thấy hình cụ đã chuẩn bị kỹ càng, còn có cháo dầu nóng hổi. Tia lý trí phòng tuyến cuối cùng của Ngô Kiến đã bị công phá, quý trên mặt đất liên tục hướng người trên công đường dập đầu.

"Cho hắn uống xong Minh thủy, làm cho tốt để ghi hắn đồng ý. Sau đó bản quan tâu mời Diêm Quân định tội lại." Một lão thái bà dùng cánh tay khô bưng một bát nước trong cho Ngô Kiến uống.

"Đại nhân, ta xin nhận tội, cầu xin đại nhân khinh phán (phán quyết nhẹ nhàng)." Ngô Kiến dập đầu như gà mổ thóc. Tiệm đà mở miệng nói: "Nam tử bị giết ở trong hẻm nhỏ là một tên lưu manh bảy ngày trước ta ở trên đường tìm tới, ở trong phủ Tiêu di nương bởi vì Trương gia đối với Đại tiểu thư cùng công tử quá mức thương yêu, lo lắng trong tương lai gia sản mình không chiếm được, liền để ta tìm tên lưu manh, buổi tối lên vào trong phòng Đại tiểu thư hủy đi sự trong sạch của nàng, như vậy liền có thể đem Đại tiểu thư đuổi ra cửa. Nhưng ai biết tên lưu manh kia đi nhầm phòng, đi tới trong phòng Nhị tiểu thư, còn bị ma ma bên người công tử cùng Đại tiểu thư bắt tại trận, Tiêu di nương lo lắng danh dự Nhị tiểu thư bị hỏng, liền để ta đuổi hắn ra khỏi thành, liền ra tay giết hắn. Sau đó vu oan lên người công tử. Sau khi quan sai Thuận Thiên phủ đến quý phủ, Đại tiểu thư vạch trần ta, Tiêu di nương lại tìm Tiêu đại nhân để cho Tiểu Lục tử gác cổng tự nhận giết người, còn muốn vu hại công tử hại người trước. Chờ bọn hắn nhốt vào trong đại lao, lại hạ độc trong nước uống của bọn hắn, mua chuộc nha dịch nói bọn họ chết bất đắc kỳ tử là được rồi."

"Ngô Kiến, người trông bản quan là kẻ ngốc sao? Thuận Thiên phủ đoán là quan Tam phẩm, Tiêu Thiên Lộc chỉ là một Lục phẩm chủ sự, Thuận Thiên phủ đoán vì sao lại nghe lệnh hắn như vậy."

"Đại nhân, tiểu nhân không dám a, ngài không tin liền tra chút việc đi. Bọn họ đều là người của Duệ Vương, Tiêu đại nhân hiện tại là tâm phúc bên người Duệ Vương, Thuận Thiên phủ Hồ Bác Viễn mặc dù là Tam phẩm, thế nhưng cũng e ngại Tiêu đại nhân."

"Uh, người nói đúng sự thật. Người lại đồng ý trước, bản quan cũng thả người về dương gian, chờ phán quyết của Diêm Quân, nếu như người đáng chết, tự nhiên có Hắc Bạch Vô Thường đi tìm người." Ra trước cửa, chờ hắn lại là một chén nước, Ngô Kiến không nói hai lời uống một hơi cạn sạch, lập tức ngã xuống đất ngất đi.

Đại sảnh thấp sáng ánh nến, Ngọc Thần đế mặt tức giận từ điện bên cạnh đi ra, ngồi thẳng ở trên đại sảnh. Mấy người vừa nãy liên quan đến đòn dập quý trên đất chờ quyết định của Hoàng Thượng.

"Tiêu Thiên Lộc, người thật to gan, thân là Hình bộ Lục phẩm chủ sự, lại dám xúi giục giết người, người là ý vào Duệ Vương cho người chỗ dựa liền dám làm xằng làm bậy như thế, trong mắt người có trẫm hay không. Người đến, đem hắn điều tra rồi cách chức." Tiêu Thiên Lộc sợ đến quý trên đất hô to "Duệ Vương ngài cứu cứu ta a, ta đều là làm việc cho người a." Tiêu Thiên Lộc này thật đúng là bị khuyết não mà lớn lên, quang minh chính đại nói là Duệ Vương sai khiến, không phải là tự tìm đường chết sao?

"Hồ Bác Viễn, người ngay cả kiện án đặc biệt quản lý thẩm tra đều không được, tốt xấu người là Tam phẩm, lại bị một Lục phẩm chủ sự dất mũi dẫn đi, thực sự là để trẫm quá thất vọng rồi, người đến đem hắn đến Tam Pháp Ti cách chức điều tra."

"Duệ Vương đệ, vì sao người phải bao che dung túng thuộc hạ của người làm xằng làm bậy. Sự tình Lăng tiểu thư từ hôn, chẳng lẽ người còn chưa thể tiêu tan sao?"

"Hoàng huynh, thần đệ không có a." Duệ Vương vô lực giải thích.

"Duệ Vương Gia, thần nữ biết lúc trước ở trước mặt Hoàng Thượng cùng người từ hôn là để người mất mặt, Vân Phi hấn là vô tội a, hắn chưa bao giờ dất tội người a."

"Bản vương nói rồi, sự tình bọn họ hại tỷ đệ các người, bản vương không biết, nếu bản vương biết, nhất định sẽ ngăn cản. Người cũng nghe Ngô Kiến này nói, là do di nương người muốn hại người, không phải là bản vương."

"Tiêu Thiên Lộc này có phải là thuộc hạ của người?" Lăng Nhượng Huyền đột nhiên hỏi như vậy, Duệ Vương không biết là ý gì, chỉ gật đầu một cách máy móc.

Lăng Nhượng Huyền khoe miệng nâng lên vệt cười xấu xa nhìn về phía Ngọc Thần đế nói: "Hoàng Thượng, bọn họ là đại thần Vân Thường, làm trái quốc pháp tự nhiên là do người quyết định, thế nhưng trước khi người quyết định, thần nữ muốn đòi phí tổn hại tinh thần."

"Phí tổn hại tinh thần? Đây là cái gì?" Ngọc Thần đế không rõ hỏi.

"Bọn họ vì để đạt được mục đích của mình, không ngại làm trái quốc pháp, không ngại hủy hoại danh dự của người khác, quốc hữu quốc pháp, gia hữu gia quy^{‘*}, làm trái quốc pháp tự nhiên có quốc pháp xử trí, mang đến tổn hại cho thần nữ cùng người nhà thần nữ sẽ làm như thế nào đây? Vì lẽ đó thần nữ muốn đòi bọn họ trả phí tổn hại tinh thần, kính xin Hoàng Thượng đồng ý."

‘*’ Quốc hữu quốc pháp, gia hữu gia quy: quốc cần có quốc pháp, gia cần có gia quy.

"Uh, nói có lý. Trẫm nhất định sẽ giúp nàng đòi lại. Cái này Lăng tiểu thư muốn làm sao để đòi đây?" Ngọc Thần đế bộ dáng lấy lòng nói.

"Hoàng Thượng có thể hay không trước tiên đem bọn họ dẫn tới, cùng thần nữ thương lượng để trả phí tổn hại tinh thần sau đó lại xử trí theo quốc pháp?"

"Đương nhiên có thể, người đến, đem Hồ Bác Viễn cùng Tiêu Thiên Lộc dẫn tới cho trẫm." Thị vệ ngoài cửa nghe lệnh, xách bọn hắn lên như xách túi

liền đem hai người bọn hắn tới trên công đường.

"Hò Bác Viễn, Tiêu Thiên Lộc, hiện tại Lãng tiểu thư muốn đòi các ngươi trả phí tổn hại tinh thần, các ngươi nếu có hối hận liền nghe cho cẩn thận, sau đó liền đi làm. Bằng không trăm sẽ không khinh tha các ngươi." Chúng thần vừa nghe, tất cả lại xôn xao, hoàng thượng người này lại quang minh chính đại như thế thiên vị Lãng tiểu thư, còn không biết Lãng Nhượng Huyền này đòi bồi thường như thế nào đây, liền bắt hai người kia đáp ứng, quả thực chính là vì trêu chọc Lãng Nhượng Huyền người ta cao hứng liền lạm dụng hoàng quyền sao.

"Thần rõ ràng, Lãng tiểu thư mời nói." Hai người kia mất đi hung hăng kiêu ngạo vừa nãy, ngoan ngoãn giống như dã thú bị thuần phục.

"Hò đại nhân, ngươi thẩm án không rõ, lạm sát (giết bừa) kẻ vô tội, này đều là làm trái quốc pháp, căn cứ lệ luật của Văn Thường ta là nên phán cái tội gì đây?" Hò Bác Viễn vừa nghe sợ đến vội ngã quỵ xuống đất, "Hoàng Thượng tha mạng a, Hoàng Thượng tha mạng a."

"Hò đại nhân, ngươi nhưng là Tam phẩm Thuận Thiên phủ doãn, làm sao ngay cả lệ luật của Văn Thường ta còn chưa quen thuộc đây? Thẩm án không rõ, lạm sát kẻ vô tội, chính là điều tra rồi mất chức trạng trách năm mươi gây, lại sung quân biên cương. Trừ phi ngươi là bị người sai khiến đã biết mà còn làm sai, lúc đó mới là lập tức hành quyết hơn nữa là diệt tam tộc đấy."

"Lãng tiểu thư, hạ quan biết sai rồi, xin Lãng tiểu thư tha cho ta đi." Hò Bác Viễn khóc nức nở nói.

"Ta là không có quyền quyết định tội của ngươi, thế nhưng ta muốn ngươi bồi thường phí tổn hại tinh thần."

"Bồi thường? Bồi thường như thế nào?" Hò Bác Viễn thanh âm run rẩy hỏi.

"Bồi thường sao, đương nhiên là bồi thường bạc rồi." Hò Bác Viễn xoa mồ hôi lạnh trên trán, hóa ra là đòi tiền a, chỉ cần không phải đòi mạng là được. Sau đó mở miệng đáp ứng.

"Hò đại nhân không nên đáp ứng nhanh như vậy, ngươi còn không biết ta yêu cầu bồi thường bao nhiêu đâu." Lãng Nhượng Huyền khẽ liếc Hò Bác Viễn quỳ trên đất nói.

"Vậy ngươi nói số lượng đi." Hò Bác Viễn không biết lựa lời để nói, để Lãng Nhượng Huyền nói số lượng, này nếu như muốn quá nhiều, chính mình liền ra làm sao bây giờ.

"Được, nếu Hò đại nhân hùng hồn như vậy, vậy ta phải nể mặt Hoàng Thượng cùng ngươi chút ít đi. Ngươi bồi thường cho ta ba mươi vạn lượng bạc trắng là được rồi."

"Ba, ba mươi vạn lượng? Ta nào có nhiều bạc như vậy a." Hò Bác Viễn vừa nghe, Lãng Nhượng Huyền này quả thực là giờ công phu sư tử ngoạm sao.

"Ngươi không đưa sao? Vậy thì ba mươi lăm vạn lượng đi." Mọi người vừa nghe, thật là sầu nào a, cái này không giảm trái lại tăng lên rồi, Hò Bác Viễn vừa nghe, trong lòng thầm mắng Lãng Nhượng Huyền này độc ác, nhưng nằng có chỗ dựa là Hoàng Thượng nên không còn cách nào a, nếu như còn không đáp ứng, sợ là muốn tăng lên bốn mươi vạn lượng, cắn răng một cái giậm chân một cái, "Được, ta đáp ứng."

"Uh, này là được rồi. Ngày mai phái người đưa đến Tướng phủ nha." Lãng Nhượng Huyền hết sức hài lòng nhìn Hò Bác Viễn nói. Quay đầu nhìn về phía Tiêu Thiên Lộc, cười xấu xa nói: "Tiêu đại nhân, ngươi định bồi thường ta bao nhiêu đây?"

"Xem ngươi muốn bao nhiêu đi." Tiêu Thiên Lộc đáng vẻ xem thường nói.

"Nga, như vậy ngươi cùng Hò đại nhân giống nhau, đưa ta ba mươi lăm vạn lượng bạc là tốt rồi."

"Ta nào có nhiều tiền như vậy a, ngươi không bằng giết ta là được rồi." Tiêu Thiên Lộc giận dữ hét.

"Giết ngươi? Có thể giết ngươi chỉ có Hoàng Thượng, này cũng là vì ngươi vi phạm quốc pháp. Ta là cái tiểu nữ tử, làm sao dám đi giết người đây, đòi bồi thường nếu không có Hoàng Thượng chống đỡ, ta cũng không dám a." Lãng Nhượng Huyền ủy khuất nói.

"Ngươi không dám? Ngươi quả thực chính là nữ tử rắn rết, muội muội ta bao nhiêu lần đều bị ngươi ngăm ăn thiệt, ngươi không cần làm ra bộ dáng điềm đạm đáng yêu, Hoàng Thượng háo sắc, bị khuôn mặt ngươi mê đảo, ta không ăn được bộ dạng này của ngươi." Tiêu Thiên Lộc lời vừa ra khỏi miệng, liền hối hận a, Hoàng Thượng yêu thích Lãng Nhượng Huyền này bách quan đều nhìn ra được, ngươi cũng không cần thiết vạch trần đi, lần này không phải tội chết cũng phải chết rồi.

Lãng Nhượng Huyền hai mắt liền đỏ lên, lệ châu lướt xuống khuôn mặt tạo thành vòng cung duyên dáng, nhìn về phía Ngọc Thần để nức nở nói: "Hoàng Thượng, thần nữ không dám đòi Tiêu đại nhân bồi thường, đáng đáp kia của hắn như muốn ăn thần nữ." ("ăn" ở đây chắc là "ăn tươi nuốt sống" chứ không phải "ăn" kia đâu

Ngọc Thần để bộ dáng đau lòng ôn nhu nói: "Đừng sợ, có trẫm ở đây, hắn không dám." Lúc quay đầu nhìn về phía Tiêu Thiên Lộc, nhưng lại mang theo luồng sát khí.

"Lãng tiểu thư, ba mươi lăm vạn lượng ngày mai ta sai người đưa cho ngươi, cuối cùng được chưa." Tiêu Thiên Lộc bộ dáng không cam lòng nói.

"Được a, bất quá tuyệt đối không nên nghĩ lấy từ Tiêu di nương một đồng nào, nếu là từ Tướng phủ vay tiền lại trả lại cho Tướng phủ, vậy thì là tội khi quân rồi."

Chương 26: Các Người Phải Bồi Thường Cho Ta

Chúng đại thần không khỏi bội phục bản lĩnh cáo mượn oai hùm của Lăng Nhượng Huyền, chỉ mất một lúc mà bảy mươi vạn lượng bạc trắng cũng đã tới tay, tương lai ai thú về nhà, của hồi môn cũng không ít rồi.

Ngay lúc mọi người đều tưởng sự tình đã kết thúc, thì sự tình không lường tới đã xảy ra rồi. Chỉ thấy thủy mẫu Lăng Nhượng Huyền như lưu ly nhìn về phía Duệ Vương, tao nhã hành lễ nói: "Vương Gia, ngài cũng phải bồi thường cho ta."

"Bản vương cũng phải bồi thường cho người? Bồi thường cái gì?" Duệ Vương tức giận nói.

"Vương Gia, Hồ Bác Viễn cùng Tiêu Thiên Lộc đều là thuộc hạ của ngài, bọn họ chính là ý vào thế lực của ngài mới dám ức hiếp ta, nhìn theo cách làm của bọn họ, nếu không phải là Vương Gia ngài ngầm đồng ý, bọn họ một cái là Tam phẩm phủ doãn, một cái là Lục Phẩm chủ sự, ai cho bọn họ lá gan, tí mỉ bầy ra cái bầy đề hãm hại Tướng phủ trưởng tử trưởng nữ."

"Này, chuyện này căn bản là không phải do bản vương sai khiến." Duệ Vương vô lực giải thích.

"Vi lẽ đó a, thần nữ muốn ngài bồi thường chính là vì quản lý thuộc hạ không nghiêm mới làm thần nữ nhận hết ức hiếp." Lăng Nhượng Huyền bộ dáng oan ức nói.

"Được rồi, coi như bản vương quản lý không nghiêm, vậy người muốn bản vương bồi thường cho người như thế nào a."

"Vậy ngài bồi thường cho ta hai mươi vạn lượng hoàng kim là được rồi." Lăng Nhượng Huyền cười xấu xa nói.

"Tại sao bọn hần là bạc trắng, mà bản vương lại là hoàng kim đây?"

"Bởi vì ngài là Vương Gia a, vương tử phạm pháp cũng chịu tội như thứ dân, bổng lộc của ngài so với bọn họ nhiều hơn, một người mười vạn lượng hoàng kim, hai người bọn họ phạm sai lầm, đương nhiên phải hai mươi vạn lượng hoàng kim đi, thần nữ đã giám rồi đấy."

"Người, người, người..." Duệ Vương tức đến nổi nói không nên lời.

"Vương Gia, người người người cái gì a, ngài là đồng ý hay là không đồng ý a."

"Ngày mai bản vương sai người đưa tới quý phủ cho người." Nói xong, Duệ Vương hung tợn trừng Hồ Bác Viễn cùng Tiêu Thiên Lộc đứng một bên, vung ống tay áo, cắm giận rời khỏi công đường. Lăng Nhượng Huyền nhìn Duệ Vương tức thành bộ dáng như vậy, cái kia trong lòng thật cao hứng a, thật hả giận, chuyện này chỉ là điểm tâm thôi, món chính còn chưa dọn ra mà đã tức thành bộ dạng như vậy, nếu món chính được dọn lên, còn không biết tức thành bộ dạng nào đây.

Sự tình giải quyết thỏa đáng, Lăng Nhượng Huyền chân thành tiến lên quỳ xuống nói: "Hoàng Thượng anh minh, đa tạ Hoàng Thượng vì thần nữ làm chủ."

"Không cần khách khí, không cần khách khí, là điều nên làm, là điều nên làm." Ngọc Thần đế như trước là bộ dáng lấy lòng. Sau đó hướng Vạn Toàn làm một cái thủ thế, Vạn Toàn lại dùng giọng nói lạnh lạnh "Hoàng Thượng khởi giá hồi cung." Ngọc Thần đế cùng chúng đại thần chen chúc rời khỏi công đường, chỉ để lại Hồ Bác Viễn, Tiêu Thiên Lộc hai người còn quỳ một bên.

"Đem hai người bọn hần giam giữ phân biệt đi, chờ Hoàng Thượng định đoạt rồi nói sau." Kỳ Vương đem hai người xuống giam giữ. Cười hướng Lăng Nhượng Huyền nói: "Như thế nào, lần này có thể hài lòng chưa."

"Ân. Coi như không tồi. Tiền sinh hoạt nửa đời sau của bốn tiểu thư đã giải quyết xong." Lăng Nhượng Huyền vừa cười vừa nói.

"Tiền sinh hoạt nửa đời sau? Nếu thiếu bốn vương có thể vô điều kiện cho nàng mượn."

"Vương Gia, ta có thể mượn a."

"Đó là điều tự nhiên, quân tử nhất ngôn tứ mã nan truy a." Lăng Nhượng Huyền tặng cho Kỳ Vương một nụ cười ngọt ngào, sau đó hướng về phía hậu đường nói: "Vân Phi, Tiểu Lục tử, các người rửa mặt xong rồi? Chốc lát, từ hậu đường đi ra là một công tử tao nhã cùng một gã sai vặt, người tới chính là Lăng Vân Phi cùng Tiểu Lục tử, Lăng Tương nhìn ai từ còn sống sờ sờ đi tới, lập tức vui đến phát khóc, tiến lên ôm cổ Vân Phi nước mắt tuôn đầy mặt, có thể thấy được vị trí Vân Phi trong lòng hần là trọng yếu đến cỡ nào."

"Phi nhi a, con còn sống? Phụ thân thật là cao hứng a. Nhanh lại đây để cho phụ thân nhìn xem có bị thương hay không." Lăng Tương đánh giá xung quanh người Lăng Vân Phi.

"Phụ thân, Phi nhi không có việc gì, lại để cho người lo lắng, may mà có Kỳ Vương điều kế."

"A? Đây là có chuyện gì?" Lăng Tương vội vã muốn biết sự tình từ đầu đến cuối.

"Phụ thân, nơi này có nhiều bất tiện, hay vẫn là hồi phủ rồi nói sau."

"Hảo hảo hảo" Lăng Tương vừa nói vừa lôi kéo Lăng Vân Phi đi ra ngoài. . .

Trở lại trong phủ, phòng khách trong Ly Cảnh hiện đã ngồi đầy người, Lăng Tương, Trần Quốc Công, Kỳ Vương, Trầm Ngọc Lang, Lăng Nhượng Huyền còn có Tiểu Lục tử liên quan đến việc này.

"Phi nhi, hiện tại con có thể nói cho phụ thân đến cùng là xảy ra chuyện gì rồi a."

"Ngày đó ta bị Ngô quân gia vu hãm, tỷ tỷ tại chỗ liền vạch trần lời nói dối của hắn, ai ngờ Tiểu Thiên Lộc lại bắt người nhà Tiểu Lục Tử để hắn vu hãm ta đã thương người, Kỳ Vương lưỡng trước đêm đó bọn hắn sẽ tới hạ độc diệt trừ bọn ta, như vậy có thể chết mà không thăm tra lại. May mà bọn ta sớm ăn Băng Tâm đan mà tỷ tỷ nghiên chế (nghiên cứu chế tạo), bách độc bất xâm. Quả thực đêm đó bọn hắn là muốn hạ độc chết bọn ta, cho nên Kỳ Vương Gia đã nghĩ đến tương kế tựu kế, để cho bọn hắn không đánh đã khai. Lúc đó, Trầm phùng chủ cũng đã chiếu cố bọn ta rất nhiều, kỳ thật đêm đó bọn họ đem ta đưa về phủ, tỷ tỷ yêu cầu đem ta đặt tại Phụng Ngâm các cũng là vì ta giải trừ độc còn lại. Chuyện còn lại mọi người đều biết rồi."

"A, thì ra là thế, nhưng Thanh Phong đạo trưởng kia..." Lời còn chưa nói hết, ngoài cửa truyền đến một giọng nam hùng hậu "Bản đạo cũng là giúp đỡ Vương gia cùng Trầm phùng chủ diễn một tuồng kịch mà thôi. Ha ha ha."

Lăng Nhượng Huyền tiến lên mở cửa, cung kính đón Thanh Phong đạo trưởng đi vào.

"Bản đạo bái kiến Tướng gia, bái kiến Trần Quốc Công." Thanh Phong đạo trưởng hành lễ nói.

"Đạo trưởng miễn lễ, hài nhi của ta còn sống là do có chư vị trượng nghĩa tương trợ, bốn tướng cảm tạ các vị."

"Tướng gia quá khách khí, bản đạo nhận được ân huệ của Tướng gia phu nhân, năm đó bản đạo cố luyện công đã thương ngũ tạng, là Tướng gia phu nhân kịp thời vì bản đạo thi châm, lại cho ta uống Hộ Mạch đan, bảo vệ tâm mạch của ta để không bị tổn hại, cho nên mới có thể sống tới ngày nay đây. Bây giờ, có người hãm hại con cháu nàng, ta tự nhiên xuất ra một phần lực."

"Vân Phi có thể thoát khỏi kiếp nạn này, nhờ có sự tương trợ to lớn của chư vị, bây giờ Vân Phi cảm tạ chư vị." Vân Phi dứt lời liền muốn quỳ xuống, Kỳ Vương đưa tay ngăn lại nói: "Không cần phải khách khí, bốn vương cũng là người tiếc tài ái tài, võ công của người không kém, có hay không có lòng báo đáp cho triều đình?"

"Vân Phi đã báo danh tham gia khoa cử lần này."

"A? Vậy là văn toàn hay là võ toàn a?" Kỳ Vương cười hỏi.

"Văn võ đều báo, Vân Phi cũng muốn xem thử trình độ văn học cùng võ học của mình đạt tới giai đoạn nào rồi."

"Tốt, bốn vương liền chúc người giành được vị trí thứ nhất, hảo hảo dốc sức cho Vân Thường ta." Kỳ Vương nâng ly trà lên vừa cười vừa nói.

Vân Phi thấy thế cũng vội vàng nâng ly trà lên cùng Kỳ Vương cùng uống cạn sạch.

"Chư vị hôm nay đều vất vả, không bằng liền ở lại quý phủ cùng dùng bữa khuya a." Lăng Nhượng Huyền ôn nhu nói.

"Tốt, vậy hãy để nhà bếp làm chút ít đồ ăn mang ra đây đi." Lăng Tương nói.

"Không cần để nhà bếp làm, hôm nay Vân Phi có thể thoát nạn, tất cả đều dựa vào sự tương trợ to lớn của chư vị đang ngồi ở đây, tiểu nữ liền tự mình xuống bếp làm chút đồ ăn khuya cho mọi người nhắm nháp, mong rằng chư vị không ghét bỏ trù nghệ không tinh thông của tiểu nữ."

Lời vừa nói ra, Lăng Tương nhìn về phía Lăng Nhượng Huyền bộ dáng bình tĩnh, nữ nhi của mình biết làm cơm sao? Chưa bao giờ thấy qua nàng xuống bếp a, đừng nói đến lúc đó đường trắng cùng muối mặn cũng phân không rõ, lại đem dầu chua làm xì dầu, vậy bữa cơm này làm sao có thể nuốt xuống a. Lại nhìn bộ dáng Lăng Vân Phi, tựa hồ không lo tỷ tỷ của hắn làm ra đồ ăn khó nuốt, còn có thần sắc chờ mong biểu hiện rõ ở trên mặt, chẳng lẽ. . .

Thời gian ước chừng hai chung trà, Lăng Nhượng Huyền mang theo nha hoàn của mình bụng đồ ăn thơm phức lên, măng khô mùa đông, tôm nõn long tinh, nhất phẩm đậu hũ, cá chua Tây Hồ, bánh dẻo hoa hồng nhân hoa hồng hạt sen, cát tường như ý cuốn, cháo cầu kỷ tử, lúc mà một bàn đồ ăn được bụng lên, mọi người ở đây ngoại trừ Lăng Vân Phi, tất cả đều trở mặt lú lờ, tướng phủ đích nữ này được nuôi dưỡng tại khuê phòng, rõ ràng là trù nghệ khéo tay, Kỳ Vương không khỏi nghĩ thầm "Lăng Nhượng Huyền, nàng đến cùng còn có bao nhiêu tài hoa mà bốn vương không biết đây." Đồ ăn nhẹ nhàng khoan khoái mà ngon miệng, chay mặn kết hợp vừa phải, nhất là Thanh Phong đạo trưởng đối với hai đĩa thức ăn nhất phẩm đậu hũ cùng măng khô mùa đông là khen không dứt miệng, mấy người còn lại cũng không nói chuyện, dưới mấy đôi đũa đảm nhiệm hay không đảm nhiệm chức vụ đều phân chia đồ ăn trên bàn đồ ăn nhỏ.

Lăng Tương lần đầu tiên nếm thử đồ ăn nữ nhi làm, vừa mừng vừa sợ, bàn đồ ăn nhỏ này hương vị tương tự như vậy, lúc Nhượng Huyền còn nhỏ, Vân Phi vẫn còn trong bụng Hạ Hầu Ngao Tuyết, Hạ Hầu Ngao Tuyết đã từng làm cho hắn bàn đồ ăn này, kể từ bảy năm trước, khi Hạ Hầu Ngao Tuyết tạ

thế, tư vị thức ăn này cũng không ai có thể làm được. Nhưng ngày hôm nay, nữ nhi của nàng lại làm ra bàn đồ ăn nhỏ này, có thể nào lại dễ cho hân không kinh hãi không vui mừng đây.

Lúc này Trầm Ngọc Lang cùng Trần Quốc Công cũng có tâm sự trong lòng. Trần Quốc Công nhìn việc làm của Lăng Nhượng Huyền, thật sự là càng lúc càng giống muội muội Ngao Tuyết mất sớm của mình, tay nghề nấu ăn cũng nhận được chân truyền, chỉ mong cháu gái ngoại của mình tương lai có thể hạnh phúc, nữ tử như vậy cũng nên có cuộc sống hạnh phúc. Trầm Ngọc Lang tức thì tin chắc một điểm, có thể xứng được với Kỳ Vương không ai vượt qua được Lăng Nhượng Huyền, mà có thể cho Lăng Nhượng Huyền hạnh phúc cũng chỉ có Kỳ Vương. Như vậy, còn bản thân mình đây? Tình cảm của mình sẽ như thế nào? Vậy thăm lạng yêu nàng a, thăm lạng yêu nàng, nhìn nàng sống hạnh phúc, mình cũng sẽ hạnh phúc đấy.

Một bữa cơm mà mỗi người đều có mang tâm sự trong lòng đã kết thúc.

Sáng sớm hôm sau, Tiêu Thiên Lộc liền phái người đưa tới quý phủ ba mươi lăm vạn lượng ngân phiếu, Lăng Nhượng Huyền nhìn thấy ngân phiếu không vui nói: "Vi sao là ngân phiếu, mà không phải bạc đây? Nếu như ta lấy ngân phiếu mà không thể đổi, vậy thì làm như thế nào đây?"

"Lăng tiểu thư xin yên tâm, ngân phiếu tuyệt đối có thể đổi thành bạc đấy. Hơn nữa, cái này nếu là đổi thành bạc chuyển đến quý phủ, chi sợ khuê phòng của Lăng tiểu thư cũng không bỏ vào được. Chẳng lẽ không sợ tặc nhớ thương, cướp sạch không còn sao?" Quản gia của Tiêu Thiên Lộc Tiêu Tấn châm chọc nói.

"Lời này của Tiêu quản gia đã sai rồi, nếu là bạc, rương hòm nặng như vậy, nếu có tặc thì làm thế nào mà chuyển được đây? Ngân phiếu mới dễ trộm đi chứ, cầm lên ước lượng nhét vào ngực là rồi đi được rồi." Lăng Nhượng Huyền chính là Lăng Nhượng Huyền, lập tức dẫm ba câu liền đánh đầu trở về. Xoay mặt hướng nha hoàn sau lưng phân phó nói: "Phán Thu Túy Đông, hai người các ngươi hảo hảo nhìn ngân phiếu Tiêu phủ đưa tới nhưng lại có vấn đề, cùng Tiêu quản gia đi tiền trang đem ngân phiếu chuyển sang tên của ta, thuận tiện lấy một ngàn lượng bạc về, nhớ rõ phải đổi ba trăm năm mươi ngàn lượng cùng mười ngàn lượng thành bạc vụn." Tiêu Tấn nghe xong, tức đến nổi phôi luôn rồi, nghe lão gia nhà mình đã từng nói qua Lăng Nhượng Huyền này là nhanh nhẹn nhanh miệng đấy, hôm nay vừa thấy nhanh nhẹn nhanh miệng đều là nhẹ đấy, quả thực là răng bằng sắt bằng đồng(?). Nhưng mà phải làm thế nào đây? Hay là đi theo nha hoàn bên người nàng tới tiền trang xử lý sự tình chuyển ngân phiếu a.

Quản gia Tiêu phủ còn chưa đi ra ngoài, Hồ quản gia đã đến.

"Hồ quản gia, tới thật đúng lúc a, Tiêu gia vừa mới đưa xong ngân phiếu, người đã tới rồi, thật đúng là trùng hợp a. Chẳng lẽ Hồ quản gia cũng là đến chuyển giao ngân phiếu đây sao?" Lăng Nhượng Huyền hơi có vẻ không vui nói.

"Ha ha, Lăng tiểu thư a, cái này bạc không có nhiều như vậy a, rồi nói đưa tới cũng không tiện, ngân phiếu thuận tiện hơn, cũng thuận tiện cho tiểu thư thu trữ không phải sao." Hồ Minh đây nịnh nọt nói.

"Ừ ừ, Hồ quản gia nói cũng đúng. Mộng Xuân, Tư Hạ, hai người các ngươi cũng theo Hồ quản gia đi một chuyến a, đồng dạng như trước lãnh một ngàn lượng bạc, còn ba trăm ngàn lượng nên đổi thành năm mươi ngàn lượng cùng mười ngàn lượng bạc vụn, các ngươi bốn người ngồi xe ngựa của ta đi, như vậy cũng an toàn chút ít."

Mặc dù Tiêu Tấn cùng Hồ Minh cũng chưa từng bị chèn ép đến như vậy, lại để cho một tiểu nha đầu sai bốn cái nha hoàn cùng mình đi lấy bạc, ai bảo cha của người ta là tướng gia, còn có Hoàng Thượng làm chỗ dựa đây. Chỉ trách lão gia nhà mình đắc tội người ta chứ sao. . .

Tiêu Hồ hai nhà đều đưa ngân phiếu tới, thời điểm đang muốn quay người vào phủ, Duệ Vương đã đến. . .

p/s: 1 vạn lượng= 10 ngàn lượng

Tương tự: 30 vạn lượng= 300 ngàn lượng

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Quý Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Các Ngươi Là Đến Đưa Ngân Phiếu À

Lăng Nhượng Huyền nhìn ra đằng sau Duệ Vương, trừ hai tên tùy tùng cũng không còn bất kỳ người nào hay đồ vật nào nữa.

"Chẳng lẽ Vương Gia cũng là đến đưa ngân phiếu sao? Phái cái hạ nhân là được rồi, hà tất tự mình đến đây, việc này làm cho tiểu nữ thụ sủng nhược kinh."

"Ngươi còn có thể thụ sủng nhược kinh? Làm sao hôm qua lúc lừa bạc không thấy ngươi sợ nh?" Duệ Vương tức giận nói.

"Việc hôm qua, tiểu nữ cũng chỉ là vì mình đòi công đạo mà thôi, nếu Vương Gia cảm thấy oan ức, vậy tiểu nữ cũng không đòi cái công đạo này là được rồi." Lăng Nhượng Huyền nói xong liền muốn xoay người hỏi phủ, Duệ Vương đưa tay cản lại, "Ngân phiếu không có, bạc cũng không có, cái này cho

ngươi, có nó ngươi có thể lấy bạc từ các hiệu đổi tiền ở kinh thành, chờ ngươi lấy đủ hai mươi vạn lượng hoàng kim, bản vương liền lấy lại." Nói xong, liền móc từ trong lòng ra một khối ngọc bội khắc Kỳ Lân Từ Ngọc, Lăng Nhược Huyền tiếp nhận ngọc bội liền cảm cẩn thận trong tay, Kỳ Lân trên ngọc bội trông rất sống động, mỉm cười để vào trong tay áo. Duệ Vương thấy thế giả cả giận nói: "Ngọc bội ngươi lấy rồi, lấy được bạc liền trả lại cho bản vương, không được làm mất. Biết không?"

"Ngươi yên tâm đi, đây là hai mươi vạn lượng hoàng kim a, bản tiểu thư sẽ giữ cẩn thận." Lăng Nhược Huyền xem thường nói.

Duệ Vương thấy thế, bắt đầu đi lắc đầu một cái, liền xoay người rời đi.

"Vương Gia, ngọc bội Kỳ Lân Từ Ngọc này là lệnh bài để ngài điều động binh mã mà, làm sao lại đưa cho Lăng tiểu thư như vậy."

"Không sao, nàng chỉ nghĩ là đem ra đổi bạc, căn bản không biết đó là binh phù điều động binh mã của bản vương. Từ Ngọc binh phù ở trong tay nàng, cũng không thể để bất luận người nào biết, từ mai ngươi ở trong bóng tối đi theo nàng, không để cho nàng chịu bất cứ thương tổn gì."

"Vương Gia, chuyện này..." Huyền Băng khổ sở nói.

"Trước tiên ngươi cùng bản vương đi nhà lao, ta muốn đích thân thăm vấn hai tên khốn kiếp kia." Trên mặt Duệ Vương xuất hiện thêm một vết sát khí. Huyền Băng cũng không nói thêm gì nữa, chỉ có thể yên lặng đi theo chủ nhân của mình hướng nhà lao đi đến.

Lao ngục của Thuận Thiên phủ nha môn cùng các lao ngục khác đều giống nhau như vậy, đều là âm u ẩm ướt, còn có phạm nhân chịu hành hình thể thảm cùng tiếng quát tháo. Duệ Vương mang theo Huyền Băng đi tới vị trí nhà lao của Hồ Bắc Viễn cùng Tiêu Thiên Lộc, hai người vừa nhìn thấy chủ nhân của mình đến rồi, tâm lý khỏi nói cao hứng biết bao nhiêu, chỉ cần chủ nhân của bọn hắn đến rồi, vậy bọn họ liền không cần ở cái địa phương tối tăm ngột ngạt này tiếp tục chờ đợi nữa rồi.

"Tiêu Thiên Lộc, ngươi có biết hay không bởi vì đồ ngu ngươi, suýt chút nữa bản vương liền bị đồ ngu ngươi liên lụy tới rồi." Duệ Vương cả giận nói.

"Vương Gia, hạ quan cũng là vì muốn mở miệng giúp ngài a. Ngài là không biết, Lăng Nhược Huyền là cái tiểu tiện nhân, ở Tướng phủ gây sóng gió, hại muội muội ta ngay cả cơ hội để phủ chính (thời xưa từ thiếp lên làm vợ) đều không có, còn có a, nàng lại dám ở trên Kim Điện bảo Hoàng Thượng đồng ý cùng ngài từ hôn, này không phải làm bẽ mặt ngài sao, ngài đường đường là Vương Gia, cưới nàng chính là phúc phận của nàng, nàng như vậy lại làm mất mặt người ta, hạ quan liền giúp ngài hảo hảo giáo huấn nàng một chút, ai ngờ..." Chưa nói xong, Duệ Vương một cước đạp Tiêu Thiên Lộc ngã xuống đất, phẫn nộ quát: "Nàng Lăng Nhược Huyền là người của bản vương, nàng muốn thế nào thì được thế đó, ngươi là thứ gì, lại dám động nữ nhân bản vương yêu thích, ta xem ngươi là chán sống rồi. Ngươi trở lại nói cho muội muội ngươi, nếu nàng dám gây sự với Lăng Nhược Huyền, bản vương liền để Tiêu gia ngươi biến mất khỏi Vân Thường quốc."

Hồ Bắc Viễn một bên nhìn Duệ Vương tức giận chưa nguôi cũng không dám mở miệng nói thêm cái gì, Tiêu Thiên Lộc tự cho là thông minh lại đắc tội Duệ Vương, hại chính mình cũng thành đồng lõa, từ lời nói vừa rồi của Duệ Vương có thể rõ ràng, là Duệ Vương rất quan tâm Lăng Nhược Huyền, bằng không hẳn đường đường là một Vương Gia, sao lại bị một tiểu nữ tử dọa được, cũng may lúc đó không có dụng hình với Lăng Vân Phi, bằng không Duệ Vương yêu ai yêu cả đường đi, ô sa (mũ ô sa/chức quan) của mình khó giữ được vẫn là nhẹ, sợ rằng mệnh cũng không còn.

"Hai người các ngươi tự lo lấy đi, bản vương sẽ cầu Hoàng Thượng khai ân." Nói xong, vung ống tay áo, cũng không quay đầu lại đi ra đại lao Thuận Thiên phủ.

Trong thư phòng Kỳ Vương phủ, Kỳ Vương đang cùng thị vệ thống lĩnh phòng thành của mình Trương Hạ thương nghị chuyện quan trọng, ngoài cửa 'coong coong coong', vài tiếng gõ cửa vang lên. "Vương Gia, Tàn Phong trở về rồi." Nói chuyện chính là Kỳ quản gia của vương phủ Trung thúc.

"Ừ, các ngươi đều vào đi." Kỳ Vương trầm giọng nói.

"Vương Gia, sáng sớm hôm nay quản gia của Hồ phủ cùng Tiêu phủ đến đưa ngân phiếu, Lăng tiểu thư để Xuân Hạ Thu Đông bên người nàng ngồi xe ngựa của nàng cùng hai quản gia của quý phủ đi tới tiền trang, sau đó Duệ Vương cũng đi tới, hẳn đưa cho Lăng tiểu thư một khối ngọc bội, thuộc hạ sợ Duệ Vương phát hiện, liền cách rất xa, chỉ biết là là một khối ngọc bội."

"Ồ? Một khối ngọc bội? Chẳng lẽ là ngọc bội Kỳ Lân Từ Ngọc của hắn. Các ngươi có biết ngọc bội Kỳ Lân Từ Ngọc này là cái gì không?" Kỳ Vương nhìn mọi người trong phòng nói.

Mọi người nhìn ta một chút, ta nhìn ngươi một chút, "Thuộc hạ không biết." "Lão nô cũng không biết a."

"Ngọc bội Kỳ Lân Từ Ngọc này là binh phù điều động binh mã của Duệ Vương hắn. Bản vương cảm thấy kỳ quái, nếu đúng là ngọc bội Kỳ Lân Từ Ngọc, như vậy tại sao hắn lại đem vật trọng yếu như vậy đưa cho Huyền đây?" Huyền? Mọi người ở đây sửng sốt, ngược lại rõ ràng, xem ra Vương Gia của mình là coi trọng Lăng đại tiểu thư, lẽ ra nên nhìn ra sớm, từ khi Vương Gia nhà bọn hắn ngày ấy từ hoàng cung trở lại, bao giờ cũng không có gì liên cười khúc khích, lần này vì sự tình Lăng phủ bận bịu trước bận bịu sau, nói vậy tương lai không xa, vị trí nữ chủ nhân của quý phủ sẽ không trống không rồi.

"Huyền nhận lấy ngọc bội sao?" Kỳ Vương hơi có vẻ không vui nói.

"Hỏi Vương Gia, Lăng tiểu thư nhận lấy ngọc bội, nói là lấy đủ bạc liền trả lại cho Duệ Vương." Tàn Phong nhìn Kỳ Vương mặt âm tình bất định nhỏ giọng nói.

"Ừ, cái này còn tạm được, còn Duệ Vương sao?"

"Duệ Vương hẳn mang theo Huyền Băng nói là đi đại lao Thuận Thiên phủ, thuộc hạ nhìn bọn họ xác thực hướng đại lao Thuận Thiên phủ đi tới."

"Ừ, bản vương biết rồi. Tàn Phong, người xuống nghỉ ngơi đi, hiện tại bản vương muốn đi Lăng phủ uống trà." Nói xong tự mình đi ra ngoài...

Bên trong phòng chỉ để lại vệ thống lĩnh Trương Hạ, Tàn Phong, Trung thúc ba người ngẩn người tại đó. Nhìn tấm lưng kia của Vương Gia nhà bọn hắn như vậy trên mặt nhất định mang theo nụ cười, hơn nữa là nụ cười vô cùng cao hứng.

"Trung thúc, Lăng tiểu thư này là thần thánh phương nào a, có thể làm cho Vương Gia chúng ta nhớ thương như thế."

"Người đây phải hỏi hỏi Tàn Phong, ta cũng chưa từng thấy a, bất quá nữ tử có thể làm cho Vương Gia chúng ta si mê như thế, tất nhiên sẽ không kém"

"Đó là đương nhiên, Lăng tiểu thư là một tuyệt đại giai nhân, Duệ Vương rất hối hận sự tình từ hôn, bất quá Lăng tiểu thư nhất định sẽ trở thành Kỳ Vương phi."

"Người khẳng định như vậy a." Trung thúc trêu ghẹo nói.

"Vâng a, Lăng tiểu thư đối với Vương Gia chúng ta nói chuyện ôn nhu, hơn nữa Vương Gia lần này cứu đệ đệ của nàng, Lăng tiểu thư trong lòng nhất định rất cảm kích. Lúc trước Duệ Vương từ hôn, buộc Lăng tiểu thư tự sát, Lăng tiểu thư ở Kim Điện xin chỉ từ hôn, trước mặt mọi người làm cho Duệ Vương mất mặt, vì lẽ đó a, Duệ Vương khẳng định không có cơ hội." Tàn Phong cười nói, đáng đáp kia so với chính hắn cười vợ còn hài lòng hơn.

"Tiểu thư, bạc đều thu lại rồi." Tứ đại nha hoàn Xuân Hạ Thu Đông kêu mấy cái gã sai vặt ôm hòm thờ hồng học nói.

"Ừ, cực khổ rồi, ta có nấu trà hoa hồng, tự mình rót uống đi, nghỉ một lúc rồi đem hòm giao cho Tiền ma ma là được rồi." Lăng Nhục Huyền tiếp tục xem sách thuốc trong tay nói.

Mộng Xuân bốn người rất rõ ràng, tuy rằng thời gian các nàng theo tiểu thư không lâu bằng Mộ Nhi cùng Tiền ma ma, thế nhưng tiểu thư cùng Mộ Nhi đối với các nàng tốt như thế, các nàng cũng rất rõ ràng chỉ cần đối với tiểu thư trung tâm là được rồi, tiểu thư nhà bọn nàng người nết tâm thiện, là nữ tử thế gian hiếm có, có chủ nhân như vậy là phúc khí của các nàng.

"Tiểu thư, Kỳ Vương đến, đang ở trong phòng đón khách, Trương gia mời người đi qua." Tiền ma ma giọng nói êm ái đi tới nhìn Lăng Nhục Huyền.

"Kỳ Vương? Ha ha, ta còn thiếu hắn một ly trà đây. Mộ Nhi bưng trà cụ theo ta đi tới phòng đón khách." Lăng Nhục Huyền đứng dậy, nhẹ nhàng rũ vạt áo, bước nhàn nhàn hướng phòng đón khách đi đến.

Ngồi trong phòng khách, Lăng Trương cùng Kỳ vương song song ngồi ở chính vị, Vân Phi ngồi ở một bên, vừa nhìn thấy Lăng Nhục Huyền đi vào Kỳ vương trên mặt liền hồi hộp.

"Kiến quá Kỳ vương." Lăng Nhục Huyền vô cùng tao nhã thi lễ một cái nói.

"Không cần khách khí như thế, bản vương là đến Lăng phủ đòi trà uống." Kỳ Vương nhìn Mộ nhi đằng sau Lăng Nhục Huyền bưng trà cụ cười nói.

"Nhục Huyền còn nợ Vương Gia một ly trà đây, hôm nay Nhục Huyền tự mình pha trà phụng Vương Gia thưởng thức, để báo đáp ân tình Vương Gia cứu trợ Vân Phi."

"Tốt, bản vương đã sớm nghe nói trà Lăng tiểu thư nấu vô cùng thơm, hôm nay may mắn được nếm thử trà Lăng tiểu thư nấu thực sự là phúc ba đời a."

Kỳ Vương để Lăng Trương cùng Lăng Vân Phi ngồi ở một bên không khỏi bĩu môi, đường đường là một Vương Gia, vì một ly trà, mà lấy lòng nữ nhi Trương gia như vậy, nào còn có chút uy nghiêm của Vương Gia đây.

Chỉ thấy Lăng Nhục Huyền ngón tay ngọc nhỏ dài đem trà cụ bày ra, bạch hạc mộc dục, ô long nhập cung, huyền hồ cao trùng, xuân phong phát điện, quan công tuấn thành, hàn tín điểm binh (bạn nào học trà đạo chắc hiểu đc, mình ko hiểu) những mấy cái trình tự, động tác vô cùng tao nhã, Kỳ Vương không khỏi nhìn đến xuất thần, mãi đến tận khi ly trà dâng lên, hương trà xông vào mũi mới phục hồi tinh thần lại.

Giám thường (giám định và thưởng thức) nước trà, thưởng thức như nắng hạn gặp mưa rào "Thực sự là tuyệt phẩm trà thơm. Trà này là Ngọc Lộ trà sao?" Kỳ Vương vẻ mặt hết sức hài lòng hỏi.

"Đúng, nếu như Vương Gia yêu thích, ta có thể đưa chút cho Vương Gia, như vậy Vương Gia ở nhà cũng có thể uống Ngọc Lộ trà này rồi." Lăng Nhục Huyền nhàn nhạt nói.

"Huyền đây là muốn đuổi ta đi sao?" Kỳ Vương bĩu môi bộ dáng oan ức nói. :)))

"Đương nhiên không phải, ân đức Vương Gia đối với Lăng gia, Lăng Nhục Huyền suốt đời khó quên, Vương Gia muốn tới uống trà có thể bất cứ lúc nào đến, thế nhưng không phải Vương Gia luôn có công vụ vương bạn không đến được sao? Cho nên Nhục Huyền nghĩ Vương Gia mang về quý phủ một ít, lúc muốn uống, liền có."

Một bên Lăng Trương cùng Lăng Vân Phi hai người liếc mắt nhìn nhau, bất đắc dĩ lắc đầu một cái, xem ra Kỳ Vương hôm nay tới uống trà là giả, đến xem Lăng Nhục Huyền mới là thật, hắn lại gọi nàng là Huyền, trong nhà ngoại trừ phụ thân cùng mẫu thân mất sớm thì còn có ai xưng hô thân mật với

nàng như vậy đây.

Lăng Tương nhìn sự tình trước mắt trong lòng trầm nghĩ, "Sợ là Kỳ Vương này coi trọng Huyền, bất quá cũng được, không gả cho Duệ Vương gả cho Kỳ Vương cũng được, ngược lại hướng cùng Duệ Vương vốn là không thích hợp, lúc trước mẫu phi Duệ Vương cũng không biết sử dụng hoa chiêu gì, lại để tiên hoàng hạ chỉ đem Huyền tứ hôn cho Duệ Vương làm chính phi. Kỳ Vương lại là bào đệ của đương kim hoàng đế, khẳng định là hướng về hoàng thượng, chính mình được tiên đế giao phó, khỏe mạnh phụ trợ đương kim hoàng đế, nữ nhi của mình có thể gả cho bào đệ của hoàng thượng, nhất định là nhân duyên tốt nhất."

Lăng Vân Phi thì lại ngồi ở một bên nhìn Kỳ Vương cùng tỷ tỷ mình pha trò, đột nhiên cảm thấy chính mình vô cùng dư thừa, nghĩ nên đứng dậy rồi đi, lại bị Kỳ Vương chặn đường đi..

Bạn đang đọc truyện *Thần Y Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.